

எஸ்.முத்துக்குமாரன்

வீரவில்லாளி

www.gutenberg.org

வீரனில்லாளி

Monocafé

வீரனில்லாளி

- எஸ். முத்துக்குமாரன் -
இய்வுபெற்ற உதவிப்பதிவாளர் நாயகம்
Retd. Assistant Registrar General

வெளிசிறு - 43

வீரவில்லாளி

வாசனாஞ் நாடகங்கள்

எஸ். முத்துக்குமாரன் -

வெளியீடு	:	சமூத்தாளர் ஊக்குவிப்பு கையற் (பியா பிரசுரம் 43)
முதல் பதிப்பு	:	2008-03-14
கணக்கி வழங்கமல்பு	:	ஜலீலா காதர் முகமுதீன்
சீச்சப்பதிப்பு	:	ட.கி.
விலை	:	நூலா 300/-

VEERAVILLALI

Drama

S. Muthucumaran

Publication	:	Writers Motivation Centre (Priya Prasuram - 43)
First Edition	:	2008-03-14
Type setting	:	Jaleela Cader Mohideen
Printers	:	AJ
Price	:	300/-

ISBN : 978 - 955 - 8715 - 46 - 8

உள்ளடக்கம்	பக்கம்
1. ஆசியுரை	06
2. அணிந்துரை	07
3. முன்னுரை	14
4. பதிப்புரை	19
5. சமர்ப்பணம்	22
6. நாடகங்கள்	
(1) வீரவில்லாளி	23
(2) தோழி.... நீ வாழ்க	33
(3) பரி ஏறிய பரமன்	55
(4) வண்ண மகள்	83
(5) தூது சென்ற காவலன்	100
(6) கலியின் வினை	111
(7) சிவக்குழந்தை	124
(8) பூதகி	136
(9) உருத்திராஜப்பூணை	147
(10) நான் பிரம்மரிவி	179

நீண்ட விழாவினால்

கிறை சுரண்

மனினவனை ஆனை முகத்தவனை முந்திநலம்

சொன்னவனை நூயிமைச் சுகத்தவனை மனினவனை

சிற்பரனை ஓங்காரனை செஞ்சடையெம் சேகாரனை

தந்பரனை நின்தாள் சரண்.

RAMAKRISHNA MISSION

(Ceylon Branch)

ASHRAMA & CHILDREN'S HOMES,
Ramakrishnapuram, Batticaloa, Sri Lanka.

00 94 065 - 2222752,

E-mail rkmbat@eureka.lk

“வீரவில்லாளி” வாழ்க்.

பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் திருவுருள் கோண்டு தமிழ் அறிஞர் திரு
எஸ். முத்துக்குமாரன் அவர்களை வாழ்த்துகின்றேன்.

பாரதத்தின் பண்பாட்டுக் குறியீடுகளாகத் திகழ்வை இந்துக்களின் புராண,
இதிகாச இலக்கியங்கள். அவை எமது அடிப்படையான முதுசங்கள்.

அனேகமாக இந்தியத்தலைவர்களை சிறு வயதிலிருந்து உருவாக்கிய பெருமை இந்த
இலக்கியங்களுக்கே உண்டு. வீரத்துறவு விவேகானந்தரும் தமது தாயாரினால்
புராண இதிகாசக் கதைகளுடாகத்துவன் வளர்த்துக்கூக்கப் பட்டார். சுவாமி
விவேகானந்தரும் வேதங்களிலிருந்து மாத்திரமன்றி இத்தகைய
இலக்கியங்களினுடாகவும்தான் வீறுகொண்ட இந்தியாவை விழித்தேறப் பண்ணினார்.
அதன் மரபு வழிஶார்ந்த பண்பியலை உலகெங்கும் பரப்பினார். அவரின்
பிரசங்கங்களிலிருந்து இவைகளைக்கண்டு தெளிய முடியும்.

அவ்வகையில் இந்துக்களின் அடிப்படைப் பண்பாட்டுத் தளங்களிருந்து
தெவிசெய்யப்பட முத்துக்கள் சிலவற்றை எடுத்தாண்டு 1960 களில்
நாடகங்களாகக் கிடைக்க வாணைலி மூலம் மக்களுக்குச் சென்றடைய செய்ததுடன்
அது காற்றினில் கரைந்து பிடாது இன்று “வீரவில்லாளி” எனும் பெயில்
நூலுருப்பேர் செய்திருப்பதைப் பார்ட்டாதிருக்க முடியாது.

அழுத்தங்களுக்குப்பட்ட இளைய தலைமுறையினரை வளப்படுத்த, நமது
பண்பாட்க் கோலங்களை மீண்டும்கொடுத்து வெளிக் கொண்டந்து, வறங்கிய
இப்பணியானது இன்றைய காலத்தின் தேவையானதும் கூட.

ஓரு சீற்ற அரச பணியாளர்க், நல்ல சமூகவேவகராய், இலக்கிய
ஆர்வவராய், சுறுகம் சார்ந்த நிறுவனங்களை வழிநடத்தியவராய், பலராலும்
பாராட்டியப்பட்டவராய் புது பேற்ற எழுத்தாளராய், ஆர்ப்பாட்டங்கள் எதுவுமின்றி
அமைதியாய் கருமொற்றிய பெருமக்கணாய் நூலாசிரியர் திகழ்கின்றார்.

இறைவன் திருவுருளால் இன்னாலாசிரியர் வாழ்வு சீருக்க, இன்னால் புகழடைய,
இன்னீகற்றவு இனிதே நிறைவு பெற பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இறைபணியில்
சிவகமி அஜராமானந்தர் சுவாமி அஜராத்மாலைந்தா
25-03-2008

அணிந்துரை

தமிழரினர் அகளங்கள்

ஒய் வுபெற் ற உதவிப் பதிவாளர் நாயகம் திரு.எஸ் முத்துக்குமாரன் அவர்களின் பத்து வாணோலி நாடகப் பிரதிகள் அடங்கிய இந்நாடகத் தொகுப்பு நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்குவதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

புராண, இதிகாச, பழந்தமிழ் இலக்கியச் சம்பவங்களை இன்றைய இளைஞர்களும் அறிந்து கொள்வதற்காக அவர் தனது பத்து வாணோலி நாடகப் பிரதிகளைத் தொகுத்து நாலாக்கியுள்ளார்

இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழில் நாடகம் என்பது காட்சிக்கும் கருத்துக்கும் உரிய ஓர் அற்புதமான கலை வடிவம், நாடகம் என்பது “போலச் செய்தல்” என்பர் நாடக அறிஞர்.

சிறுவர்கள் மண்ணோறு அவித்து விளையாடுதல், வீடுகட்டி விளையாடுதல் முதலான விளையாட்டுக்கள் யாவும் நாடகங்களே, இவற்றுக்கு எழுத்து வடிவம் இல்லை நெறியாளுகை இல்லை. ஒத்திகை இல்லை. பார்வையாளர்களும் இல்லை. ஒப்பனைகளும் இல்லை. மேடைகளும் இல்லை. இவற்றை நாட்டார் விளையாட்டுக்கள் அல்லது சிறுவர் விளையாட்டுக்கள் என்பதை விட நாட்டார் நாடகங்கள் அல்லது சிறுவர் நாடகங்கள் எனப்

பெயரிட்டழக்கலாமோ என்று நான் அடிக்கடி எண்ணுவேன்.

சிறுவர்களுக்கு இந்நாடக விளையாட்டுக்களை யாரும் திட்டமிட்டுச் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை. அது உள்ளத்தில் ஊறிவரும் ஒரு உணர்வாக யாவரிடத்தும் காணப்படுகிறது.

தாய் தந்தையரைப்போல, மாமன் மாமியரைப்போல், தாம் காணுகின்றவர்களைப் போல பாவனை செய்து காட்டுதல் குழந்தைகளதும் சிறுவர்களதும் இயல்பு. இந்த இயல்பே சிறுபிள்ளை விளையாட்டை நாடகத் தன்மை கொண்டதாக ஆக்குகிறது.

நாடகம் தமிழரின் பண்டைச்சொத்து, தொல்காப்பியம், திருக்குறள் முதலான பழந்தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய நூல் களிலேயே நாடகம் பற்றிய தகவல் களைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. சிலப்பதிகாரம் நாட்டியத்தை நாடகம் என்றே சொல்கிறது.

மேடை நாடகம் எமது பாரம்பரியமாக இருந்தபோதும், வீதி நாடகங்களுக்கும் நாமே சொந்தக்காரர்கள். எமது சமயச் சடங்குகள், கலாசாரச் சடங்குகள் பலவற்றில் நாடகப் பண்புகளைக் காணலாம். குறிப்பாக சூரன்போர், இயம் சங்காரம் போன்றவற்றை வீதி நாடகங்களாகக் கொள்ளலாம். அதுவும் அதிநவீன உரையாடலற்ற வீதி நாடகங்கள் இவை என்று மார்த்தடலாம்போல் தெரிகிறதல்லவா.

உலகமே நாடகமேடை. முறைமுறை ஆடுநர் கழியும் நாடக மேடை, கூத்தாட்டு அவைக்குளாத்துள்ளே, நாடகத்தால் அடியார்போல நடிக்கின்ற தன்மையில் வாழுகின்றோம். ஆட்டுவித்தால் ஆரோருவர் ஆடாதாரே.

வானொலி நாடகம் தமிழுக்கு மட்டுமல்ல எல்லா மொழிகளுக்கும் புதிய வடிவமே. ஒவி� உரையாடலை மட்டுமே துணையாகக் கொண்டு காட்சியற்ற முறையில் கதையை விளக்கும் பண்பு கொண்டதே வானொலி நாடகம்.

குரல் ஏற்ற, இறக்க உணர்வு மூலமாக மட்டுமே கேட்போரை வசீகரிக்க வேண்டும். அதற்கு ஏற்ற முறையில் நாடகம் எழுதப்படல் வேண்டும். வானொலி நாடகம் எழுதுவது சாதாரணமான ஒரு விடயமல்ல. உரையாடல் மூலம் மட்டுமே பாத்திரங்களை கேட்போர் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

உதாரணமாக, இராவணன் கும்பகர் னனோடு உரையாடும்போது வெறுமனே “தம்பி” என்று அழைத்து உரையாடினால், அது விபீஷணனையும் குறித்து கேட்போர்க்கு மயக்கத்தை ஏற்படுத்தும். எனவே “தம்பி கும்பகர்ணா!” என்று சொல்லியே உரையாட வேண்டும்.

அதேபோல கும்பகர் னன் இராவணனோடு உரையாடும்போது “அண்ணா!” என்று மட்டும் சொன்னால் அது விபீஷணன் கும்பகர் னனோடு உரையாடுவது போன்ற மயக்கத்தையும் ஏற்படுத்தும். குரல் மூலமாக பாத்திரங்களின் வெறுபாட்டை அறிந்து கொள்ளும் வரை பெயர் மூலமே அல்லது வெறு ஏதோ ஒரு வழியிலோ பாத்திரங்களைக் கேட்போர் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக உரையாடல் அமைய வேண்டும்.

கேட்கும் முதற் தடவையிலேயே யார் யார் உரையாடுகிறார்கள் என்பதை உறுதியாகத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் உரையாடலை எழுதவேண்டும். இந்தப் பக்கம், அந்தப் பக்கம் என்றெல்லாம் கைகாட்டித் திசையை விளக்க முடியாது. இப்படி, வானொலி நாடகம் எழுதுவது பற்றி நிறையவே

வீரவில்லாள்

சொல்லலாம். வானொலி நாடகம் எழுதுவது சுலபமான ஒரு விடயமல்ல.

இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் மூலம் எனது பல நாடகங்கள் ஓலிபரப்பப்பட்டுள்ளன. சமூக, இலக்கிய (இதிகாச, புராண, சரித்திர) வானொலி நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதிய அனுபவம் எனக்கு உண்டு.

வானொலி நாடகத் தொகுப்பு நூல்கள் மூன்றை வெளியிட்டுள்ளன. அத்தோடு வானொலி நாடகத் தொகுப்பிற்கான தேசிய சாகித்திய மண்டல விருது முதன் முதல் எனக்கே வழங்கப்பட்டது. “அன்றில் பறவைகள்” என்ற எனது வானொலி சமூக இலக்கிய நாடங்கள் என்ற வானொலி இலக்கிய நாடகத் தொகுப்பு நூலே அப்பரிசை வென்றது. எனது தொகுப்புநூல் வடக்கு கிழக்கு மாகாண இலக்கிய நூற் பரிசினைப் பெற்றது.

இந்த வகையில் வானொலி நாடகம் எழுதுவது பற்றிய அறிவை அனுபவமுமாகப் பெற்றவன் என்ற வகையில், ஒரு இரசிகனாகவும் நின்று இந்நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்குவதில் அகமிக மகிழ்கிறேன்.

இந்நாலில் இடம்பெற்றுள்ள 10 நாடகங்களில் 5 நாடகங்கள் மகாபாரதத்தோடு சம்பந்தப்பட்டவை. வீரவில்லாளி, வண்ணமகள், தூது சென்ற காவலன், கலியின் வினை, பூதகி ஆகியவையே அவை.

இவற்றில் தூது சென்ற காவலன், கலியின் வினை ஆகியவை புகழேந்திப் புலவரால் பாடப்பட்ட நளவெண்பாவில் உள்ள சம்பவங்கள். நளன் கதை மகாபாரதத்தில் ஒரு கிளைக் கதை என்பதால் மகாபாரதத்தோடு சம்பந்தப்பட்டவை எனலாம்.

வீரவில்லாளி

இவற்றோடு “நான் பிரம்மரிஷி” என்ற நாடகம் இராமாயணக் கிளைக் கதைகளில் ஒன்றின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டது. வசிட்டர் வாயால் பிரம்மரிஷிப் பட்டம் பெற வேண்டும் என்பதை இலட்சியமாகக் கொண்ட கௌசிகர் - விகவாமித்திர முனிவரின் கதையின் சில சம்பவங்கள் இந்நாடகத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆக இவ்வாறு நாடகங்களும் இதிகாச நாடகங்கள்.

இவற்றில் முதல் ஐந்தும் 61-64 காலப்பகுதியில் ஒலிபரப்பானவை. இவை 15 நிமிட வாணாலி நாடகங்கள். வீரவில்லாளி 23-03-1961 இலும், வண்ணமகள் 03-05-1962 இலும் தூதுசென்ற காவலன் 18-10-1962 இலும், கலியின் வினை 17-01-1963 இலும், பூதகி 03-12-1964 இலும் ஒலிபரப்பப்பட்டன. இதிகாச நாடக வரிசையில் நான் பிரம்மரிஷி 1/2 மணி நேர நாடகம் இது 23-10-1966ல் ஒலிபரப்பட்டது.

இவற்றில் வீரவில்லாளி, பூதகி, நான் பிரம்மரிஷி ஆகிய மூன்று நாடகங்களைத் தனது சொந்தப் பெயரிலும் (முத்துக் குமாரன்) ஏனைய மூன்று நாடகங்களை “கக்ரீதரன்” என்ற புனை பெயரிலும் எழுதியிருக்கிறார்.

வீரவில்லாளி, அருச்சனன் பாகபதாஸ்திரம் பெற்றபின், அவனது தந்தையாகிய தேவேந்திரனின் அழைப்புக் கிணங்க தேவலோகம் சென்று தங்கியிருந்த காலத்தில் ஊர்வசியின் சாபத்தைப் பெற்றதைக் கூறுகிறது. “வண்ணமகள்”, பாஞ்சாலி விராட நாட்டில் செரந்திரியாக, விரதசாரணி என்ற பெயரில் விராட மன்னனின் மனைவி சுதேக்கிணையின் அலங்காரப் பெண்ணாக - வண்ணமகளாக. அஞ்ஞாதவாசம் அனுபவித்த காலத்தில் கீசகனின் இச்சைக்கு இலக்காகிய கதை, தூது சென்ற காவலன், தமயந்தியின் சுயம்வரத்துக்கு முதல் நாள்,

விரிவில்லார்

தேவேந்திரனின் வெண்டுகோளுக்கிணங்க நளன் தமயந்தியிடம் தூது சென்ற கதை, கலியின் வினை, சனி பகவானால் பீடிக்கப்பட்ட நளமகாராஜன் தனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரனான புட்கரணோடு குதாடி நாடு நகரிழந்த கதை, பூதகி, கண்ணனைக் கொல்ல கம்சனால் அனுப்பப்பட்ட பூதகியாம் அரக்கியைக் கண்ணன் கொன்ற கதை.

இந்த ஆறு நாடகங்களோடு, சிவக்குழந்தை, பரி ஏறிய பரமன் ஆகிய புராண நாடகங்களும் இந் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. சிவக்குழந்தை, - பெரிய புராணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு திருஞான சம்பந்தர் ஞானப் பாலுண்ட சம்பவத்தைச் சொல்கிறது. 22-10-1964ல் ஓலிபரப்பாகிய 15 நிமிட நாடகம். பரி ஏறிய பரமன் - மாணிக்க வாசகரின் வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி, பரஞ்சோதி முனிவர் ஆகியோரால் பாடப்பட்ட திருவிளையாடற் புராணத்தில் வரும் சம்பவங்களின் அடிப்படையில் கடவுள்மா முனிவர் பாடிய திருவாதவூரடிகள் புராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாடகம்.

பரிஏறிய பரமன் நாடகத்தில் திருவாசக வரிகள் அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை சிறப்பான பாராட்டுக்குரியது. குருந்த மரநிழலில் (குரு இருந்த மரம் - குருந்த மரம்) இருந்த ஞான தேசிகர், வாதவூரை (மணிவாசகரை) ஆட்கொண்டதையும், பரமன் பரிஏறிப் பரிமேலழகராக குதிரைகளோடு வந்ததையும், பிட்டுக்கு மண் சுமந்து பிரம்படி பட்டதையும் 1/2 மணிநேர நாடகமாக ஆக்கியுள்ளார். இது 15-11-1969ல் ஓலிபரப்பாகியது.

இவற்றோடு “தோழி நீ வாழ்க” என்ற 1/2 மணி நேர இலக்கிய நாடகமும் இத்தொகுப்பில் உண்டு. இது கலித்தொகை என்ற சங்க இலக்கிய நூலில் வரும் குறிஞ்சிக் கலியை

விரவில்லோள்

அடிப்படையாக்க கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. சங்ககாலத் தமிழரின் களவொழுக்கம் அகத்தினை மரபுக்கேற்ற வகையில் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

உருத்திராட்சப் பூனை என்ற நாடகம் கற்பனை அரசு கதையாகும். 45 நிமிட நாடகமான இது 26-12-1965ல் ஒலிபரப்பட்டுள்ளது. இந்நாடகம் ஏனைய நாடகங்களிலிருந்து மாறுபட்டது.

இந்த வகையில் 1961 முதல் 1969 வரையான காலப்பகுதியில் இவர் எழுதி இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தால் ஒலிபரப்பப்பட்ட 10 வாளொலி நாடகங்களின் தொகுப்பே இந்நால்.

தமிழ் வளம்மிக்க முத்த எழுத்தாளராகிய திரு. முத்துக்குமாரன் அவர்கள் செந் தமிழ் உரைநடையில் கைதேர்ந்தவராகக் கருதத் தக்கவர். இவர் இதிகாச, புராண, இலக்கிய அறிவு மிக்கவர் என்பதை இவரது இந்நாடகங்களே எடுத்தியம்புகின்றன.

‘பரிஞிய பரமன்’ நாடகத்தில் இவர் திருவாசக வரிகளைப் பயன்படுத்திய விதமும், “தோழி நீ வாழ்க்” நாடகத்தில் சங்க இலக்கிய அகத்தினை மரபை விளக்கியுள்ள விதமும் பாராட்டப்படத்தக்கன.

தமிழ் இலக்கிய நுகர்ச்சி குறைவடைந்துவரும் இந்நாளில் நல்ல தமிழை நாவில் தவழவிட இவர் எடுத்துள்ள இந்த முயற்சியை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும். இவரின் தமிழ்ப்பணி சிறக்கவும், இந்நால் மேடை நாடகத்திற்கும் பயன்படவும் வாழ்த்துகின்றேன்.

மன்றாரை

எஸ். முத்துக்குமாரன்

இந்நாலில் இடம்பெற்றுள்ள நாடகங்கள் யாவும் இலங்கை வாணொலியில் முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் ஒலிபரப்பப் பட்டவைகளாகும்.

மேடை நாடகங்களைப் போல் அல்லது தற்போதைய தொலைக்காட்சி நாடகங்களைப் போல் பார்த்தும் கேட்டும் ரசிக்கும் வரைவிலக் கணத்துடனோ அல்லது நூலாக பிரசரிக்கப்பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனோ இவைகள் எழுதப்பட்டவைகள் அல்ல. வாணொலியில் குறுகிய நேரத்துக்குள் ஒலிபரப்பப்படுவதற்காக எழுதப்பட்டவைகள். கதாபாத்திரங்களின் செயற்பாடுகள் தோற்றங்கள் போன்றவைகள் மற்றைய கதாபாத்திரத்தின் அல்லது குரல் ஒலியுடன் வெளிப்படுத்தப்படுவது வாணொலி நாடகத்தின் சிறப்பம்சமாகும். மேடை நாடகங்களுக்குரிய சிறப்பு அம்சங்களிலிருந்து சற்று விலகியே வாணொலி நாடகங்கள் தயாரிக்கப்படுவதால் அதற்கமையவே இவைகள் எழுதப்பட்டவையாகும்.

வாசிக்கும் அன்பர்கள் இதனை மனதிற் கொண்டு இந் நாடகங்களை நோக்குமாறு அன்புடன் கேட்டுக் கொள்கின்றேன். அத்தோடு இலக்கிய சமய ஆர்வம் கொண்டவர்கள் இந்நாடகங்களில் அடங்கியுள்ள பொருள்

விரவிஸ்வாளி

கருத்துரைகளுக்கு முன்னுரிமை அளித்து நோக்குமாறும் வேண்டுகின்றேன்.

இந்நாடகப் பிரதிகளைக் கண்ணுற்ற நன்பர்களில் இதனை நூலாக பிரசரித்து வெளியிட்டால் புதிய வாணைலி நாடக எழுத்தாளர்களுக்கு பயனுள்ளதாகவிருக்கும் என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தனர் சிலர்! சமய இலக்கிய ஆர்வம் மிக்கவர்களுக்கு விருந்தாக இருக்கும் என்றனர் சிலர். சமய இலக்கிய நாடகங்கள் வழக்கிலிருந்து மறைந்து கொண்டு வருவதால் இது நூலாகவருவது வரவேற்கத்தக்கது என்று கூறினர் சிலர்.

அரசு சேவையில் உதவிப் பதிவாளர் நாயகமாகப் பதவி வகித்து 1998ம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்றதன் பின் இந்நாடகங்களை சற்று திரிபுபடுத்தி மேடைநாடகச் சிறப்பு அம்சத்துடன் எழுதி வெளியிட வேண்டுமென்று நினைத்ததும் உண்டு.

பலர் நூலாக வெளிவரவேண்டுமென்று ஆலோசனையும் அபிப்பிராயமும் கூறிய போதிலும் அதனைச் செயல்படுத்த எவரும் முன்வந்து உதவவில்லை.

பல நூல்களின் நூலாசிரியரும் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் பேராளருமான திரு. O.K. குணநாதன் (MA MSc Mpill) அவர்கள் கடந்த ஆண்டு ஜாலை மாத முற்பகுதியில் ஒரு நாள் என்னை என் இல்லத்தில் சந்தித்தார். மட்டக்களப்பு தமிழ் படைப்பாளர் தொகுப்பில் என் விபரமும் இடம்பெற வேண்டுமென்று என் சுயவிபரத்தை கோரியே வந்திருந்தார். அவ்வேளை இந்நாடகப் பிரதிகளைப் பார்வையிட்டு இவைகளை எவ்வித மாற்றமுமின்றி வெளியிடுவதால் பலர் நன்மையடைய முடியும் என அபிப்பிராயம் கூறியதோடல்லாமல், தனது

வீரவில்லாளி

மையத்தின் பிரசுரமாக இதனை வெளியிடலாம் எனவும் தெரிவித்தார். நூலாக வெளியிட வேண்டியது இக்காலத் தேவை எனவும் ஆலோசனை வழங்கினார். அவரின் உதவியால் இந்நால் வெளிவந்ததற்கு அவருக்கு வெறுமனே நன்றி கூறுவதற்கு அப்பால் சென்று ஒரு ‘இலக்கிய நன்மை விரும்பி’ எனவும் கெளரவித்து வாழ்த்துகிறேன். அவர் பணி மேலும் வளர்க!

தினகரனில் பிரசுரிக்கப்பட்ட “நாரதர் விளைத்த கலகம்” என்ற தலைப்பில், மேடை நாடக உத்தியில், எழுதப்பட்ட நாடகம் இந்நாலில் இடம்பெறவில்லை.

நாடகத்துறையை எடுத்துக் கொண்டால் எனது ஆசான் “இலங்கையர்கோன்” ஆவர். அவரோடு கல்முனையில் அரசேவையாற்றிய வேளையில் அவரது வழிகாட்டலில் அவரது சிறுகதை ஒன்றையே “வீரவில்லாளி” என்ற தலைப்பில் வாணைவி நாடகமாக எழுதினேன். அந் நாடகம் 1961 - 03 - 23ந் திகதி ஒலிபரப்பப்பட்டது. அமர்ர இலங்கையர்கோன் (திரு. என் சிவஞான சுந்தரம்) ஜயா அவர்களுக்கு எனது பணிவன்பான மானசீகமான வணக்கத்தையும் நன்றியையும் இச் சந்தர் ப்பத் தில் வெளியிடுகின்றேன்.

அப்போதைய இலங்கை வாணைவி நிலையத்துக்கும் நடாகத் தயாரிப்பாளர் அமர்ர எஸ். சண்முகநாதன் (சானா) அவர்களுக்கும், இப்போதைய இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்துக்கும் நாடகத் தயாரிப்பாளராகவிருந்த திரு. மயில்வாகனம் சர் வாநந்தா அவர்களுக்கும் பங்கேற்ற கலைஞர்களுக்கும் எனது நன்றியை தெரியப்படுத்துகிறேன்.

நான் வதியும் கல்லடிக் கிராமம் 1978ம் ஆண்டு குறைவளி, 2004ம் ஆண்டு கணாமி கடல் பேரலை போன்ற திடீர்

வீரவில்லோ

அனர்த்தங்களால் பாதிக்கப்பட்டு உடமைகளும், பல முக்கிய ஆவணங்கள், புத்தங்கள் போன்றவைகளும் சேதமுற்றன. இந்நாலில் இடம்பெற்ற நாடகப் பிரதிகள் சேதமுற்று அழிந்து போகாமல் பத்திரப்படுத்திப் பேணிப் பாதுகாத்த பெருமை என்னவிட என் மனைவி தேவலட்சுமி அவர்களையே சாரும். அவருக்கும் என் நன்றி.

இந்நாலுக்கும் இந்நால் மூலம் எனக்கும் ஆசி வழங்கிய கல்லடி உப்போடை இராமகிருஷ்ணமிஷன் தலைவர் வணக்கத்துக்குடைய சுவாமிஜி அஜராத்மானந்தஜீ அவர்களுக்கு எனது பணிவன்பான வணக்கங்கள்.

தனிப்பட்ட ரீதியில் தமிழ்நினர் அகளங்கள் (திரு. திரு. நா. தர்மராஜா ஆசிரியர்) அவர்களை எனக்கு நன்கு அறிமுகமில்லாதிருந்தும் இந்நாலில் இடம்பெறும் நாடகங்களின் பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கியே இந்நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய அன்னாரின் உயர்ந்த தமிழ் இலக்கியப் பண்பினை போற்றி நன்றி நவில்கிள்றேன்.

இந்நாலை தங்கள் பிரசுரமாக வெளியிட்டுள்ள எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் சகல அன்பர்களுக்கும் எனது இதய பூர்வமான நன்றிகள்.

-- எஸ். முத்துக்குமாரன்

பந்திப்புரை

ஓ.கே. குணநாதன்
மேலாளர், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்

எஸ். முத்துக்குமாரன் அவர்களின் ‘வீரவில்லாளி’ வானொலி நாடகங்களின் தொகுப்பு எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் 43வது வெளியீடாக வருவது மகிழ்ச்சி. இது ஒரு எதிர்பாராமல் நிகழ்ந்த இனிய நிகழ்வு.

மட்டக்களப்பு இலக்கியங்கள், இலக்கியப் படைப்பாளிகள் பற்றிய பூரண விபரங்கள் ஆவணமாக்கப்படவில்லை என்ற குறை பரவலாகப் பேசப்படுகின்ற உண்மை.

இக்குறையைப் போக்கும் வண்ணம் எம்மால் ஆனதை செய்வோம் என்று மட்டக்களப்பு மாவட்ட எழுத்தாளர்களின் பூரண விபரங்களைத் திரட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன்.

அந்த வேளையில் எஸ். முத்துக்குமாரன் அவர்களையும் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அப்பொழுதுதான் அவர் எழுதிய வானொலி நாடகங்களின் பிரதிகளைக் கண்ணுற்றேன். அவற்றை வாசித்துப் பார்த்ததும் எனக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவ்வளவும் அருமையான வானொலியில் ஒலிபரப்பட்ட இலக்கிய நாடகங்கள்.

வீரவில்லாளி

இலங்கை வாணொலிக்கு வாணொலி நாடகங்களுக்கென்று ஒரு தனியிடம் உண்டு. இரவு 9.30 மணிக்கு நித்திரை கொள்ளாமல் விழித்திருந்து நாடகங்கள் கேட்பதுண்டு. அப்படிக் கேட்ட நாடகங்களில் சில இவை. படித்த, படிப்பறியாத மக்களுக்கு பெயரறியா கிராமங்களுக்கெல்லாம் செவி வழி சென்று இலக்கிய அறிவையும் நல்லறிவையும் புகட்டிய நாடகங்கள், தமிழ் வளர்த்த நாடகங்கள்.

எமது இலக்கியத்தின் மூலவேர்கள் வாய்மொழி இலக்கியங்கள். அதேபோல இந்த நாடகங்கள் செவிவழி இலக்கியம். எழுத்திலக்கியமாயின் அந்த ஆக்கம் பிரசுரமான ஒரு கடதாசித் துண்டாவது எங்கேயாவது ஒரு முலையில் கிடக்கும். பொறுக்கி எடுக்கலாம். ஆனால், இந்த செவிவழி வந்த நாடகத்தின் பிரதியை எங்கே தேடுவது? தொலைந்தே போகும்!

அவற்றைத் தொலைந்து போகவிடக்கூடாது. அவற்றை ஆவணமாக கி பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தேன். அந்த உணர்வின் வெளிப்பாடுதான் எமது வெளியிடாக வந்திருக்கும் 'வீர வில்லாளி' நால்.

கலை இலக்கியச் செழுமை நிறைந்த பழம்பெருமண் மட்டக்களப்பிலிருந்து இதுவரை ஒரு முழுமையான இலக்கிய நாடக நால்கூட வெளிவரவில்லை. இந்நால்தான் இம் மண்ணிலிருந்து முதலாவதாக வெளிவருகின்ற முழுமைபெற்ற இலக்கிய நாடக நால் என்ற பெருமையைப் பெறுகிறது.

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தை எழுதுபவர்களும் வாசிப்பவர்களும் அருகிக் கொண்டு வரும் வேளையில், இந்நால் வெளிவருவது பொருத்தமானதென்றே நினைக்கின்றேன்.

விரும்பொளி

செவிவழி வந்த இலக்கியம் காற்றோடு கரைந்து போகக்கூடாது. அவையும் ஆவணமாக்கப்படல் வேண்டும் என்ற வகையில் வானொலியில் வெளிவந்த நாடகங்களை தொகுத்து ஏலவே, அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை, வரணியூரான், அகளங்கன் ஆகியோர் நூலாக்கியிருந்தனர்.

வானொலி இலக்கிய நாடகங்களைத் தொகுத்து ‘இலக்கிய நாடகங்கள்’ என்ற பெயரில் முதலாவது நாடக நூலாக வெளியிட்ட பெருமை தமிழ்நின்ற அகளங்களுக்கு உண்டு. இந்நால் அதனைத் தொடர்ந்து வரும் இரண்டாவது நூல்.

அது மட்டுமல்லாமல், இந்நாலின் ஆசிரியர் எஸ். முத்துக்குமாரன் அகவை 71இல் காலடி பதிக்கும் தினமான 2008-03-14ல் இந்நால் வெளியிடப்படுகிறது.

இவற்றை விட, இவர் மட்டக்களப்பு கச்சேரியிலே வடக்கு கிழக்கு வலயத்திற்கு பொறுப்பான உதவிப் பதிவாளர் நாயகமாக நீண்ட காலம் பணியாற்றிய ஒரு நல்ல மனிதர். இரவு பகல் பாராது எமது சமூகத்திற்காகத் தன்மை அற்பணித்து சேவை செய்தவர். எம்மன் யுத்த தேசமானபோது கணவனின், மனைவியின், பிள்ளைகளின் முகவரிகளைத் தொலைத்தவர்கள்தான் அனுகம். மரண உறுதிப்பத்திறங்கள் கூட எடுக்க முடியாத இறுக்கம். சொல்லொண்ணா துயரோடு எம் மக்கள் அலைந்த வேளையில் தனது தற்துணிவினால் மரண அத்தாட்சிப் பத்திறங்கள் வழங்கி துயர் துடைத்தவர். ஏழை மக்கள் குறிப்பாக படுவான்கரை மக்களுக்கு சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆவரே பணத்தைச் செலுத்தியதுடன் பஸ்கக்கு காகம் கொடுத்தனுப்பிய இரக்க சிந்தை கொண்டவர்.

வீரவிள்ளார்

ஸமுத்தில் மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர் வரிசையிலே வாணைவி நாடகத்தில் வாயிலாக தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொண்டு வரும் வேளையில் மக்களின் திருப்தியான சேவைக்காக எழுத்துத்துறையை புறந்தள்ளி வைத்த ஒரு மகானின் நூலை வெளியிடுவதில் பெருமையடைகின்றேன்.

இப்பொழுது ஓய்வுபெற்று வீட்டில் இருக்கும் இவர் நிறைய எழுத வேண்டும். அவருடைய இன்னும் பல நூல்கள் இம் மையத்தினாடாக வெளிவர வேண்டும்.

மீண்டும் இன்னொரு நூலில் சந்திப்போம்.

என்றும் அன்புடன்
ஓ.கே. குணநாதன்,
மேலாளர்,
எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்.

சமர்ப்பணம்

நிவ் அவனியில் வாழ்வாங்கு வாழ
வைத்த என் முன்னரீ தெய்வங்களான
என் அப்பா, பொன்னையா சாமித்தம்பி
என் அம்மா, வேலாயுதர் தோம்பதோர் மாரிமுத்து
கிவர்களின் பாதக மலங்களில்
இந்நாலைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நீர் வில்ளாளி

கதா பாத்திரங்கள்

இந்திரன்

அர்சகனன்

ஊர்வசி

அரம்பை

அறிமுகம்:

பல வருடங்களுக்கு முன் தென்னிந்தியப் பத்திரிகையொன்றில் வெளிவந்தது இந்தக் கதை. அதை எழுதியவர் ‘இலங்கையர் கோன்’ இதையமைத்து “வீர வில்லாளி” என்ற வானோலி நாடகத்தை எழுதியவர் எஸ். முத்துக்குமாரன் அவர்கள்.

(மேளனம்)

(நாட்டிய இசை மறைகிறது. சதங்கை ஒலி அருகில் வந்து ஓய்கிறது)

- அரம் : ஊர்வசி! உனது நாட்டியம் இன்று அபாரமாக இருந்ததே! உனது அபிநயத்தில் கூட ஒரு புத்துணர்ச்சி பரிமளித்தது. ஆரம்பத்தில் சோர்ந்து காணப்பட்ட நீ ஈற்றில் ஐதிகளை என்றும் இல்லாதவாறு உதிர்த்து விட்டாயே..... எங்கிருந்துதான் அந்த ஆளுந்தம் பிறந்ததோ..... அது உனக்குத்தான் தெரியும்.....
- ஹர்வ : (சிரித்து) அரம்பை..... என்னடி என்னை பரிகாசமா செய்கின்றாய்!
- அரம் : இல்லை, இல்லை! உண்மையைத்தான் சொல்கின்றேன். நாட்டியக்கலையே இன்று உன்னால் உய்ந்து விட்டது.
- ஹர்வ : போ! ஏதோ ஆடுனேன். என் கால்களுக்கும், கைகளுக்கும், கண்களுக்கும்..... ஏன்? என் கணைக்கால்களில் புரஞ்சும் சதங்கைகளுக்குக் கூட.....
- அரம் : என்ன! உணர்ச்சி வசத்தின் உச்சமா? நாட்டிய சபாவில் இருந்தவர்கள் யாவரும் பூலோகத்தில்

வீரவிள்லாளி

சொல்வதுபோல..... நீதான் சொன்னாயே இஞ்சி
தின்ற குரங்குபோல என்று..... அப்படி,
இருந்தபடியே தலையைத் தூங்கப் போட்டுக்
கொண்டு இருந் தார் களே ! ஆனால்
அப்படித்தாங்கு மூஞ்சுக்களைக் கண்டால்
எனக்கோ ஆடவே வரமாட்டாது. நம்மை
அவமதிப்பதுபோலவும், நம் கலையை
அலட்சியம் செய்வது போலவும் அல்லவா,
அவர்கள் அப்படி இருந்ததன் அர்த்தம்? (சிரித்து)
அந்த தேவ குரங்குகளுக்காகவா நீ அப்படி
ஆடினாய்..... இல்லை..... யாருக்காக அப்படி.....

- ஊர்வ : போடி!
- அரம் : யார் என்று சொல் ஊர்வசி.....
- ஊர்வ : (நாணமாக) உனக்கு பூவுலக அனுபவம் இல்லை
அரம்பை.
- அரம் : ஆ! அறிந்து கொண்டேன்! அந்த அற்பமானிடன்....
தேவேந்திரன் என்றோ ஒருநாள் ஒரு மானிடப்
பெண்ணை விழைந்தான்..... அதன் பலனாக
வந்த அர்ச்சனன்!
- ஊர்வ : மானிடன் என்று சொல்லாதே அவரை!
அவருடைய பரந்த மார்பு, நிமிர்ந்த தோள்கள்,
உயிரையே ஊடுருவிப் பார்க்கும் கண்கள்!
- அரம் : (சிரித்து) நீ மானிடனைக் கண்டு மெய்மறந்து
ஆடியது நல்ல வேடிக்கை! அவர்கள்
மாண்டொழியும் அற்ப பிறவிகள்!
- ஊர்வ : (உரத்து) என்ன அரம்பை! ஏனான்மா செய்கிறாய்...
மானிடன் அற்ப பிறவியாக இருந்தும்.....

ஆனால்..... நீயும் அறிந்த தொன்றல்லவா? ஒரு கணம் ஒரு யுகம்..... (போய்க் கொண்டு) ஒரு யுகம் ஒரு கணம்!! ஒரு கணம் ஒரு யுகம்!!! ஒரு கணம், ஒரு யுகம்.....

காட்சி மாற்றம் (வீணை இசை) -

- அர்ச் : யார் அது?..... ஆ! தாங்களா?..... வரவேண்டும் தாயே வரவேண்டும்!
- ஊர்வ : அர்ச்சனா! நான் ஒன்று உன்னிடம் கேட்பேன், அதற்கு நீ இசைவாயோ ?
- அர்ச் : (சிரித்து) ஆ!..... அது முன்னமே எனக்கும் புரிந்தது ஒன்றுதானே!
- ஊர்வ : என்ன!..... உனக்குக் கூடப் புரிந்து விட்டதா? (பெருமூச்சு) இதோ சந்திரன்.....
- அர்ச் : அப்படி என்றால்.....
- ஊர்வ : எது என்றாலும் நிறைவேற்றுவாய் அல்லவா?
- அர்ச் : நிட்சயமாக! என் தாய் போல்வாஞ்சு எதுவும்.... நாட்டியம் முடிந்தவுடனே முனைந்தேன். இன்று இல்லை. நாளை, நாட்டியம் முடிந்தவுடனே மேனகை, அரம்பை, திலோத்தமை முதலியோர் முன்னிலையிலே தங்களை அபாரமாகப் புகழ்ந்து விடுகின்றேன். அவர்கள் தலைகுனிய வேண்டும், அதைத் தானே நிறைவேற்ற வேண்டும்?
- ஊர்வ : அர்ச்சனா! நான் விழைந்தது வேறு! நீ புரிந்து கொண்டது வேறு! நான் விழைந்தது வேறும் புகழினால் வரும் இன்பத்தை மட்டும் அல்ல.....

- அர்ச் : அன்னையே! அப்படியானால் அது பெரிய விடையம் போலும். ஏன், நின்று கொண்டிருக்கின்றீர்கள்? இப்படி அமருங்கள் தாயே!
- ஊர்வ : விஜயா! நான் என்ன உன்தாய் மாதிரியாகவா உன் கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறேன். உனது தாயாக நான் இருந்தால் எவ்வாறு இங்கு வரமுடியும்.... அதுவும் இந்த வேளையில்....
- அர்ச் : அம் மா தாங் கள் தேவராஜ் னின் அபிமானத்துக்குரிய காதல் மடந்தை..... என் தாய்க்கு நிகர். தாயேதான்....
- ஊர்வ : அர்ச்சனா! மீண்டும் மீண்டும் ஏன் என்னை அன்னையே, தாயே என்று அழைக்கின்றாய்?
- அர்ச் : (குரல் கம்ம) நீங்கள் எனக்குத் தாயேதான்! தாய் க் குரிய எல் தானத் திலே தான் இருக்கின்றீர்கள்.....
- ஊர்வ : அர்ச்சனா! உனது தந்தைக்கு மட்டுமல்ல.... உனக்கும் கூடத்தான் நான் பொதுமகள்..... கணிகை - தாசி - வேசி என்றுதான் வைத்துக் கொள்ளேன்! ஒருவனுக்கு மட்டும் உரியவள் அல்ல நான்! மானிடப் பெண்கள் போல் பத்தினி..... பதிவிரதை என்று வரட்டுக் கொரவும் எனக்குக் கிடையாது. கலைக்கும் காதலுக்கும் தான் என் வாழ்வு அர்ப்பணம்!
- அர்ச் : அன்னையே! தாங்கள் எப்படி இருந்த போதிலும் எனக்குத் தாயேதான். தாங்கள் நாட்டியம் ஓயிய களைப்பினால் சிறிது தடுமொற்றும் அடைந்திருக்கின்றீர்கள்.

வீரவிள்ளோ!

- ஊர்வ : ஆம்..... தடுமொற்றும் அடைந்துதான் உள்ளேன், உன்னை அடைய வேண்டும் என்று. என்னை ஏற்றுக் கொள்வாயா அர்ச்சனா?
- அர்ச : அன்னையே! இது என்ன விபரீதம்!..... நான் சிறு வாழ்வு வாழ்ந்து சிறு சாவு சாகும் அற்ப மானிடன்..... தாங்கள் தேவமகள்! அதுவும் என்தாய்.
- ஊர்வ : அர்ச்சனா! மீண்டும்.... மீண்டும் என்னை அன்னை அன்னை என்று கூறாதே! என் காதலுக்கு மானிடன், தேவன் என்ற பேதம் இல்லை. அர்ச்சனா, மானுடனும் வீரனும் ஆகிய நீ, உன் திண்டோளும் மலை மார்பும், அனல் வீசும் வீரக்கண்களும் ஆ.....!
- அர்ச : தாயே..... மன்னிக்க வேண்டும். தங்களது விருப்பத்துக்கு இசையும் அளவுக்கு நெறிதவறிய காமுகன் அல்ல நான். மானிடனாகிய நாங்கள்..... அதுவும் ஷத்ரிய குலத்தில் தோன்றிய நாங்கள், பிறன் மனையாளைப் பெற்ற தாயெனக் கருதும் பண்புடையவர்கள்.
- ஊர்வ : (ஆத்திரத்துடன்) அர்ச்சனா! தாய் என்ற ஒரே காரணத்தைக் கொண்டு என்னை வெறுக்கிறாய், அப்படித் தானே! அன்னன் மனைவி கூடத்தாய்தானே! அப்படிப்பட்ட திரெளபதியை மட்டும் தீண்டலாமா? இதுதான் உன் மானிட ஷத்திரிய தர்மம்?
- அர்ச : உன்னைத் தாய் என்பது மிகக் கொடிய பாவம்! விண்ணவர் உலகிற்கு களங்கம் ஏற்படுத்தும் காதகி நீ! நீயும் ஒரு பெண்ணா? உண்மை

உணராத நீதி அறியாத பேய்! வேறு யாரும் இவ்வாறு கூறியிருந்தால் இந்தக் கணமே நாவைத்துண்டித்திருப்பேன், ஆனால் நீ ஒரு பெண்ணாக இருப்பதால் விட்டுவிடுகிறேன். பெண்களைத் தண்டிப்பது ஷத்திரிய வீரனுக்கு அழகல்ல. நான் பேடி அல்ல. உனக்குக் கோடி புண்ணியம் உண்டு இவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விடு.

ஊர்வ : ஆம்..... போகத்தான் போகிறேன். ஆனால் உன்னைச் சும்மா விட்டுவிட்டல்ல. நீயும் ஒரு வீரனா? என்னைத் தண் டிப்பவன் ஒரு பேடியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நீ கூறினாயே! ஆம் ஆசையை நிறைவேற்ற முடியாத நீயும் ஒரு பேடி. இந்தக் கணமே நீ பேடியாகக் கடவாய். பேடி.... பேடி.... பேடி.... பேடி..... பேடி.....

இந்தி : என் புதல்வன் விறல் விஜயனை இன்னும் காணவில்லையே! ஒருவேளை இங்குள்ள வற்றைக் கண்டு களித்த களைப்பில் அயர்ந்து மண்ணுலகத்தில் தூங்குவது போல் தூங்கிவிட்டானோ? தூதுவனே! உடன் போய் அழைத்து வா தந்தை வரச்சொன்னார் என்று..... நாட்டியம் ஆரம்பிக்கட்டும்... இன்னும் காணவில்லை சென்றவர்களைக் கூட சரி (போய்க் கொண்டு) நானே போய் அழைத்து வருகிறேன்.

காட்சி மாற்றம் (கதவு தட்டும் சத்தம்)

(வந்து கொண்டு) மகனே, தனஞ்சயா! என்ன அயர்ந்து தூங்கிவிட்டாயா.....? நாட்டிய அரங்கில் எல்லாம் ஏற்பாடாகி விட்டது..... வா.....!

அர்ச : (தூரத் தில்) எந்தையே! நான் பேடி! வெளிவரமுடியாத அபாக்கியவான்! இதோ என்னெப் பாருங்கள்.

(கதவு தட்டும் சத்தம்)

இந்தி : என் மகன்..... அதுவும் வில்லாண்மையில் நிகரற்ற வீரனா பேடி? இது என்ன விந்தை, அதுவும் என் ராஜ்யத்தில்! யார் இட்ட சாபம் இது?

அர்ச : தந்தையே! வேறு யாருமல்ல. தங்கள் ஆடல் அழகி ஊர்வசியின் செயல் தான் இது..... அவள் வேண்டியதை நான் கொடுக்க வில்லை. அதன் பலன் இது, தந்தையே!

இந்தி : என்ன! ஊர்வசியின் செயலா இது. உடனே அழைத்து வாருங்கள் ஊர்வசியை! ஊர்வசி!

ஊர்வ : (வந் து கொண் டே) ப்ரபோ! என்ன அழைத்தீர்களா?

இந்தி : ஆம், ஊர்வசி..... எனது புதல்வன் ஒன்றும் அறியாத சிறுவன். நல்லது கெட்டது என்று கூறி நழுவி விடமுயலும் குழந்தைமதி அவனுக்கு! இது அடுக்குமா யோசித்துப்பார்! பேடியாக..... அதுவும் திடீர் மாற்றம் பெற்ற பேடியாக..... மண்ணுலகில் என் வீரமகன் சஞ்சாரம் செய்ய அதைப் பார்த்துக் கொண்டு

வீரவிள்ளூர்

- நான் வாழ்வேணா, அதைவிட அவனைக் கொன்று இருக்கலாமே! ஏன் இவ்வளவு கொடிய சாபம்?
- ஹர்வ : ப்ரபோ! பெண்ணின் இதயதாபங்களை.....
- இந்தி : அப்படியாயின் விமோசனம் இல்லையா, ஹர்வசி? உன் உணர்ச்சிகளையும், நடந்தது எது என்பதும் என்னால் ஒர் அளவு அறிய முடிகிறது.... ஆனால் என் மகனுக்கு விமோசனம்! அது உண்ணால்தான் ஆகவேண்டும். அவன் அறிந்தோ அறியாமலோ எதும் பிழை செய்திருந்தாலும்.....
- ஹர்வ : இரவின் மயக் கத் தில், முழுமதியின் மோகனத்தில், தென்றல் சுமந்த மலர்களின் வாசனையில் என்மனமும் சிறிது பேதலித்தது, தேவராஜனே! இப்பொழுது அது என் மனதை விட்டு அகன்று விட்டது. (சிறித்து) தங்கள் மகனுக்கு ஏற்ற தண்டனை பேடி உருவும்தான் என்பதனை தாங்கள் மறுக்க மாட்டர்கள்.
- இந்தி : ஆனால் இவனுக்கு சாப விமோசனம்.....
- ஹர்வ : இதோ! மானிடனே! உன்பேடி உருவும் அகலக் கடவுது! (போய்க்கொண்டு) ஆனால் நீ நினைத்த நேரம் அதை மீண்டும் பெற்று, நீ வேண்டிய நேரம் அதைத் துறக்கலாம்.
- இந்தி : மகனே, நீ வீரனும் வில்லாளியும்! ஆனால் அனுபவம் குறைந்தவன். தேவ மகனும், சகலகலாவல்லியுமான ஹர்வசியின் காதல் எவருக்கும் கிட்டக்கூடியதல்லவே! அதிலும் மானிடனாகிய உனக்கு இலகுவில் கிட்டக் கூடியதா? நீ என்றோ ஒருநாள் இறந்து படுவாய்.

அதற்குள் உன்வாழ்விலே இன்பத்தை நிரப்பிக் கொள்வாய்! தானாக வரும் இன்பத்தை உதறித்தள்ளுதல் புத்திசாலித்தனம் ஆகாது. இன்பமே தேவனுக்கும் மாணிடனுக்கும் வாழ்வின் ஸ்த்ரியம்.

- அர்ச : (சிரித்து) ஆனால், தங்கள் வாழ்க்கைத் தத்துவம் வேறு, என்னுடையது வேறு தாங்கள் தேவன். நான் பிறப்பு இறப்பு (போய்க்கொண்டு) என்ற எல்லைகளுக்குக் கட்டுப்பட்ட மாணிடன்.....
(மொனம்)

தோழி... நீ வாழ்க

கதா பாத்திரங்கள்

சிலம்பன்

கொடிச்சி

தோழி

அறிமுகம்:

பண்டைய மாந்தர்..... மக்களின் கலாச்சாரத்தையும்..... நிலத்தின் தன்மையையும் நோக்கி..... குறிஞ்சி... மூல்லை..... மருதம்..... நெய்தல்.... பாலை என ஐந்து வகையாகப் பகுத்தார்கள். இவை ஜந்தும்.....ஒன்றுக்கு ஒன்று பலவகை வேறுபாடுகள் கொண்டிருந்தன. இவைகளின் மாண்பைப் பற்றிக் கூறும் நூல் கலித்தொகையாகும். குறிஞ்சி நிலத்தை நடுநாயகமாகக் கொண்டு எழுந்த குறிஞ்சிக்கலியில் இருந்து சில காட்சிகளைக் கொண்டே எழுதப்பட்டது..... தோழி..... நீவாழ்க..... நாடகம்.....

(பறவைகளின் ஒலி)

சிலம்	: மயிலே.... எதற்காக என் முன் நின்று களிப்புடன் ஆடுகிறாய்... உன்னுடைய சாயலைப் போன்ற அவள்... என்னுடைய மனதைப் பறித்துவிட்டாளே என்று களித்தா ஆடுகிறாய். அவள் என்ன ஒன்றும் அறியாத சின்னங்சிறு குழந்தையா. முலையே முகிழ்முகிழ்த்தனவே. தலையே கிளை இய குரலே கிழக்கு வீழ்ந்தனவே, செறிமுறை வெண்பவும் பறிமுறை நிரம்பின, கணங்கும் சில தோன்றினவே. அணங்கு என அறிவல். ஆமாம். அவள் ஒரு பெருமது செல்வரின் மடமகளேதான்.
தோ	: (வந்துகொண்டு) ஏதேது, பித்துப்பிடித்தவர் மாதிரி ஏதோதோ உங்கள் பாட்டில் இருந்து பேசுகிறீர்களே
சிலம்	: யார் அது.... ஒ..... நீயா

விரவில்லை

- தோ : தினப்புனத்திலிருந்து நீர் எடுக்கச் சுனைநோக்கிச் செல்லும்போது..... தங்களது உளற்றைக் கேட்டேன். நின்றும் விட்டேன்.
- சிலம் : கேட்டு ரசித்திருப்பாய். உளற்றதானே என்று பரிகாசம் செய்ய வந்தாய் போலும்.
- தோ : இல்லை இல்லை. கேட்கப் பரிதாபமா இருந்தது.
- சிலம் : நீ பரிதாபப்பட்டு பிரயோசனம் என்ன பெண்ணே.....
- தோ : குறிஞ்சித்தலைவு..... தாங்கள் தனிமையில் இருந்து..... ஏதோ ஒன்றைப் பறிகொடுத்தவன் போல பேசுகிற்களே..... இந்தப் பேதைப் பெண் அதை அறியலாமா.....
- சிலம் : நீ அதை அறியத்தான் வேண்டும்.... என்னுடைய பெயர் சிலம்பன்..... பக்கத்தில் உள்ள கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன். எனக்கு நீ உதவி செய்வாயா?
- தோ : மானிடம் உதவிகேட்டதாம் இளஞ்சிங்கம். விசித்திரமாக இருக்கிறது.
- சிலம் : சில சில காரியங்கள் உதவியல்லாது நடைபெற முடியாது. இந்தக் காரியம் முடியவேண்டுமானால்... உன்னுடைய உதவி அவசியம் தேவை.
- தோ : கூறுங்கள் பார்க்கலாம்.
- சிலம் : ஆண்மகனாக நான் இருந்தும்..... வெளியில் சொல்ல முடியவில்லையே.
- தோ : அப்படியானால் வெளியிடாமல் இருங்கள். நான் சென்று விடுகிறேன்.

விரவிமலை

- சிலம் : நங்காய்..... வெளியிடாமல் இருந்தால்.... அது என் னுடைய இதயத் தைச் சுட்டுக் கொண்டல்லவா இருக்கும். இதைப்பார் பெண்ணே..... இது செங்காந்தள் மலர்!
- தோ : ஆமாம் செங்காந்தள் மலர்.
- சிலம் : நீ சகலதும் உணர்ந்தவள்தானே.....
- தோ : என்ன இது... செங்காந்தள் மலர் என்று தெரிகிறது என்றுதானே கூறினேன். வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லையே.....
- சிலம் : அப்படியானால் என்னுடைய வாயினால் வெளிவரவேண்டும் என்று ஏதிர்பார்க்கிறாய்..... பெண்ணே, எனக்கு ஏதோ பித்துப்பிடித்து விட்டமாதிரி என்று ஆரம்பத்தில் கூறினாய் அல்லவா..... ஆமாம் உண்மையில் பித்துப் பிடித்துத்தான் விட்டது. அதுவும் சாதாரணமான பித்து அல்ல. சாதாரணமாக இருந்தால் மருந்து உண்டு. இதற்கு வாகடத்தில் மருந்தே கிடையாது. இது காதல்பித்து இப்போது புரிகின்றதா?
- தோ : ஒ..... அந்தப்பித்தா..... சரிதான் மலையில் இருந்துவரும் அருவி..... கீழ்நோக்கிப் பாய்ந்து..... பலபல இடங்களில் பரவுவதுபோன்று.... காதலும் தலைகால் தெரியாது கண்ட கண்டவர்கள் மீது பற்றி..... தகுதிக்கு ஏற்காத இடத்திலும் மாட்டிவிட முற்பட்டுவிடும். கவனம்.
- சிலம் : நீ நினைப்பது போல் தகுதிக்குக் கீழ்ப்பட்ட இடத்தில் இது உருவாகவில்லை. யான் ஏன் செங்காந்தாள் மலரை உண்ணிடம் காண்பித்தேன்

என்று தெரியுமா..... உன்னுடைய தலைவி மீது அதாவது உன்தோழி என்று கூடக்கூறும் கொடிச்சி மீது..... நான் காதல் கொண்டுள்ளேன் என்பதைப்புலப்படுத்தத்தான்..... நீ அதைப் புரிந்துவிட்டாய்.

- தோ : (சிரித்து) புரியாது விட்டேன் என்று கூறினேனா நான். உங்களுடைய வாயில் இருந்து வரவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தேன். இப்போது நன்கு புரிகிறது. இந்த யானை அந்தமானைக் கண்டு விட்டது. அதனால் கண்திஷ்டியும் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆமாம் தினப்புனத்தில் குருவி, கிளி முதலியவைகளை விரட்டிக் கொண்டிருக்கும் அவளை எப்படிக் கண்டு காதல் கொண்மர்கள்.
- சிலம் : உன் தலைவி தினப்புனத்தில் இருந்து கவண் எறிவதையும் ஏறிந்த கவண்வேங்கை மரத்தில் உள்ள பூக்களை உதிர்த்துவதையும் கண்டேன், மெதுவாக அவள் அண்டை சென்றேன். ஏதோ ஒரு நறுமணம் என்னுடைய இதயத்தை இனிமையாக்கியது.
- தோ : அப்படிப்பட்ட மணம் என்னதான் அங்கே இருக்கக்கண்டு ரசித்தீர்கள்.
- சிலம் : நங்காய்..... கதைக்கும் போதுகூட அது-இனிக்கிறது..... நீ நாளாந்தம் சுவைப்பதால் அதன் சுவை உனக்குத் தெரியவில்லை. எனக்கு அது சுகந்த நறுமணமேதான்.
- தோ : எங்கிருந்து அந்த நறுமணம் வந்தது என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா.

- சிலம் : வேறு எங்கிருந்து.... உன்னுடைய தலைவியின் கருங்கூந்தலில் இருந்ததான் இது உற்பத்தியாகி என்னுடைய இதயத்தைத் தொட்டது.
- தோ : அவனுடன் கதைத்தீர்களா.. அல்லது கண்டு ரசித்தது மட்டும்தானா?
- சிலம் : எப்படிக் கதைப்பது? “ஞாயிறு காடும் வெவ் அறைமருங்கில் கையில் ஊமன் கண்ணின் காக்கும் வென்னெய் உணங்கல்போல்” வாளாது இருந்து..... திரும்பிவிட்டேன்.
- தோ : அதாவது ஊமையன் காவல் காத்தமாதிரி என்கிறீர்கள். அதுவும் கையில்லாதவன்.
- சிலம் : ஆம். பாறையில் வைக் கப் பட்ட வென்னெய்க்கும் காவல் இருந்த அவன்..... வெயிலினால் வென்னெய் உருக.... கையினால் வாரி எடுக்க முடியாமலும்..... யாரையாவது கூப்பிடமுடியாமலும் இருந்ததுபோல்தான்
- தோ : இதற்கும் அதற்கும் என்ன சம்பந்தம்.
- சிலம் : புரியவில்லையா..... பெண்ணே..... வாயிருந்தும் உனது தலைவியுடன் பேசமுடியாமலும், கையிருந்தும் சைகை காட்டமுடியாமலும் திரும்பினேன்.
- தோ : குறிஞ்சி நிலமாகிய இந்தப்பகுதி நமது முருகக் கடவுளைப் பின்பற்றி காதல் கொள்வதில் ஆச்சரியமில்லைத்தான். இருந்தும் தங்கள் காதல் விசித்திரமானது.
- சிலம் : விசித்திரமானதுதான். தோழியிடம் இருந்து தலைவியைப் பெறவேண்டிய உதவியை நான்

விரவிள்ளாள்

முந்திக் கொண்டு உன்னிடம் வேண்டுவது விசித் திரமானதுதான். பெண் ணே..... (பெருமுச்சுவிட்டு) இப்போதாவது இந்தச் செங்காந்தள் மலரை உன்தோழியிடம் கொடுத்து விடுவோயா.....

- தோ : என் னுடைய தலைவியிடம் இதைக் கொடுக்கமாட்டேன். முருகனுடைய தலமான இங்கே.... பூக்களுக்குக் குறைவேது. நீங்கள் தந்த பூவையா கொடுக்கவேண்டும்.
- சிலம் : மங்கையே..... நீதான் எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். மலரைக் கொடுக்காவிட்டாலும் என்றிலையாவது எடுத்துக் கூறுவாயா.....
- தோ : அதாவது, தினப்புனத்தைச் சுற்றி சிலம்பன் என்னும் காளை ஒன்று காதல் பித்துப்பிடித்து அலைகிறது என்றுதானே கூறுவேண்டும்.
- சிலம் : அதுமாத்திரமல்ல. நான் அவளை விரும்புவதாகக் கூறி..... அவளை நான் வரிக்க இனங்க வைக்கவும் வேண்டும் நீ.
- தோ : அவளாக என்னிடம் கூறாமல்..... நான் எப்படி இதைக்கூறுமுடியும்..... என்னால் அது முடியாது.
- சிலம் : பெண் ணே, முடியாது என்று மட்டும் கூறிவிடாதே..... அவளுக்கு என்ன காதல் உணர்ச்சிதான் இல்லையா? அவள் என்ன வெறும்பாவையா..... மயில்கூடக்கார் காலம் என்றவுடன் தன்னைமறந்து ஆடுகின்றது. கிளிகூட, தினைகளை உண்டு, சொல்லுவதைச் சொல்லவும் பழகிக் கொள்கிறது.

- தோ : நான் கூட கிளிபோல நீங்கள் கூறியதை மயிலாகிய தலைவி கொடிச்சியிடம் கூறி, அவளை உன்பால் ஆட்ட வேண்டுமென்றுதானே கருதுகிறீர்கள். நீங்கள்..... அவளிடம் உங்கள் வரவை வெளியிட முற்பட்டார்களா. அவ்வாறு செய்யாதுவிட்டு வந்து இப்போது என்னைச் சொல்லும்படி கூறுகின்றீர்களே..... ஆகையால்.... சிலநாட்கள் யானையைத் தரத்துவதுபோலவும்.... மானைப் பிடிக்கவருவது போலவும் எங்கள் தினைப்புனத்தைச் சுற்றி..... தலைவி கண்ணில் படும்படி உலாவுதல் வேண்டும். அப்போது ஒருவரை ஒருவர் நன்கு காணும் வாய்ப்பு ஏற்படும். அதன் பின் அவள் தங்களை விரும்பினால்.... தங்கள் காதல் நிறைவேணும்.
- சிலம் : நீ பலவழிகளிலும் கைதேர்ந்தவள்தான்..... அப்படியே செய்கின்றேன். (போய்க்கொண்டு) சந்தர்ப்பம் வரும்போது நான் கூறியதையும் கூறு..... உன் உதவிதான் வேண்டும்..... நான் வருகிறேன் நங்காய்.....

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- தோ : (வந்துகொண்டு) தலைவி..... உன்னை நானும் சிலநாட்களாகக் கவனித்துக் கொண்டுதான் வருகிறேன்.... இளைத்துக் கொண்டு வருகிறாயே
- கொ : அப்படி ஓன்றும் இல்லை எனக்கு
- தோ : அன்று ஒரு நாள் நாங்கள் வேங்கைமரத்தைப் பார்த்து புலிபுலி என்று கூச்சல் போட்டோம் அல்லவா? அன்றுதான் உனக்கு இந்த வியாதி ஏற்பட்டது.

விருவில்லோல்

- கொ : உனக்கு எப்படித் தெரியும்.
- தோ : புலி என்று குரல் கேட்டு பொத்தென்று வந்தான் ஒரு வீரன். அவன் உன்னைக் கவர்ந்து விட்டான்.
- கொ : சும்மா..... போடுதோழி
- தோ : இது என்ன நாணமா..... அல்லது வெட்கத்தினால் ஏற்பட்ட ஆண்ந்தமா.....
- கொ : ஆணால்..... நீ நினைப்பதுபோல புலிவிரட்டிய அன்றால்ல அவரை நான் விரும்பியது.... அன்றோருநாள்..... என்பின்வந்து..... எனக்கு ஒரு பெருமுச்சை காணிக்கையாகத் துந்துவிட்டுச் சென் றார் . அன் ரே என் மனதைப் பறிகொடுத்துவிட்டேன்.
- தோ : (சிரித்துக்கொண்டே) அப்படியானால் அவரை உனக்கு முன்னமே தெரியும் என்றுசொல்.
- கொ : உனக்கு இனி..... கிண்டலுக்கும் , பரிகாசத்திற்கும் அளவே இருக்காது. தோழி..... அந்த மலைநாட்டுக் குமரன்தான்.
- தோ : (சிரித்து) நன்றாக இருக்கின்றது. முன்னர் முடிமறைத்து மழுப்பினாய்..... இப்போது வாய்விட்டு கூறத்துணிந்துவிட்டாயே.
- கொ : இந்த நோய் தீ எனக்கு ஒரு உபாயம் சொல்லடி தோழி.....
- தோ : நான் கேட்டபின்தானே என்னிடம் உதவியும் உபாயமும் கேட்கின்றாய். இதற்கு உபாயம்..... உனக்கு பேய்பிடித்த - தென்று உனது தாயிடம் சொல்லிடப் போகிறேன்.
- கொ : அதற்குத் தாய் என்ன செய்வாள்.

விப்விள்ளாள்

- தோ : பூசாரி ஒருவனை வரவழைத்து உன்னைக் கவனிப்பாள். அவள் வென்றி நெடுவேஞுக்கு பூசைசெய்தால் சரிவரும் என்று கூறிவிட்டுச் செல்வான்.
- கொ : ம..... சரி..... அப்புறம்
- தோ : அப்புறம்..... உன்னுடைய மனதைக் கவர்கள்வனும் பூசைக்கு வருவான். பிறகு கேட்கவா வேண்டும்.
- கொ : அதை நிறைவேற்றி வைப்பாயா.....
- தோ : நீ இதைக்கேட்பாய் என்றுதான் முன்கூட்டியே விசாரித்து வைத்திருக்கிறேன். அவரை நீ விரும்புகிறாய். அவரும் உன்னை விரும்பவேண்டுமே.
- கொ : தோழி அப்படி அல்ல... அவர் என்னை மனதார விரும்புகிறார். அவருடைய பெயர் என்னவென்று தெரியுமா உனக்கு.
- தோ : அவருடைய பெயர் சிலம்பன்..... அது நிற்க, அவர் உன்னை விரும்புவதாக எப்படி உனக்குத் தெரியும்.
- கொ : தெரியாமல் என்ன.. மலர்களை நாடிவண்டு செல்வது தேன்பருக. அதுபோல என்னைச்சுற்றி அவர் அலைவது என்னுடைய அன்பைப் பெற இது தெரியாமலோ இருக்கும்..... அதுமட்டுமல்ல.... தோழி அன்று அவர் நான் கணைநீர் ஆடிவிட்டு வரும்போது என்னைக் கண்டுவிட்டார்.
- தோ : உன்னோடு நான் வரவில்லையா அன்று.
- கொ : தனிமையாகத்தான் சென்றேன். வரும்வழியில்

- இடைமறித்து என்னைப் பலவாறு புகழ்ந்தார்.
- தோ : புகழ்வதைக் கேட்டுப் புரித்திருப்பாய். அவரை விழுங்கிவிடுவதுபோல் பார்த்திருப்பாய். ம..... இதற்கொருமுடிவு கட்டத்தான் வேண்டும்.
- கொ : என்னடி அந்த முடிவு. எனக்கு எல்லாம் அவர்தான்.
- தோ : நாளை அவரை நீ சந்திக்க வழிசெய்கின்றேன். போதுமா
- கொ : அவ்வளவு சுலபமானதா.
- தோ : தலைவி. உன்னை அவரும்.... அவரை நீயும் விரும்புகிறீர்கள் (பெருமுச்சடன்) இதுவிடயத்தில் இருவருக்கும் துணை நான் ஒருத்திதான்.
- கொ : எங்கள் இரண்டு பேருக்கும் நீ துணையா.... அவரை நீ கண்டாயா?
- தோ : ஆம்.... கண்டேன். அவர் என்னிடம் அவர் நிலையைக் கூறி.... அவருக்காக உன்னிடம் பேசம்படி வேண்டினார். நீயோ நான் கேட்டபின் வெளிப்படுத்திச் சந்திக்க ஒழுங்குசெய்யுமாறு வேண்டுகிறாய்.
- கொ : ஆமாம், அவரை எப்படிச் சந்திப்பது. அதைக்கூறுத் தோழி.....
- தோ : நாளை இரவு
- கொ : என்ன..... இரவிலா.... புலிசிங்கம் மலிந்த காட்டில் மலையினிடையே வருவது கொடிது.
- தோ : கொடிது கொடிது... இதுவல்ல கொடிது..... நீ காதல் நோயால் பாதிக்கப்பட்டதே கொடிது.

வீரவில்லான்

(சிரித்து) முதலில் இரவில் சந்திப்பதுதான் நன்றா ஊருக்கும் தெரியாது... உற்றாருக்கும் தெரியாது. அதன்பின் வேண்டியதுபோல்.....

- கொ : (பயத் துடன்) இந் தக் களவொழுக் கம் பெற்றாருக்குத் தெரியாமல் இருக்கவேண்டுமே.
- தோ : காலம் வரும்போது தெரியத்தானே வேண்டும். நாளை இரவு இரண்டாம் சாமத் தொடக்கத்தில் குடிசைக்கருகில் உள்ள தேக்கு மரத்தடியில் உன்னுடைய உள்ளங்கவர் கள்வன் வருவான். போதும்தானே.
- கொ : (போய்க்கொண்டு) உன் அன்புக்கு அனைதான் ஏது. நீ என்தோழி மட்டும் அல்ல..... தெய்வமும் கூட.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

(தனக் குள்) இன் று அவர் இந் ததினைப்புனத்தருகில் வருவாரோ வந்தால் எப்படிப் பேசுவது.... தோழிக்கு முன்னால் நான் முந்திவிட முடியாது.... தோழி நாளை இரவு என்றால்லவா கூறினாள். ஆ.... அதோ வருகிறார் போல் தெரிகிறது. நல்லவேளை தந்தையும் வீடுசென்று விட்டார். தோழியும் திஶர் என்று எங்கோபோய் விட்டாள். மறைந்து நிற்போம். இது என்ன செங்காந்தள்மலர்..... யாரது ஒ.... நீங்களா.

- சிலம் : (வந்துகொண்டு) வேறுயாராக இருக்கலாம் என்னைப் புரிந்தும் புரியாதவள்போல் புதருக்குள் மறைந்திருக்கும் உனக்கு.... வேறு யார் பூச்சொரிந்துவழிபட புனத்திற்கு வருவான்.

வீரவிழங்கள்

- கொ : எங்கள் குமரன் முருகனைப் போலல்லவா இருக்கிறீர்கள். நான் ஏழாந்து விட வள்ளி அல்ல.
- சிலம் : அதிருக்க..... பெண்ணே, முன்னைவிட நீ சற்று வாடி இருப்பதுபோல் தெரிகின்றதே..... தினை காத்தலில் ஏற்பட்ட மெலிவா இது.
- கொ : தனிமையில் இருக்கும் பெண்ணிடம் எதை எதையோ பேசலாம் என்று துணிந்துதான் இங்கு வந்தீர்கள் போலும். அன்பரே, நான் இந்த ஊஞ்சலில் அமர்கிறேன். தாங்கள் இந்த ஊஞ்சலைச் சற்று ஆட்டிவிடுகிறீர்களா.
- சிலம் : இதைவிடப் பேறு வேறு என்ன வேண்டும். என்ன.... இது.... மயக்கமா அல்லது ஊஞ்சலில் ஆடியதால் ஏற்பட்ட கிறுகிறுப்பா மயங்கி என்மேலில் வீழ்ந்துவிட்டானே. இதுவும் நான் செய்த பாக்கியம்தான்.
- கொ : ஆ... இது என்ன இத் தனை துணிவா உங்களுக்கு.
- சிலம் : இந்தத்துணிவு நீ தந்ததுதான்..... நீ மயங்கவும் நான் அணைக்கவும் கொடுத்து வைத்திருக்கிறேன். கண்ணே.....
- கொ : அன்பரே..... தங்கள் மேல் கோபமாக இருந்தால் ஊஞ்சலை ஆட்டிவிடுமாறு கூறுவேனோ.....
- சிலம் : என் தீரவியமே..... நீ எனக்குரியவள்தான். நீ நான் சுவைக்கும் பலாப்பழம்
- கொ : நம்பலாமா, தங்களை
- சிலம் : நானும் நம்பலாமா, உன்னை
- கொ : எப்பொழுது என்னை அணைத்துக் கொண்டுர்-
எஸ். முத்துக்குமாரன்

களோ அப்போது இருந்தே நான் உங்களுடைய உடமையாகி விட்டேன். ஊஞ்சலில் இருந்து நான் மயங்கவும் இல்லை. விழுமுனைந்ததும் இல்லை.

சிலம்	:	அப்படியானால்
கொ	:	மயங்கி விழுவதுபோல் பாசாங்கு செய்தேன். நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள் என்று பார்க்க. என்னுடைய நாணமும் அப்போது மீறியது. உங்களுடைய அணைப்பும் கிட்டியது.
சிலம்	:	இப்போது மட்டும் நிலத்தை நோக்கித் தலைகுளிந்து கால்விரலினால் நிலத்தைக் கீற அந்த நாணம் எங்கிருந்து வந்தது.... நாணமாகத் தோன்றுவதில் ஒரு அழகு இருக்கத்தான் செய்கிறது.
கொ	:	என்னுடைய கையை விடுங்கள். பகற்போது யாராவது கண்டு விட்டால்.....
சிலம்	:	கண்டுவிட்டால் என்ன, உன்னுடைய தாய் தந்தையர் தான் இங்கே இல்லையே..... தோழியைப் பற்றி நீ கவலைப் படத் தேவையில்லை. அவனும் இல்லை.
கொ	:	தலைவ..... சென்று வாருங்கள் என்று கூறமுடியாமலும்..... தங்கிச் செல்லுங்கள் என்று அழைக்கவும் முடியாதவளாக இருக்கிறேன் நான். என்னுடைய குடிசைக்கருகில் உள்ள தேக்கு மரத்தடியில்..... இன்றிரவு.
சிலம்	:	நான் வந்ததும் மரத்தை ஆட்டுவேன். அந்த ஓலிகேட்டு....

விரவிள்ளாள்

- கொ : மிகுதி எனக்குத்தெரியும். சீக்கிரம் சென்று வாருங்கள். என் தோழியும் அதோ வந்து கொண்டிருக்கிறாள்.
- சிலம் : (போய்க்கொண்டு) நான் வருகிறேன் கண்ணே நிச்சயம் இன்றிரவு..... உன்னைச் சந்திக்க வருவேன் தேக்கு மரத்தடியில்.....

காட்சி மாற்றம்(இசை)

- தோ : குறிஞ்சிக்கொற்ற..... நீங்கள் என்னுடைய தலைவியடன் கொண்ட அன்பின் இணைப்பு.... பாராட்டப்படவேண்டியதுதான்..... ஆனால் தலைவியின் நிலையில் சற்றுமாற்றம் ஏற்பட்ட தென்பது அவள் தாய்க்கு தெரிந்துவிட்டது.
- சிலம் : என்ன.... தெரிந்துவிட்டதா
- தோ : ஆம், தெரிந்துவிட்டது. ஆனால் செவிலித்தாய்.... அதாவது என்னுடையதாய்... அவளுக்குச் சுகமில்லை என்று மறைத்து காப்பாற்றிவிட்டாள்.
- சிலம் : களவொழுக்கம் தெரிந்துவிட்டால் என்னை ஏற்பார்களோ..... அல்லது இகழ்வார்களோ இதை நினைத்தாலே என்னுடைய இதயம் வெடித்து விடும்போல் இருக்கிறதே.
- தோ : இந்தமாதிரி.... காதலில் களவுகாண் பது எங்களுடைய இலக்கிய மரபு அவள் உங்களை வெறுத்துவிட்டால் என்ன செய்வீர்கள்.
- சிலம் : அதைமட்டும் ஞாபகப்படுத்தாதே. பிரியேன் என்று அவள் கூறியதுதான் பொய்யா அல்லது அவள்மேல் நான்கொண்ட அன்புதான் பொய்யா.
- தோ : ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டு அவளுடைய தந்தை எஸ். முத்துக்குமாரன்

தங்களை வெறுத்தால்....

- சிலம் : வெறுத்தால்.... உன்னுடைய தோழி கொடிச்சி கூறியது ஆசைப்பசப்பு வார்த்தைகள் என்று கருதி மடல் ஏறி உயிர்விடுவேன். இது சத்தியம்.
- தோ : மடல் ஏறுதல் பெரிய அவமானமாயிற்றே.
- சிலம் : அவமானத்தைப்பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை. களவொழுக்கம் தவறி.. வேறு பெண்ணை வரித்தல் நமது குலப்பண்புக்கு இழுக்கு அல்லவா. இதைவிட மடல் ஏறுவது அவமானமா.
- தோ : இதைவிட, காதலர் இருவரும் கருத்தொருமித்து, தோழி அல்லது செவிலித்தாய் துணை-கொண்டு..... இரவோடு இரவாக ஊரைவிட்டுச் சென்று விடுவதும் ஒரு பண்புதானே.... அதை நிறைவேற்ற உங்களுக்குத் துணிவு இல்லையா.....
- சிலம் : அதற்கு உன் னுடைய தலைவியும் உடன்படவேண்டுமே.
- தோ : தலைவா.... நீங்கள் இன்னும் அவளைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. ஒரு இரவு மழையின் நடுவே தங்களைக் காணாது அவள்பட்ட வேதனை எனக்கும் அவளுக்கும் அல்லவா தெரியும். அன்றிரவு..... ஏக்கத்தால் கையில் இருந்த வளையல்கள் கூட நழுவிவிழும் நிலையில் அவள் உடம்பு வாடியிருந்தது. அவள்மீதா அவநம்பிக்கை.
- சிலம் : 'பிரிவு' என்னும் சோகக்கற்பனை எதற்கு இப்போது?..... நீதான் இருக்கிறாயே

முருகனுக்குப் பிள்ளையார் உதவியதுபோல
உதவி செய்ய..... நீயாகவே இன்று என்னைத்
தேடிவந்த காரணம் என்ன.

- தோ : தாங்கள் இன்றிலிருந்து இரவில் வருவதை
நிறுத்திவிடும்படி கூறவே இங்கே நான் வந்தேன்.
- சிலம் : என்ன திமர் திமர் என்று ஏதோவெல்லாம்
கூறுகின்றாயே....
- தோ : இது உண்மைதான். அவளை இனி இரவில்
நீங்கள் பார்க்கமுடியாது.
- சிலம் : பெற்றோர் கட்டுப்பாடு கூடிவிட்டதா
- தோ : ஆழாம்..... பெற்றோர் கட்டுப்பாடும், காவலும்
கூடிவிட்டது. உங்கள் இருவரின் நன்மைக்காக
கூறுகின்றேன். இரவில் வருவதை நீங்கள்
நிறுத்தத்தான் வேண்டும்.
- சிலம் : அப்படியென்றால்..... அவளை நான் பார்க்க
முடியாது என்றா கூறுகிறாய்.....
- தோ : அப்படி யார் கூறியது... செம்மண்ணுடன் சேர்ந்த
நீர்போல இருவரும் அன்பால் ஒன்றாகி
விட்டங்கள்.... உங்களைப் பிரிக்கவும் முடியுமா,
பகலில் வந்தால் நல்லது.
- சிலம் : பகலிலா, நன்றாய் இருக்கிறது. நீயே
கூறுகின்றாய் கட்டுப்பாடும் காவலும்-
அதிகமாகிவிட்டதென்று.....
- தோ : குடிசைக்கோ, புனத்துக்கோ வரவேண்டியது
இல்லை. மலைச் சாரலுக்கு வந்தால் போதும்.....
- சிலம் : பெண்ணே, தனிமையில் எப்படி உன்தலைவி
அங்குவருவாள்..... அது சத்தியமானதா

விரும்புவோ

தோ : தனிமையில் அல்ல..... மலைச் சாரலில் மலர்ந்திருக்கும் வேங்கைப் பூ.... குறிஞ்சிப்படு.... செங்காந்தள்பூ முதலியவற்றைப் பறித்தல் பொருட்டு..... நாங்கள் அங்கு செல்வது வழக்கம். அங்கு தலைவியைக் கண்டு மகிழ்தல் எளிதாகும்.

சிலம் : கண்டுமகிழ்தல் எளிதுதான். அதுவும் பதுங்கி இருந்துதான் காணவேண்டும். உங்களைப் போன்ற பல பெண்கள் அங்கு வருவார்கள். அவர்கள் மத்தியிலா சந்திப்பது.... இரவில் வருவது விரும்பாதது போல..... பகலில் வருவதையும் விரும்புகிறாய் இல்லை.

தோ : அப்படி என்றுதான் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

சிலம் : உண்மையைக் கூறு. என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்.

தோ : துன் பம் தரும் களவொழுக் கத் தை கைவிடும்படியும்.... இன்பம் தரும் இல்லறத்தை நடத்த திருமணத்துக்கு (போய்க்கொண்டு) ஆக வேண்டியதைச் செய்யும்படியும் கூறுகின்றேன். புரியவில்லையா இவ்வளவு நேரம் கூறியும். வருகிறேன்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

(தோழி வந்துகொண்டு) வாழ்க வாழ்க பல்லாண்டு வாழ்க.....

கொ : என்னடிதோழி..... காதலரைக் காணாது வருந்தும் என்முன்னா நீ வாழ்த்துப்பா பாடுகின்றாய்.....

தோ : நீயும் வாழ்க.... உன்காதலரும் வாழ்க..... அவனும் வாழ்க.....

விரும்புவாள்

- கொ : என்னடி... எங்கள் இருவரையும் வாழ்த்தி... இவரும் என்றுகூறி உன்னை வாழ்த்தாது வேறு ஒரு பெண்ணையும் வாழ்த்திவிட்டாய்.
- தோ : உன்னுடைய காதலன் திருமணத்துக்கு சம்மதித்து விட்டான். அதனால் நீயும் அவரும் வாழ்க... உன் தாயையும்.... தாய்மூலம் தந்தை தமையன் மார்களையும் இனங் கவைத்துவிட்டாள் அவள்.
- கொ : அவள் என்றால் நீதானே..... தன்மையை முன்னிலையாகப் பேசகிறாயே
- தோ : நான் அல்ல அவள்.... அவள் உன் செவிலித்தாய் என்னுடைய அன்புத்தாய்.... அதனால் அவரும் வாழ்க.....
- கொ : இவைகளை எல்லாம் செய்த தோழி..... நீயும் வாழ்க!
- தோ : என்னைவிட என் தாய்தான் சாமர்த்தியசாலி. உன்னுடைய உயிர் பிரியாமலும்..... உன்னுடைய காதலன் மடல் ஏறாமலும் உங்களைக் காப்பாறியவள் அவள் தானே. சம்மதம் கலியாணத்துக்கு என்ற அமுதவாக்கைப் பெற்றவரும் அவள்தானே.
- கொ : உனக்கு எப்படி அவர்கள் சம்மதம் தெரிவித்தது தெரியும்....
- தோ : அதை நான் என் காதாரக்கேட்டேன். இனிமேல் கவலையில்லை. தீம்பழம் தூங்கும் பலாவின் கனி உண்டு மகிழ்வாய்.... தித்திக்கும் அமிர்தவாக்கை..... தெவிட்டாத இன்பத்தைப் பெற்று மகிழ்வாய்.

வீரவிள்ளோள்

- கொ : என்பால் இதம் உள்ளவளே. என்னால் இதை நம் பழுதியவில்லையே. எனது பெற்றார் பிடிவாதக்காரர்களாயிற்றே..... நிற்க.... எனது காதல் விஷயம் அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்.
- தோ : அப்படிக்கேள். உன்தாய்... என்தாயிடம் நீ ஏதோ பித்துப் பிடித்தவள் மாதிரி இப்பதாகக்கூறி..... உன்றிலையில் ஏதும்மாற்றம் உள்தா என்றும்.... ஒழுங் காகச் சுனையாடி வழமைபோல் சாப்பிடுகிற்யா என்றும் விசாரித்தாள்.
- கொ : அப்போது சொல்லியிருக்கலாம்.
- தோ : அவ்வளவு இலேசில் சொல்லிவிடுவாளா உன் செவிலித்தாய். என்னைவிட உன்னிடத்தில் அக் கறைகொண்டவளாயிற்றே அவள் அதோடு..... அந் தநேரம்.... அவளுக்கு உன்மனநிலை தெரியவில்லை.
- கொ : அப்படியானால் உன்தாய் என்ன சொன்னாள்.
- தோ : சாப்பிடுவதும் இல்ல.... முன்போல் சிரித்து ஆடிப்பாடி மகிழ்வதும் இல்லை..... என்று கூறினாள். அதற்கு அவர்கள் உனக்கு ஏதோ தெய்வக்குறை இருக்கலாம் என முடிவு கட்டிவிட்டார்கள்.
- கொ : அவர்களுக்கு எங்கே புரியும், பருவத்தின் பொலிவு அதன் ஏற்பாடு தானோ குற்றத்திவந்து குறிபார்த்து தெய்வத்துக்கு பூசை போட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்று கூறியது.
- தோ : குற்றத்தி உனது கணவனாகிய உன் தெய்வத்துக்கு மலராகிய உன்னை அர்ப்பணிக்குமாறு கூறியிருக்கலாம்... பொருள் விளங்காது, பூசாரி

ஒருவரைக் கொண்டு வந்து பூசை செய்ய எத்தனித்து விட்டார்கள். அவர்கள் இனியும் தாமதித்தல் பிழை எனக்கருதி. உன் காதல் விவகாரம் முழுவதையும் என்தாயிடம் கூறினேன் நான்.

- கொ : அதன்பின்.... உன்தாய்மூலம் என்தாய்க்குத் தெரிந்து.... முடிவில் சம்மதமும் தெரிவித்தார்கள். அப்படித்தானே..... தோழி..... நீ வாழ்க!
- தோ : அதோ பார். தண்டுடைக் கையராகவும் வெண்தலைச் சிதவலர் ஆகவும் வருகிறார்கள், உன்னைப் பெண்பேச.
- கொ : பெண்பேசவா.... அதுவும் என்னையா.... நான்தான் என்றோ பேசப்பட்டுவிட்டேனே என் அன்பரால்.
- தோ : பெண்களுக்கு எப்போதும் பொறுமை வேண்டும். வந்திருப்பவர்கள் எந்தநாட்டவர்..... யார்பொருட்டு வருகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்திருக்க வேண்டாமா. பெண்பேசி முடித்தல்..... நமது குறிஞ்சி நிலப்பண்பாயிற்றே... களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்ட உங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவே வருகிறார்கள்.
- கொ : யாது கூறுகிறாய் நீ.
- தோ : உன்னைப் பெண்பேச..... உன் காதலன் சிலம்பன் பொருட்டு வருகிறார்கள். உன் காதலனின் கிராமத்தைச் சேர்ந் த பெரியவர்கள்தான் இவர்கள்.
- கொ : (பெருமுச்சவிட்டு) போன உயிர் திரும்பியது. நல்லது கூறி என்னை வாழவைத்தாய்...

விரும்பாள்

இவர்களாகத்தான் வருகிறார்களா.... அல்லது எனது பெற்றோரின் ஏற்பாடுதானா இது?

தோ : என் தாயிடம் தெரியப்படுத்தியின், உன் தலைவனிடமும், களவொழுக் கத்தைக் கைவிட்டு திருமணத்தை விரைவில் செய்யுமாறு வேண்டினேன். இருபகுதியினரும் சேர்ந்துதான் செய்கிறார்கள். (சிரித்து) உனது தலைவிதி வீட்டைவிட்டு ஓடவேண்டியது இல்லை. உன் தாய்... மகள் வரவேண்டுமென்று கரரியுமாறு காகத்தைக் கேட்கவேண்டியதும் இல்லை.

‘எந்தையும் யாயும் உணரக்காட்டி ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக் கிளாந்தபின் மலைகெழு சிலம்பன் தலைவந்து இரப்ப நன்றாயுரி கொள்கையின் ஒன்றாகின்றே!'

விரைவில் உங்கள் திருமணம் நடக்கும்.

கொடி : கார் பெற்ற வயலானேன். இவ்வளவு விரைவில் (போய்க்கொண்டு) எங்கள் திருமணம் நடைபெற முயற்சி செய்த தோழி.... நீ வாழ்க!

(இசை)

கி முத்துக்குமாரன்

பளி ஏறிய பரமன்

கதா பாத்திரங்கள்

அரிமர்த்தன பாண்டியன்

மந்திரி

வாதவூர்

சீவன்

செம்மனச் செல்வி

(இசை)

- வாதவு : (தனக்குள்) என்ன (இசை) இவரா அவர்கள் கூறிய அந்த முனிவர். முனிவரல்ல இவர் ஆசான். பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்..... பெய்கழல்கள் பற்ற வேதம் ஒதும் வித்தகன்..... தோடுடைய செவியன்..... வெண்பொடி பூசிய மேனியன்..... கண்டவுடனே உள்ளம் கவரும் கள்வன். இவரே, எனக்கு அதி குக்குமமான சிவஞானத்தைப் போதிக்க வல்ல ஆசான்! சுவாமி..... தங்களை வணங்குகின்றேன்.
- சிவன் : ஆ..... யார் ஜயனே நீர்.....
- வாதவு : அரிமர்த்தன பாண்டியனின் முதல் அமைச்சர்.... பெயர் வாதவூரன்.
- சிவன் : மகிழ்ச்சி..... நீர் இங்குற்ற காரணம் - அதுவும் இந்தக் கானகத்தில்?
- வாதவு : பாண்டிய மன்னனுக்கு..... குதிரைகள் வாங்குவதற்காக இவ்வழியாகப் போகையில்.... தாங்கள் ஒதிய வேதவொலி என்னை இங்கழைத்து வந்தது. தங்களைப் பார்த்தால் வேதம் ஒதும் ஆசான் போலத் தெரிகிறதே.
- சிவன் : (சிரித்து) ஆசான..... யாருக்கு யார் ஆசான..... உலகமே அழியும் ஆற்றல் பெற்றது. அதில் உள்ள அனைத்தும் அழியும் ஆற்றல் பெற்றவை. அப்போது யார் ஆசான் யாருக்கு?
- வாதவு : ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லமை வாய்ந்த கைலாசநாதனானவன்..... அழியும் தன்மை வாய்ந்த அவைகளுக்கு ஆசானாகவல்லவா

வீரவிஞ்ணாள்

- இருக்கின்றார். அவன் ஆட்டுவிக்கத்தானே இந்த அண்ட சராசரங்கள் யாவும் ஆடுகின்றன.
- சிவன் : (சிரித்து) ஆசானாகவல்ல..... தந்தையாகவென்று சொல். ஆசான் அறிவொளி மட்டும் நல்குவான் ஆனால் தந் தையோ அறிவொளியும் அருளாளியும் நல்குவான்.
- வாதவு : அவன் தந்தையேதான். சுவாமி தங்களைடய திருக்கரத்தில் இருக்கும் திருமறையின் பெயரையான் அறிந்துகொள்ளலாமா?
- சிவன் : (சிரித்து) ஒ..... இதுவா..... இதுதான் அஞ்ஞானத்தை நீக் கி மெஞ்ஞானத்தை உணரவைக்கும் சிவஞானபோதம்.... பற்றிந்தான் பற்றினைப் பற்றிப் பரவசமடையும் வழிகூறும் ஞானநால்.
- வாதவு : சிவஞானபோதம்..... சிவஞானபோதம்..... சிவம்..... ஞானம்..... போதம்.....
- சிவம் : ஆமாம் சிவம் - ஞானம் - போதம் இம்முன்றையும் தன்னுள் அடக்கியதுதான் இந்த நால். இதை உணர்த்தும் பொருட்டேதான் இங்கு வந்தேன்.
- வாதவு : சுவாமி இவைமுன்றையுமிட்டுச் சில சந்தேகங்கள் எனக் கு உள். அவற் றை எனக் கு விளக்குவீர்களா?
- சிவன் : வாதவூரா, என்னைத் தவிர இவற்றை நன்குணர்ந்தவரும் இல்லை. கவலையின்றிக் கேள். உனது ஜயத்தை நீக்கிவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குள்ளது. விளக்கு-

வதற்குத் தானே இந்தக் குருந்தை மரத்தடிக்குக் குடி வந்தேன்.

- வாதவூ : சுவாமி, முழுவதையும் அறியமுடியாவிட்டாலும் தாங்கள் மொழிந்த சிவஞானபோதம் என்ற தொடரில் முதற்கண் நின்ற சிவமாவது யாது?
- சிவம் : சிவம்..... நானாகவே இருக்கின்றேனே. சிவம் என்பது ஒப்பற்ற நித்தியமான ஒரு பொருள். அது சித்தியையும், முத்தியையும் அளிக்கும் ஆற்றல் கொண்டு, மாசற்று விளங்கும் தன்மையது.
- வாதவூ : முத்தியையும், சித்தியையும் அளிப்பது சிவமானால் ஞானம் என்பது.....
- சிவம் : சிவமாகிய வஸ்துவை அறிதலே ஞானம். அதாவது சிவத்தை இட்டு தெளிவற்ற நிலை ஏதும் ஏற்படும் போது அந்தத் தெளிவற்ற நிலையிலிருந்து தெளிவுபெற்று, சிவத்தை உள்ளவாறு அறிதலே இடைநின்ற ஞானம்.
- வாதவூ : தாங்கள் வேறுயாரும் அல்ல. மானிட வடிவம் தாங்கி எழுந்தருளிய எங்கள் பாண்டி நாட்டின் பரமனேதான். அடியேனுக்கு கடைநின்ற போதமாவது என்னவென்றும் கூறிஅருங்க.
- சிவம் : வாதவூரா, சிவத்தை ஞானத்தால் அறிந்து அறிந்ததை அனுபவ வாயிலாக வைத்து நிச்சயிப்பதே கடைநின்ற போதம். இப்போது விளங்கி விட்டதா. இம் மூன்றையும் உள்ளடக்கியதுதான் இந்த நூல். அது மாத்திரமல்ல, இம் மூன்றையும் உள்ளவாறு அறிந்தவன் தான் உண்மையான மெய்ஞானி.

வீரவிள்ளாரி

- வாதவு : சுவாமி, சந்தேகமே இனி இல்லை.... சனகர், சனாதனர், சனற் குமாரர், சனந் தனர் ஆகியவர்களுக்கு வேதம் ஒதிய வித்தகன் தாங்களோதான். என்னையும் தங்கள் சீட்ர்களில் ஒருவனாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். யான் இனித் தங்களுடைய அடிமை.
- சிவம் : வாதவூரா, உன்னை யான் எவ்வாறு அடிமையாகக் கொள்வது? நீயோ பாண்டிய நாட்டின் முதல் அமைச்சர். நாட்டின் அதிமுக்கிய தலைவர். அவ்வாறிருக்க எனக்கு நீ அடிமை என்று கூறுகிறாயே பித்துப்பிடித்தவன் மாதிரி.
- வாதவு : அரசபோகம், அமைச்சர் பதவி யாவும் நீர்க்குமிழி. வாழ்வே ஒரு கனவு. இந்த சடலம்கூட ஒரு தற்காலிக வாகனம். தங்களுடைய தரிசனம் என்னைப் பித்தனாக்கி விட்டது.
- சிவம் : அன்பனே, நீ கூறுவதை நோக்குங்கால் உடலையும், உலகத்தையும் வெறுத்துவிட்டவன் போலல்லவா தெரிகிறது. நீ வந்த நோக்கம் என்னவென்று புரிகிறதா?
- வாதவு : (பணிவாக) தங்களைத் தரிசிப்பது விடவா மேலான நோக்கம். நிலையான நோக்கம் தங்களை அடைவது ஒன்றுதான். அதையே விளைகின்றேன். என்னை ஆண்டருள்க.
- சிவன் : மகனே, அஞ்சற்க. நீர் பூர்வஜேன்மத்தில் செய்த புன்னியத்தினால் இந்த நாள் உன்னை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டே இங்குற்றேன். கவலை கொள்ளந்க.
- வாதவு : (மகிழ்வுடன்) வேதம் ஒதிய வித்தகா, உமது

வீரவிஸ்வாரி

கருணையை என்னவென்பேன். முழுப்புழுக் குரம்பையிற் கிடந்து கடைப்பா வண்ணம் அடியேனைக் காத்து விட்டர்கள். என்பொருட்டு உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன். ஏற்றங்கள்.

சிவன் : சிஷ்யர்களே..... இவ் வன்பன் வாதவூரனை ஆட்கொள்வதற்கு வேண்டிய காரியங்களை உடனே ஆயத்தம் செய்யுங்கள். வாதவூரா, இன்று முதல் நீ என் சிஷ்யன். நாட்டின் முதல் மந்திரி..... என் அடிமை.

(மங்கள மணி ஒசை)

வாதவூ : யாரது..... என்ன ஒலையா, அரிமர்த்தன பாண்டியனா இந்த ஒலையா அனுப்பினான். சுவாமி.... தாங்கள் இங்கே இருங்கள். மீண்டும் வந்து சுந்திக்கின்றேன். பாண்டியன் பயமுறுத்தி ஒலை அனுப்பியுள்ளான். யமன் ஒலை கண்டுகூட நடுங்க மாட்டேன், இப்போது யான் என்பதை அறியான் போலும்.! பற்றற்றான்' பற் றினைப் பற் றிய எனக் கும் ஒரு பயமுறுத்தலா.... ஒலை..... ஒலை.

சிவன் : வாதவூரா, என்ன அது.....

வாதவூ : சுவாமி யான் அரசனை ஏமாற்றி விட்டேனாம். சுதிரைகளுடன் வரவேண்டுமாம். அல்லது பணத்துடன் திரும்பவேண்டுமாம். மீறினால் அரச தண்டனைக்கு ஆளாக வேண்டுமாம்..... என்று பயமுறுத்தி ஒலை அனுப்பியுள்ளான் மன்னன், அரிமர்த்தன பாண்டியன். அவனது ஒலை கண்டு நடுங்க நான் யார்? அவன் யார்?

சிவன் : மகனே, அங்ஙனம் கூறுதல் அழகல்ல. அரசன்

விரும்பலை

ஒலைக்கு செவிசாய்த்து நடக்கத்தான் வேண்டும் நீ. நீயே அரசனை அவமதித்தால் அவனால் ஆளப்படும் ஏனையோர் எவ்வாறு அரச கட்டளைக்கு அடிபணிவார்கள். ஆடிய ஆட்டத்தை ஆட்டத்தானே தீரவேண்டும். எல்லாம் ஒரு விளையாட்டு என நினைத்துக்கொள்.

- வாதவு : தாரகாக்கன், கமலாக்கன், வித்யுன்மாலி என்னும் அசுரர்களால் பொன், வெள்ளி, இரும்பு முதலிய உலோகங்களால் கட்டப்பட்ட திரிபுரத்தையே சிரிப்பினால் சிதைத்துவிட்ட செழுச்சுடரே..... தாங்களா இவ்வாறு கூறுகிறீர்கள்.
- சிவம் : வாதவூரா, மனம் கலங்க வேண்டாம். எதையும் சமம் எனக் கருதி நடத்தல் நலம். நானோ சலமிலன். அரசனும் என் அடியான். என் அன்பன்... பக்தி கொண்ட அவனை அரச-போகமும்.... அரச மமதையும் ஆட்கொண்டிருக்கின்றன. இதனால் சற்று ஆணவம் அவனுக்கு கூடிவிட்டது. அவ்வளவுதான், அவனையும் திருத்த வேண்டியது என் பொறுப்பல்லவா. மகனே, இந்தத் தேசம் அதிசயிக்கும் படி யானே குதிரை கொண்டுவருவேன்.
- வாதவு : சுவாமி..... தாங்களா....
- சிவன் : ஆம், நானேதான்.... ஆவணிமாத மூலநட்சத்திர தினத்தன்று யானே குதிரைப்பாகனாக உமது பாண்டியராசன் முன் வருவேன்.
- வாதவு : ஜயனே, அரி பிரமேந்திராதி தேவர்களும் காணக்கிடைக்காத தாங்கள் அடியேன் பொருட்டு குதிரைப்பாகனாக எழுந்தருளுவதா, ஆட்கொண்டு

அடியேனுக்கு அருளும் வழி இதுவா?

- சிவன் : மகனே..... யானோ அடியார்க்கு எளியன். இதுவெல்லாம் எனக்கு ஒரு விளையாட்டு. நீ பழையபடி உன் ஆடை அணிகளை அணிந்து கொண்டு மந்திரிக் கோலத்தில் செல்வாயாக. இதோ இந்த மாணிக்கமணியை கையுறைப் பொருளாக அரசனுக்குக் கொடுத் து திருப்திப்படுத்து. கலங்காதே. தூதுவர்களுடன் சென்றுவா. ஆவணி மூலத்தில் சந்திக்கின்றேன். உன்னை மாளிகையிலே.
- வாதவு : முத்திநெறி அறியாத மூர்க்களுடன் வாழ மீண்டும் எனையனுப்பும் இறைவா..... பக்தி நெறி அறிவித்து (போய்க்கொண்டு) எனையாள்வது நின்கடன். உன்னருளே எனக்கு வேண்டும்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- மந்திரி : மன்னவா..... நமது கோட்டை வாயிலில் ஆரிய நேசத்து வணிகன் ஒருவன் தன் ஆட்கள் புடைகுழி குதிரைகளைக் கொண்டுவெந்துள்ளான். அரசபவனி போல் காணப்படுகின்றது.
- அ.ம.பா. : என்ன..... நமது கோட்டை வாயிலில் குதிரைகளா?
- மந்திரி : உன்மைதான் மன்னவா.....
- அ.ம.பா. : உனது பேச்சைக் கேட்டு தூதுவர்களை அன்று திருப்பெருந்துறைக்கு அனுப்பினேன். அவர்கள் திரும்பி வந்து அங்கும் அதன் குழலிலும் குதிரைகள் தென் படவில் ஸலை என்று கூறினார்கள். அக்கற்று உன்மையா, இப்போது வாதவூரார் கூறியது போல் இன்று மூலநட்சத்திர

விரவில்லார்

தினத்தில் குதிரைகள் வந்துவிட்டன என்று நீயே
என் முன் கூறுகின்றாய். இக்கூற்று உண்மையா?
இதில் எது உண்மை.

- மந்திரி : மன்னிக்க வேண்டும் மன்னா.... நான் முன்
கூறியது போல் வாதவூர் தன்னுடன் சென்ற
வர்களையும் மறந்து சிவபோகிகளுடன் தன்னை
மறந்து பொழுது போக்கியதும் தாங்கள்
கொடுத் த பணத் தை அவர் களிடமே
ஓப்படைத்ததும் பொய்யல்ல.
- அ.ம.பா. : மந்திரியாரே, அது பொய்யல்லவாயின இப்போது
எங்கிருந்து வந்தன, இந்தக் குதிரைகள்.....
அதற்காவது சரியான பதிலைச் சொல்லுங்கள்.
- மந்திரி : அரசே, குதிரைகள் இன்று இங்கு வந்த விடயம்
எனக்கும் ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது.
- அ.ம.பா. : (குளப்பமாக) என்னைக் குளப்ப வேண்டாம்.
உமது பேச்சையும் தாதுவர்கள் பேச்சையும்
கேட்டு, கொடுமை பல புரிந்துவிட்டேன் நான்.
தண்டக்காரர்களுக்கு ஆணையிடவேண்டிய
எனது முதலமைச்சர் வாதவூரை, - தண்டக்காரர்களே தண்டிக்குமாறும் கட்டளையிட்டேன்.
ஜேயோ கொடுமையிலும் கொடுமை. என்னே என்
மதியீனம்.
- மந்திரி : மன்னா எவ்வாறோ அவைகள் நம்மையும் மீறி
நடந்து விட்டது. இனி ஆகவேண்டியதைக்
கவனிக்க வேண்டாமா.....
- அ.ம.பா. : (விரக்தியுடன்) எது ஆகவேண்டியது? எதைக்
கவனிப்பது? வாதவூரரைச் சிறையில்
அடைத்தேன். கொடும் வெயிலில் நிறுத்தினேன்.

தண்டக்காரர்களைக் கொண்டு தண்டித்தேன். ஆராய்ந்து பாராது - பொறுத் திருந்து இத்தினத்தை காணாத யானும் ஒரு மன்னனா.... தெய்வமே, எனக்கா செங்கோல் செலுத்தும் மன்னன் என்ற புகழ். நானா நீதி தவறாத மன்னன்.

- மந்திரி : மன்னா.... தாங்கள் கூடவா கலங்குகிறீர்கள்!
- அ.ம.பா. : கலங்காமல் என்ன செய்வது? என்னலனே தன்னலனாகக் கொண்டு பணிபுரிந்த என் முதலமைச் சரையே அறிந்து கொள் என முடியாதவனாகி விட்டேன். வாய்மையே பேசும் ஒரு சிவத்தொண்டர் என்றறிந்திருந்தும் அவர் கூற்றை நம்பாது விட்டேன். (உறுதியாக) வாதவூரரை உடனே விடுதலை செய்து அழைத்து வாருங்கள். அவருடன் சென்று குதிரைகளைப் பார்ப்பதுதான் நன்று. அவரிடம் எவ் வாறு மன் னிப்புக் கேட்பதென் கேட்டு பேசும் புரியவில்லை. அவரை நான் மந்திரியாகவல்ல என் நண்பனாகவே கருதுகின்றேன்.

காட்சி மாற்றம்

- (இசை - அதைத்தொடர்ந்து குதிரைகளின் குழம்பொலி ஒசை)
- வாதவூ : அரசே அதோ பாருங் கள் குதிரைக் கூட்டங்களை...அதன் நடுவில் ராஜகம்பீரத்துடன் இருவர் பக்கத்தில் வர, வருபவர் தான் நான் கூறிய வணிகர்.
- அ.ம.பா. : (வியப்பாக) என்ன..... வணிகனா.... இவன். ஒரு அரசனைப்போலல்லவா மிடுக்கும் வசீகரமும்

- கொண்டிருக்கின்றான். இவன் ஒரு சிறந்த வணிகனாகத்தான் இருக்க முடியும்.
- வாதவு : நான் கூட ஆச்சரியப்படுகிறேன். அன்னவாகனமேறும் பிரம் மாவும் கருடவாகனமேறும் விஷ்ணுவும் கூட இந்தக் குதிரைவாகனமேறிய வணிகனுக்கு ஈடாகவிருக்க முடியாது. மன்னா..... அதோ பாருங்கள் அணிவகுக்கும் அழகை.
- அம.பா. : (மகிழ் வாக) மிகவும் மகிழ் வடைகிறேன் இவ்வாறான குதிரைகளைக் கண்டு. அமைச்சரே, ஏற்றுத்தைச் செய்யுமாறு வணிகரிடம் கூறுங்கள்.
- வாதவு : அப்படியே கூறுகின்றேன். (சென்றுகொண்டே - தனக்குள்) ஆண்டவன் தன்னை நம்பியவர்களை ஒரு போதும் கைவிடுவதில்லை. குதிரைப்பாகனாகிய விடைப்பாகா..... வேதங்கள் ஜயா என ஒத ஆழந்தகன்ற நுண்ணியனே... நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத் தாயிற் சிறந்த தயவான தத்துவமே. தில்லையுள் கூத்தனே..... தென்பாண்டி நாட்டானே..... பெருமைக்கும் நுண்மைக்கும் பேற் றின் அருமைக்கும் ஒப்பில்லாத என் தலைவா, உன்னை யான் பணிக்கும்படியாகி விட்டதே. பொறுத்தருள்க..... (விளித்து) தலைவா.... நம் மன்னர் குதிரை ஏற்றங்களை நீங்களே செய்துகாட்ட வேண்டுமென்று விரும்புகின்றார்.
- சிவன் : ஒ..... அதுக்கென்ன.... (மிடுக்குடன்) சாதாரண குதிரைகளா இவைகள். பலவகையிலும் மேம்பட்டவைகள். நாகபந்தம், விருத்தம், தீர்க்கவிதி, முதலிய குதிரை ஏற்றங்களை

முன்னொருபோதும் கண்டறியாத வகையில் செய்து காட்டுகின்றேன். நீங்கள் மகிழ்வுடன் கவனிக்கலாம்.

அம.பா. : ஆ..... பிரமாதம்..... பயிற்சியின் தன்மைதான் என்னே! சிறந்த இலட்சனங்களும், ஏற்றங்களில் சிறந்த பயிற் சியுடையவைகளாகவும் இருக்கின்றன.

வாதவு : குதிரைகளைக் கொண் டு நடனங்கூட ஆட்டுவிக்கின்றாரே இவ்வணிகர். வணிகர் மாத்திரமல்ல இவர். குதிரை ஏற்றங்களையும், அதன் குணங்களையும் நன் குணர்ந்த குதிரைப்பாகன். மன்னா. ஏற்றங்களும் - ஆட்டங்களும் முடிவடைந்து நம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார், இந்த வணிகர். அவர் மனம் மகிழ்வுறும்படி ஏதாவது சன்மானம் வழங்குவது நன்று என்று கருதுகின்றேன்.

அம.பா : அமைச்சரே.... இதோ இந்தப் பீதாம்பரத்தைக் கொண் டுவர வைத்தது எதற் கென்று புரியவாயில்லை: (ஆணவமாக) வணிகரே.... இந்தப் பீதாம்பரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் (கோபமாக) இது என்ன மமதை. மன்னாதி மன்னனாகிய நான் கொடுக்க பணிவேதும் இன்றி, மரியாதையற்று, குதிரைச் சவுக்கினால் ஏற்றுக் கொள்கிறானே. மன்னனை விட உயர்ந்தவன் தான் என்ற திமிரா இவனுக்கு.....

வாதவு : மன்னா, சாந்தமடையுங்கள். அவர்களின் குலாசாரமே அதுதான். குதிரை கொடுத்து மன்னனை மகிழ்வித் தேன். மரியாதை

வழங்கினேன். என்று பொருள்படவே அவர்கள் குதிரைச் சவுக்கினால் சன்மானத்தைப் பெறுவது. இதையிட்டுத் தாங்கள் சிந்திப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. எங்களுக்கு இக் குதிரைகள் கிடைத்தது ஒன்றே போதும்.

அம.பா : குதிரைகள் சிறந்தவை எனப் பண்டிதர்களும் கூறிவிட்டார்கள். அவைகளைக் கயிறு மாற்றிக் கொண்டு நமது குதிரைச் சாவடியில் கட்டுமாறு நமது பணியாட்களுக்குக் கூறுங்கள். யாம் செல்வோம் அரண்மனைக்கு.

காட்சி மாற்றம்

(இசை - தொடர்ந்து நரியின் ஊளையிடும் சத்தம்)

அம.பா. : (ரெளத்திரமாக) என்ன.... குதிரைகள் எல்லாம் நரிகளாகிவிட்டனவா. அதுவும் என்னால் நேரிற் சென்று பரீட்சித்து வாங்கிய குதிரைகளா? அரண்மனைக் கோட்டைக்குள் நரி ஊளையிடும் சத்தமா, மாயாயால் மந்திர வித்தையை என்மீது காட்டி விட்டார்களா காட்டில் கண்ட சிவவேடதாரிகள்.... இந்திரனையே ஏமாற்றி பெறுதற்காரிய பதக்கத்தை பெற்ற உக்கிர குமார பாண்டியனின் மரபில் வந்த என்னையே ஏமாற்றிவிட்டானே இந்த முதல் அமைச்சன், வாதவூரன். யாரை நம்புவது, எதை நம்புவது. ஒன்றும் புரியவில்லையே..... கண்கட்டி வித்தைபோல் ஒரே நாளில் குதிரைகள் நரிகளாகி விட்டனவே.... வாதவூரன் மந்திர வித்தைகளைப் படித்து என்னில் பரீட்சிக்கின்றானா?

- வாதவு : அரசே, தாங்கள் அழைத்ததும் உடனே வந்துவிட்டேன். அர்த்த ராத்திரியில் தாங்கள் அழைத்ததை அறியலாமா?
- அம.பா. : இதுவரையிலும் நீர் அறியவில்லையா? (நரிறுவிழையிடும் ஒசை) நரி ஊழையிடும் ஒசைகள் கூடவா உன் செவிகளில் கேட்கவில்லை. அரண்மனைக் கோட்டைக்குள் நரி ஊழை. அமைச்சரே, உன்னை நம்பி நான் ஏமாந்து விட்டேன். நீ ஒரு மந்திரவாதி என்று இப்போதுதான் அறிகிறேன். நீர் வாங்கித்தந்த குதிரைகள் நரிகளாகி ஊழையிடுகின்றன.
- வாதவு : நம்பமுடியவில்லையே என்னால்..... நான் மாத்திரமல்ல. தாங்கள் கூட நேரில் வந்து பார்த்து வாங்கிய குதிரைகளாகசே அவைகள்.
- அம.பா. : (ஆத்திரமாக) வாதம்தேவையில்லை இப்போது எனக்கு. பரிகாரம் தான் தேவை. காட்டு நரிகளைக் குதிரைகளாக மாற்றி நீயும் அந்த வேடதாரிகளும் என்னை ஏமாற்றிவிட்டார்கள். உன்னை நம்பிய என்னையே ஏமாந்தவனாக்கி விட்டாய். இனியும் உன் மாயவித்தையை நடத்த விடமாட்டேன். உன்னைப் பழையபடி சிறையில் அடைத்து என் பணத்தை வகுலிப்பதுதான் சிறந்த பரிகாரம். தண்டலாளர்களே, இவ் வாதவூரனை முதலமைச்சர் என்ற கருணை எதுவுமின்றி கொடும் வெயிலில் நிறுத்தாங்கள். சிறையில் அடையுங் கள். என் பணம் திரும்பித்தரும் வரை அத் தண்டனையைச் செய்யுங்கள்.

விரும்போள்

- வாதவு : மன்னா, ஆத்திரத்தில் அறிவை இழக்காதீர்கள். இது விடயமாக எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. யாதும் ஆண் டவன் செயல். அவன் விருப்பப்படியேதான் இதுவும் நிகழ்ந்துள்ளது.
- அம.பா. : (சீற்றத்துடன்) உனது கண்கட்டி வித்தைக்கு ஆண்டவனையா கருத்தாவாக்குகின்றாய். நான் இப்போது எதையும் நம்பப்போவதில்லை. திரவியங்கள் திரும்பும்வரை தண்டனை நிறைவேற்றப்படும்.
- வாதவு : (கலக்கமாக) என் தெய்வமே, என்னை ‘அப்பா அஞ்சல்’ என்பவர் இன்றி நின்று எய்த்தலைகின்றேன். உத்தரகோச மங்கைக்கரசே, என்னை நீ காவாய். என் உத்தமனே, நரகம் புகினும் உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னை அல்லால் அரசனின் இக்கொடிய பழியிலிருந்தும் என்னை நீக்க வல்லார் உம்மையன்றி வேறுயாருளர். யாரோடு நோவேன், யார்க் கெடுத்துரைப்பேன். ஆண்டனீ அருளிலையானால்! சிவபுரத்தரசே இனிச் செய்வதொன்றுமறியேன். யாதும் நீ..... வந் து நி ன் நி னையடி தந் தே வகை எனக்கருள்வாய். தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி..... என்னாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி..... இக் கொடுமையிலிருந்தும் ஆட்கொள்ள எழுந்தருளாயே.....

காட்சி மாற்றம்

(தண்ணீர் சலசலவென்று ஓடும் ஓசை)

- அம.பா. : வாதவு ரே, தங்களைக் காண நான் நாணமடைகின்றேன். தங்களின் உயரின

நோக்கினையும், சீலம் மிக்க தெய்வத் தன்மையையும் அறியாது மேலும், மேலும் இன்னல் இழைத்துவிட்டேன். என்னுடைய பணத்தைக் கொண்டு தாங்கள் தானம் செய்ததென்றால் அதில் வரும் புண்ணியத்தில் எனக்கும் பங்குண்டல்லவா? இதையறியாது மன்னன் என்ற அகந்தையில் மயங்கிவிட்டேன். தெய்வம் இயற்கையின் கோலத்தில் என்னைத் தடுத்தாட் கொண்டது. இல்லை, இல்லை என்னைத் தன் டித்து விட்டது. என்ன மன்னிக்குக.

- வாதவு : மன்னா..... தாங்கள்.....
- அம.பா. : ஏதோ தவறு செய்துவிட்டேன். சஞ்சலப்படுகின் ரேன். தங்களுக்குத் துன் பத்தைக் பெருக்கிய மன்னன் என்ற மமதை கொண்ட யான், மக்கள் துயர் துடைக்க வழியற்று குற்றக்கூண்டில் நிற்கின்றேன்.
- வாதவு : மன்னா, தாங்கள் ஒரு தவறும் செய்யவில்லை. விதி நம்மை விளையாடுகிறது. என்மீது சமத்திய பழி அநியாயமானது எனத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டால் அதுவே எனக்குப் போதும். அரச்போகம் அநித்தியமானது என்பதை நன்கு அறிந்து கொண்டேன். துன்பத்தில் சிக்கித் திணறும் போது தான் துன்பத்தை நீக்கும் தூய ஒளி தென்படுகின்றது. கடவுளை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதாக ஒரு ஆத்ம திருப்தி ஏற்படுகின்றது. எதுசரி..... எதுபிழை..... என்பதை சிந்திக்க முடிகின்றது தெளிவு பிறக்கின்றது.

வீரவிள்ளான்

- அம.பா. : உண்மை..... உண்மை..... சிவநெறிச் சீலராகிய தாங்களையே அறியாத மன்னாகி விட்டேனே. தங்களுடைய விருப்பு வெறுப்பற்ற நிலையை ஞானிகளும் பெற்றிருக்க முடியாதே. என ஆலோசகராகிய முதல் அமைச்சராகிய தங்களைப் புரியாது தொல்லை பல செய்துவிட்டேனே.
- வாதவு : மன்னா, கலங்காதே! சந்திரகுல மன்னாகிய தாங்கள் இவ்வாறு கலங்கலாகுமா? ஏதோ நடக்க வேண்டியது நடந்துவிட்டது. எல்லாம் ஆண்டவன் சித்தப்படியே தான் நடக்கும். அவனின்றி அனுவும் அசையாது. நாம் நினைப்பதுபோல் யாவும் நடந்தால் அவன் ஒருவன் எதற்கு? கலங்காதீர்கள்.
- அம.பா. : சந்திரகுலத்துக்கே மாசுகற்பித்தபின் கலங்காமல் என்செய்வது? என் ஆணவத்தால் மேலும் அசம்பாவிதங்கள் நடக்காமல், வைகை நதிப் பெருக்கின் மூலம் என் அகக்கண்ணைத் திறந்துவிட்டது, தெய்வம்! நண்பரே, வைகைநதி பொங்கிப் பெருகி நமது கோட்டை வாயிலுக்கே வந்துவிட்டது. காணிக்கையிட்டுக் கலங்கினேன். கெஞ்சினேன்..... போற்றினேன்.... தணியவில்லை வைகைநதியின் சீற்றம். பொருளிழந்தோர் ஒருபூம். வீடிழந்தோர் மறுபூம்..... பயிரிழந்தோர் - காலிகன்றுகளை இழங்தோர் இன்னோர் பூம். அழுத கண் னும் சிந்திய முக குமாக செய்வதறியாது ஏங்கித் தவிக்கின்றார்கள். குடிமக்களின் குறையை நீக்க முடியாது அனலிடைப்பட்ட புழுப்போல் துடிக்கின்றேன்

யான். ‘பிழைசெய்த மன்னனுக்கு நான் கட்டுப்படேன்’ என்று இடித்துரைப்பது போல் மேலும் மேலும் பொங்கிப் பெருகிக் கொண்டே இருக்கிறது வைகை நதி. அதன் சீற்றத்தைத் தனிய வைக்கும் சக்தி நெறிதவறாக செந்நெறிச் செல்வராகிய தங்களிடந்தான் இருப்பதாக யான் உணர்கிறேன். என்மீதும் இந்த நாட்டின் மீதும் கருணை காட்டுங்கள். வைகை நதியின் பெருக்கினைக் குறைக்க ஆவன செய்யுங்கள்.

வாதவு : மன்னா..... தாங்களா இரக்கின்றிர்கள் என்னிடம். ஆண்டவன் திருக்கூத்தை இட்டு யாம் கலங்குவதால் யாது பயன்? எல்லாம் அவன் செயல், அடியார்க்கெளியன் அம்பலவாணன் எங்களை ஒருபோதும் கைவிடமாட்டான். அவனையே பிரார்த்திப்போம். அவன்தாள் வணங்கி அவனிடம் முறைப்படுவோம். பாணபத் திரனுக்காகவும், இந்த மதுரை மாநகருக்காகவும் பாட்டிசைத்த பரம்பொருள் நம்மைக் கைவிடமாட்டான். வாருங்கள், ஆண்டவனிடம் சென்று விண்ணப்பிப்போம். அவன் கோயில் கொண்ட இடமே நாம் தஞ்சமென்று அடையும் இடம். அவனையின்றி யாரும் நம்குறை நீக்கார். இம..... வாருங்கள் என்னுடன்.

காட்சி மாற்றம் (கோயில் மணிஓசை)

செ.செ. : (கெஞ்சலாக) என் தெய்வமே. வைகையோ வற்றி விட்டது..... அதன் கரையடக்க இந்தக் கிழவியால் எப்படி முடியும். எனக்கும் ஒரு பங்கம். எவ்வாறு முடிப்பேன்.

வீரவிளையாள்

- சிவன் : (வந்துகொண்டே) பாட்டி..... பாட்டி.....
- செ.செ : யாரப்பா நீ..... என்னைக்கூப்பிட்டுக் கொண்டு வருகிறாய். எனக்கு நீ புதிதாக இருக்கிறாய்.
- சிவன் : ஆமாம், நான் உனக்கு புதியவன்தான். ஆனால் எனக்கு நீ புதியவள் அல்ல. (சிரித்து) நீ ஒரு கிழவி.
- செ.செ.: என்ன..... என்னை உனக்குத் தெரியுமா? நான் உனக்குப் புதியவள் இல்லையா?
- சிவன் : (சிரித்து) நீ எப்படிப் புதிச் பாட்டி. நீ தான் பாட்டியாயிற்றே. அதுவும் நீ ஒரு பழைய பாட்டி. (விருப்பாக) ஆமாம், நீ ஏதோ கவலைப்படுவதாகத் தெரிகின்றதே. ஏதாவது இந்த வயதிலும் ஏதும் கவலைகள் உண்டா பாட்டி உனக்கு?
- செ.செ. : (பெருமுச்சவிட்டு) அப்பா, நான் ஒரு ஏழை, வயதும் சென்றுவிட்டது. காடு வா வா என்கிறது. வீடு போ போ என்கிறது. இந்தத் தள்ளாத வயதில் எப்படி அப்பா வேலைசெய்ய முடியும்?
- சிவன் : (பதற்றத்துடன்) சிவா சிவா, கர்மம்..... கர்மம்..... அப்படி என்ன வேலைசெய்யவேணும் தாயே.
- செ.செ. : அரசர் கட்டளைப்படி வற்றிய வைகையின் கரையை நான் அடைக்க வேண்டுமாம். எனக்கும் அடைப்பதில் பங்குண்டாம். கலியாள்வைத்துச் செய்யமுடியாத ஏழை.
- சிவன் : பாட்டி, போயும் போயும் இதுக்கா கவலை. முளையில்லாத மன்னன் தான் உனக்குப் பங்குகொடுத்துவிட்டான் என்றாலும் எனக்கு வேலை கிடைக்கிறதே இதனால். உனது பங்கை நான் அடைக்கின்றேன்.

விரவில்லார்

- செ.செ. : (ஆச்சரியமாக) நீயா வேலைசெய்யப் போகிறாய். உன் னைப் பார்த்தால் கட்டுமஸ் தான் உடல்கட்டுப் பெற்ற வாலிபனாகத்தான் இருக்கிறாய். இன் னும் கலியாணமே செய்யவில்லையா நீ?
- சிவன் : அதைவிடுவேனா, பாட்டி. ஒன்றுக்கு இரண்டு செய்து போட்டேன். ஒருத்திக்குப் பெயர் மலைமகள். மலையிலேதான் குடியிருக்கிறோம். அதுவும் உயர்ந்தமலை.
- செ.செ. : மலையிலா குடியிருக்கிறாய்.... மலையிலே குடியிருப்பதால்தான் மனைவிக்கு மலைமகள் என்று பெயரா?
- சிவம் : மலையில் மட்டுமா வசிப்பேன். நான் வசிக்காத இடங்களே இல்லை பாட்டி. சுடலையிலும் வசிப்பேன். பேயோடும் ஆடுவேன்.
- செ.செ. : (பெருமுச்சவிட்டு) அதுசரி.... ஏதாவது பிள்ளைகுட்டிகள்.....
- சிவன் : (சிரித்து) அதுக்கேது குறை? பிள்ளை ஒன்று, குட்டி ஒன்று. சதா மயிலைலேயே பிடித்து விளையாடும் பிள்ளை ஒன்று. தொந்தி பெருத்து அசையவே முடியாது ஆனைமுகத்தோடு இருக்கிறான் ஒரு குட்டி. இருவரும் சுத்த மோசம். ஒருவரும் என்னைப் போல் இல்லை. அவர்களுடைய உருவங்களே ஒவ்வொரு மாதிரி.
- செ.செ. : ஜேயோ பாவம். நீ ஒரு வாயாடியாகச் சதா வேடிக்கையாகவே கவலையற்றவன் போல் பேசிக் கொள்கிறாயே. அத்துடன் கலகலப்பாக சிரித்துக் கொண்டும் இருக்கிறாய். எனக்கு

உன் மையில் கவலையே இல்லையா? எப்படியப்பா உன்னால் வைகையாற்றுக் கரையை அடைக்க முடியும். அதுதான் எனக்கு யோசனையாக இருக்கிறது.

சிவன் : பாட்டி கவலைப்பட்டுத்தான் என்ன செய்வது? அதனாற் தான் சிரித் துக் கொண் டே கவலைகளை மறக்க முனைகிறேன். பாட்டி, நீ கவலைப் படாதே. நீ என்னை ஒரு வாயாடி - கோமாளி - ஏமாளி என்று தானே நினைக்கிறாய் கவலைப்படாமல் வேலையை ஓப்பித்து விடு. பிறகு நீ அறிவாய் நான் எப்படிப்பட்டவன் என்று. நம்பியவரை ஒருபோதும் கைவிடமாட்டேன்.

செ.செ. : தம்பி நீ செய்யலாம்.... ஆனால் உனக்கு.... குடும்பமோ பெரிது. இந்தக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பும் உன்னுடையது. இவ்வளவு பேரும் சாப்பிடும்படி ஏழைக்கிழவியால் எப்படியப்பா சம்பளம் தரமுடியும்? பிட்டு விற்றுச் சீவனம் செய்யும் ஒர் ஏழைக்கிழவியாச்சே நான்.

சிவன் : என் குடும்பத்தை விட்டுத் தள்ளு, பாட்டி. தந்தைக்கே புத்தி சொல்லும் தனையனு களாச்சே என் மக்கள். அவர்களுக்கு யாராவது கொடுக்காமலா போவார்கள். பாட்டி, இளையவன் இருக்கிறானே அவன் வெறும் மயில் விளையாட்டுப் பிள்ளை மட்டும் அல்ல. மகாசாமர்த்தன். நான் ஒரு மலைவேண் டு மென் று இன்னொரு மலைக்குப் போய்விட்டான். மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமான குறிஞ்சியில் ஒரு

வேடுவெப் பெண்ணையும் கலியாணம் முடித்துக் கொண்டான். இப்போதைக்கு என்னை மாத்திரம் கவனித்தால் போதும் கவலையை விட்டுத் தள்ளு.

செ.செ. : நான் பிட்டு விற்பவள். என்னிடம் பிட்டுத்தான் உண்டு, சம்மதமா?

சிவன் : நல்ல ஆளும்மா, நீ. யாரும் பிட்டுக்கு கூலி வேலை செய்வானா? (பரிதாபமாக) இருந்தும் வயதுபோன ஒரு ஏழைக் கிழவியாக இருக்கின்றாய். எனக் கும் கொஞ்சக் காலத் துக்கு உணவு தேவைதான். பரவாயில்லை - சம்மதிக்கின்றேன்.

செ.செ. : (உவப்புடன்) பிட்டு விற்கவும் வேண்டும். உனக்குச் சாப்பாடும் தர வேண்டும். நாளை தொடக்கம் அரிசி கொஞ்சம் கூடப் போட்டால் சரியாகிவிடும்.

சிவன் : பாட்டி, உனக்கு நான் இன்னும் இரக்கம் காட்டுகின்றேன். உதிராத பிட்டை நீ விற்கலாம். உதிர்ந்த பிட்டை மட்டும் எனக்குக் கொடுத்து விடு. மகிழ்வோடு உண்டு உரிமையோடு வேலை செய்கின்றேன்.

செ.செ. : (பாசத்துடன்) மகனே, ஆண்டவன்தான் உன்னை எனக்கு அனுப்பினான். கருதுகிறேன். வீணாக நேரத்தைப் போக்காமல் அரசனுடைய ஆட்களுக்கு அடங்கி நட. எப்படியும் எனது பங்கை அடைத்து விடு.

சிவன் : பாட்டி, அவன் உன்பக்கந்தான். இல்லாவிட்டால் இந்தச் சங்கடமான வேளையிலா உன்னை நான்

வீரவின்ஸன்

சந்தித்திருக்க வேண்டும். பிட்டுக்கும் மண் சுமக்க வைத்துவிட்டான் இந்தச் சிவன். சரி..... சரி..... பாட்டி பிட்டை அவித்து வா சாப்பிட்டு விட்டு வேலைக்குப் போகிறேன். உதிர்ந்த பிட்டுத்தானே எனக்கு.

- செ.செ : நல்ல ஆளப்பா நீ. உன் கை எங்கே, போய் விடும் உதிர்த்துச் சாப்பிட
- சிவன் : (சிரித்து) பாட்டி நான் சொன்னது சொன்னது தான். உதிர்ந்த பிட்டைத்தான் நான் சாப்பிடுவேன்.
- செ.செ. : (ஆச்சரியமாக) என்ன எல்லாப்பிட்டும் உதிர்ந்து விட்டதே. நீ ஆசை வைத்தாய் யாவும் உதிர்ந்து பிட்டாகி விட்டது.
- சிவன் : கொண்டு வா, பாட்டி, பசிக்கிறது கடுமையாக.
- செ.செ. : மகனே ஆறுதலாக சாப்பிடு, (விக்கல் சத்தும்) பார்த்தாயா விக்கல் ஏற்பட்டு விட்டது. இந்தா தண்ணீரைக் குடி. நல்ல பசி போலத்தான் இருக்கிறது.
- சிவன் : சரி பாட்டி, எனக்கு இப்போதைக்கு இவ்வளவு போதும். பிட்டில் கொஞ்சம் கட்டித்தா, அங்கு கொண்டுபோய்ச் சாப்பிட.
- செ.செ. : இதோ பார..... இந்தப்பிட்டும் உதிர்ந்துவிட்டது. நீ ஒருவேளை மந்திரக்காரனா? உன்னை நான் கூலியாளாகக் கருதவில்லை. மகனாகவே கருதுகிறேன். வீணாக நேரத்தைப் போக்காமல் அரசனுடைய ஆட்களுக்கு அடங்கி நட. எப்படியும் எனது பங்கை அடைத்து விடு.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- செ.செ. : என்னப்பா உன்னோடு வேலை செய்கிறவர்கள் கூறுவதெல்லாம் உண்மைதானா?
- சிவன் : (செல்லமாக) எது பாட்டி?
- செ.செ. : (கவலையாக) நீ அங்கு வேலைசெய்வதே இல்லையாமே. பிட்டு முடிச்சை அவிழ்த்துச் சாப்பிட்டு விட்டுச் சிரிப்பாயாம். கூடையில் மண்ணை வெட்டிப்போட்டு அதைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு கூத்து வேறு ஆடத் தொடங்கிவிடுவாயாம்.
- சிவன் : பாட்டி கூத்தாடுவது எனக்குக் கூடப் பிறந்த சொத்து. காலைத்தூக்கி நின்று ஆடனால் எல்லாமே ஆடத் தொடங்கிவிடும். ஊழித் தாண்டவமோ என நீயே பயந்து நடுங்கிவிடுவாய். அந்த நடுகெத்தில் நீயும் ஆடத் தொடங்கிவிடுவாய். ஒருக் கால் ஆடுக்காட்டட்டுமா பாட்டி.
- செ.செ. : (பெருமுச்சவிட்டு) அப்பா உன்னை இரண்டு கையாலும் கும்பிட்டேன், இப்போது எனக்கு ஆட்டமும் வேண்டாம் பாட்டமும் வேண்டாம், நீ போனது வைகைக் கரையை அடைக் குதரியுமா?
- சிவன் : (ஆடுசையாக) வேறு என்னதான் சொன்னார்கள், அந்தப் பொறுமை பிடித்த வேலையாட்கள்.
- செ.செ. : நீ மரத்தின் கீழ் படுத்துக் கொண்டே தூங்குவாயாம். வேலையில் துளிகூட அக்கறையில்லையாம்.

விரவிஸ்வாரி

- சிவன் : (குழைவாக) நீ கொடுக்கும் பிட்டு தூங்கத்தானே வைக்கிறது. சாப்பிட்ட மாத்திரத்தே தூக்கமும் வந்துவிடுகிறது. (சிரித்து) அது உண்டமயக்கம் பாட்டி.
- செ.செ. : என்னப்பா பிட்டிலேயே பிழை கூறுகின்றாய்? நீ வந்த அன்றிலிருந்து எல்லாம் உதிர்ந்த பிட்டாகத்தானே அவிகிறது.
- சிவன் : அப்போது நாம் இருவரும் வயிறு முட்டச் சாப்பிடலாம் தானே.
- செ.செ. : விசித்திரமான ஆள் தான் நீ. இப்படியான உனக்கு பிள்ளைகள் புத்திசொல்லத்தானே துணிவார்கள். தம்பி, உனது ஆட்டம் - பாட்டம் தூக்கம் எல்லாவற்றையும் பிறகு வைத்துக்கொள். இப்போது பொறுப்போடு வேலையைச் செய்.
- சிவன் : என்ன பாட்டி, ஆணை பிறப்பிக்கின்றாய்? பாவம்... தள்ளாடும் வயதிலும் பண ஆசை பாட்டிக்கு. உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்வேன் என்றா நீ நினைக்கிறாய்? நீ கவலைப்படாதே. (சலிப்பாக) நானும் போயும் போயும் பிட்டுக்கு மன் சுமக்க வந்தேனே உன்னிடம்.
- செ.செ. : கோபிக்க வேண்டாம். நமது பங்கு அடைக்கப்படாமல் இருப்பதைப் பார்த்து கும்மா இருப்பார்களா? உன்னை அவர்கள் தண்டிப்பார்களே.
- சிவன் : பயப்படாதே பாட்டி. ஒன்றும் நேராமல் நான் பார்த்துக் கொள்கின்றேன்.

- செ.செ. : மகனே, இவ்வளவு நாளும் என்னிடத்தில் என் சொந்தப்பிள்ளை போல் பழகிவிட்டாய். உன்னிடத்தில் என்னை அறியாமலே ஒரு பாசம்.
- சிவன் : பாட்டி, எனக்குக்கூட உன்னிடத்தில் ஒரு பாசம் பிறந்ததினாலேதானே இங்கு வந்தேன். இங்கே கொண்டுவா பிட்டு முடிச்சை. (உறுதியாக) இதுதான் நீ கட்டும் கடைசி முடிச்சி என்று எண்ணிக்கொள். இன்றைக்கு எப்படியும் கரையை அடைப்பித்தே தீருவேன். பிட்டு தினமும் உதிர்வதால் நான் ஒரு மந்திரவாதியோ என்று நீ கேட்டாய் அல்லவா. ஆம் நான் ஒரு மந்திரவாதியேதான். அதுவும் நல்லன புரியும் மந்திரவாதி. சிரித்தேன் புரம் ஏரிந்தது! விழித்தேன் மதன் ஏரிந்தான்! ஆட்டினேன் - அணிந்தேன் பாம்பை. உரித்தேன் கரியை. தெரிந்ததா பாட்டி, என் வல்லமை. நீ யாரென்று என்னை நினைத்தாய்?
- செ.செ. : உன் மந்திரசக்திகளையும், புழகையும் கேட்க இது நேரமில்லை. இவைகளை அரசனிடம் காட்டிவிடாதே.
- சிவன் : கவலைப்பாடதே, இன்றோடே உன் கரையை அடைத்து உன் கவலையை போக்குவேன். அப்போதுதான் நீயும் என்னை அறிவாய். மன்னனும் என்னை அறிவான் (போய்க்கொண்டே) போய்வருகிறேன் பாட்டி.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- செ.செ. : (வியப்புடன்) என்ன என்னுடைய கூலியாளுக்கு வேலை செய்யவில்லை என்று அடித்து-
எஸ். முத்துக்குமாரன்

விட்டார்களா? அந்த அடிதானா எனக்கும் விழுந்து வலித்தது. ஆள் அடிப்பட்ட கணமே மறைந்து விட்டானா - கரையும் அடைபட்டு விட்டதா? என் கூலியாள் வேறுயாரும் அல்ல, என் ஆண்டவன் சொக்கநாதனேதான். தான் யார் என்பதைப் பன்முறை எடுத்துக்கூறியும் புரியாத பாவியாகி விட்டேனே. மலைமகள் உன்மனைவி என்றாய். மதனை ஏரித்தேன் - சுடலைவாசி - போயோடாடி என்றெல்லாம் கூறினாய் உன்னை நான் கூலியாளாக நடத்திவிட்டேனே. இறைவா என்னை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்.
(மணி ஒசை - சத்தமாக ஒருதரம்)

அம.பா. : சொக்கநாதா, என் ஆணையால் அடியும் பட்டாயே. எனக்கும் அவ்வலி வலிக்கிறதே. உன் அன்பன் வாதவூரனை வருத்தினேன். உனக்கும் அடிப்பித்தேன். யானும் ஒரு காவலனா? அகங்காரம், ஆணவம், அதிகாரம் அத்தனையும் கொண்ட இந்த அரசபோகம் எனக்கு வேண்டாம். உன் அடியனாகவே இருக்க விளைகிறேன். இனி நான் ஒரு ஆணவம் கொண்ட அரசன் அல்ல. அரசன் என்ற பெயரில் ஒரு அடியான்.

(மணி ஒசை - பலமாக ஒருதரம்)

வாதவு : (நாத்தமுதமுக்க) அப்பா என் தெய்வமே! உனக்கு அடித்த அடியால் அண்டசராசரங்கள் யாவும் நீதான் என்று நிருபித்து விட்டாயே. என் பொருட்டு குருவாகி வேதம் ஒதினாய். பரி ஏறிப் பார்நிய மதுரை நகருக்கு வந்தாய். வைகை நதியின் கரை அடைக்க கூலியாளாக மாறினாய்.

மன் கழந்தாய்.... அடியும் பட்டாய்..... அரியும் பிரமனும் தேடியும் காணமுடியாத நீ, என்பொருட்டு இத்தனையும் செய்தாயே! யான் உய்யும் வழியை வகுத்துத்தந்தாயே. எந்தையே இறைவா..... இன்னருள் தந்தாய். யான் இதற்கு என்ன கைமாறு செய்யப்போகின் நேன். அடியேனை ஆட்கொண்டருள். யான் உன்னையே சிக்கெனப் பிடித்தேன்.

3. சிவன் : (அசரீரி போல) வாதவூரா, உன்னை ஆட்கொள்ள வே இந்தக் கூத் தினை நடத்தினேன். யானுறையும் தலங்கள் தோறும் சென்று வேதத்தை விளக்கி வருவாயாக. உனது வாசகம் திருவாசகமாகவே அமையட்டும். உனது வாசகத்தால் மெஞ்ஞான ஒளிதோன்றி உலகம் நல்லருள் பெற்றும். உத்தரகோச மங்கை - திருக்கழுக்குன்றம் - சிதம்பரம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்து, புத்தரையும் வாதினில் வென்று நீ என்னை அடைவாய்.

வாதவூ : “பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து நீ பாவியேனுடைய ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தமாய தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறம் திரிந்த செல்வமே சிவபெருமானே யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருளுவதினிதே! -- (திருவாசகம்) (இசை)

வண்ண மகள்

கதா பாத்திரங்கள்

வண்ணமகள்

சுதேடினன

சேடி

கீசகன்

பலாயனன்

- கீசக : பெண்ணே உன்னைக் காணும் பாக்கியம் பெற்றவுடனே உன் பால் என் உயிர் நிலைத்துவிட்டது. என் உயிர் என்ன எந்த ஆடவனும் உன்னைக் கண்டு நிலை தளராமல் இருக்க முடியாது..... நீ யார்? அரண்மனைப் பெண் தானா?
- வண்ண : நான் யாராக இருந்தாலும் உனக்கு என்ன? இந்த இடத்தை விட்டுப் போ இல்லாவிட்டால் இராணியைக் கூப்பிட்டு விடுவேன்.
- கீசக : என்ன இனிமையாக இருக்கிறது.... உன்னிடம் இருந்துதான் பேசக் கற்றுக் கொண்டன கிளியும் குயிலும் போலும். பேசு..... பேசு..... நான் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றேன்.
- வண்ண : பெண்கள் தனித்திருக்கும் அந்தப் புரத்திற்கு வந்து மதியிழந்து விட்ட பேடியே நீ இவ்விடத்தில் இருந்து போய்விடு. இல்லையேல் உனது உயிருக்கு ஆயத்து நேரிடக்கூடும்.
- கீசக : நங்காய! பேடி என்று என்னையோ கூறுகின்றாய? என்னை யாரென்று தெரியாது போலும்?..... நீ யாருக்குக் கீழ் பணிபுரிகின்றாயோ அவளின் தம்பி..... கீசகன்! என்னை இங்கிருந்து போ என்று சொல்ல எவ்ராலும் முடியாது.....
- வண்ண : நீ யாராக இருந்தாலும் சரி நீ என்மீது தகாது காதல் கொள்கிறாய்.
- கீசக : பெண்ணே என்னை நன்றாகப் புரியாமல் கூறிவிட்டாய். எனக்கு எவ்ராலும் ஆயத்து நேராது. என்னுடன் சமர் புரிய யார்தான் அவனியில் உள்ள? கீசகன் என்ற என் பெயரைக்

கேட்டவுடனே நடுங்கி என் முன் நிற்க ஆற்றாது
செல்பவர்களே இருக்கின்றனர்..... அப்படி
இருக்க எனக்கு எப்படி ஆயத்து நிகழும்?

- வண்ண : இந்த நாட்டில் அப்படிப் பட்டவர்கள் இருக்கலாம்.
ஆனால் நீ என்னைத் தனித்தவள் என்று
நினைத்து விடாதே..... உடலின் நிழல்போல்
என்னை ஜூந்து தேவர்கள் காவல் செய்து
கொண்டே இருக்கின்றனர். அவர்கள் இதை
அறிந்தால் நீ உயிருடன் இருக்க முடியாது.
ஆதலால் நீ என்னை மறந்துவிடு. அரசகுலத்தில்
தோன்றிய உனக்கு இது இழுக்கல்லவா?
அதுவும் அந்தப்புரத்தில் தனித்திருக்கும்
பெண்ணிடம் பேசுவது.....
- கீசக : ஜவர்கள் காவல் என்கிறாய். (சிரித்து)
விந்தையாக இருக்கிறது உனது கூற்று. எது
எப்படி இருந்த போதிலும் நான் உன்னை
அடைந்தே தீருவேன். இவ்விராட நாட்டின்
சேனாதிபதியாகிய நான் எதற்கும் அஞ்சேன்.
- வண்ண : உனக்குக் கெட்ட காலம் வந்துவிட்டது, போலும்:
நீ இதனால் அழிவது தின்னைம். மற்றவர்-
களுக்கும் ஏன் கேடு செய்கின்றாய். விராட
மகாராசனின் நீதி தவறாத ஆட்சிக்கே இழுக்கு
ஏற்படுத்த முனைகின்றாய் நீ. என்முன் நிற்காதே
போ..... சீ..... உனக்கு வெட்கமாக இல்லை.....
- கீசக : போகின்றேன்.... ஆனால் உன்னை என்னுயிர்
விட்டகன்றாலும் (போய்க்கொண்டு) அடைந்தே
தீருவேன் அதோடு உன் காவலர்களையும் ஒரு
கை பார்க்கத்தான் போகின்றேன்.....

(இசை)

- கதே : (வந்துகொண்டு) வண்ணமகள் என்ன இது? வியர்வை வழிந்தோட, கண்களிலிருந்தும் நீர் மல்க கூந்தல் அவிள ஒடி வருகின்றாய்? ஒருநாளும் இவ்வாறு நீ வந்ததை நான் காணவில்லையே என்ன விபர்தம் நடந்தது.
- வண்ண : கதேட்டினை தேவியே ஒன்றும் இல்லை.
- கதே : வண்ணமகள் நீ ஒன்றும் இல்லை என்று கூறினாலும் கூறும் போதே ஏதோ நபந்து விட்டது போல் தெரிகின்றது. மறைக்காமல் சொல்ல..... அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு போல் உன்முகம் மாற்றமடைந்து கலக்கமுற்று இருக்கின்றதே
- வண்ண : மகாராணி நான் ஆடவரைப் பார்க்காத வரம் பூட்டிருக்கின்றேன். அத்துடன் ஐவர் எனக்குக் காவலர் களாகவும் உள்ளனர். நான் ஒரு விரதசாரணி.
- கதே : இதை முன்னரே எனக்குச் சொல்லி விட்டாயே.
- வண்ண : அப்படி இருக்க ஒரு ஆண்மகன் என்னுடைய அந்தப்புரத்திற்கு வந்தான். என்னிடம் தகாத வார்த்தைகள் பேசினான்.
- கதே : என்ன அந்தப்புரத்தில் ஆண்மகனா? யார் அவன்?
- வண்ண : வேறு யாரும் அல்ல. தங்கள் தம்பி கீசகன்.
- கதே : என்ன அவன் உன்னிடம் தகாத வார்த்தை பேசினானா? பயப்படாதே வண்ணமகள் ஒன்றும் நேராது. நான் காப்பாற்றுகின்றேன். அதோ அவனுடைய மாளிகையில் உள்ள சேடியர்கள் வருகின்றார்கள். அவனை இங்கு அழைத்துக்

விரல்லோ

கேட்டுவிடுவோம்.

- வண்ண : சுதேட்டினதேவி.... தங்கள் அரச அந்தப்புர விஷயங் களைச் சேடியர் கள் மூலம் விசாரிப்பதால் இழக்கு விளையக்கூடும் ஆஸ்தாவா? ஆகவே தாங்களாகவே நேரில் கண்டு பேசிக் கொள்வது நலம் என (போய்க்கொண்டு) நம்புகிறேன் அன்றியும் இவ்விடயத்தை அவர்களிடம் கூறுவது நல்லதல்ல. நான் வருகிறேன் தேவி.....
- சுதே : சரி நீ சொல்வது போல் செய்துவிடுகிறேன் வண்ணமகள். நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். அவனை நான் எச்சரிக்கை செய்கின்றேன். நீ அந்தப்புரத்துக்குப் போ. என்ன சேடியர்களே? மிகவும் விரைவாக வந்து என் எதிரில் நிற்கின்றீர்கள். காரணம்.....
- சேடி : மகாதேவியே தங்கள் தம்பி அந்தப்புரத்தில் வண்ணமகளைக் கண்டாராம் அவள்மீது காதல் கொண்டு விட்டாராம்.....
- சுதே : என்ன வண்ணமகள் மீது கீச்கனுக்குக் காதலா? அவள் தான் ஆடவரைக் காணா விரதம் பூண்டவளாயிற்றே..... அவள் மீதா கீசனுக்குக் காதல்!
- சேடி : ஆம் தாயே வண்ணமகளை அவன் ஒரு தரம் பார்க்க வேண்டுமாம். இதைத் தங்களிடம் கூறும்படி எங்களை அனுப்பியுள்ளார்.
- சுதே : என்னிடமா கூறச் சொன்னான். அவளை நான் அடைக்கலமாக ஏற்றுக் கொண்டேன். அவளோ

பஞ்சமூர்த்திகளின் பாதுகாப்பிலே இருக்கிறான்.
அவளை மறந்து விடும்படி கூறிவிடுங்கள்.

- சேஷ : மகாராணி நாங்கள் கூடியவரை சொல்லிப் பார்த்தோம், தங்கள் தம்பி என்பதையும் உணராது! ஆனால் வண்ணமகளைப் பார்க்காவிடில் அவன் உயிர் வாழ்வது அரிது. அவளைக் கண்டாலாவது அவனது காதல் சிறிது குறையும் என்று ஏதோ பிதற்றிக் கொண்டிருக்கின்றான்.
- சுதே : அவளோ கற்பில் வழுவாதவள். நானே அவளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தேன். அடைக்கலம் கொடுத்த பெண்ணைக் காப்பாற்ற வேண்டாமா?..... சேஷியரே வண்ணமகளை அழைத்து வாருங்கள். இதற்கு நான் என்ன செய்யலாம்.
- வண்ண : (வந்துகொண்டு) தேவியே அடியாளைத் தாங்கள் அழைத்தீர்களாமே.
- சுதே : வண்ணமகளே நான் இப்பொழுது வாழ்வதா, சாவதா என்று இருதலைக் கொள்ளி எழும்பு போல் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றேன்.
- வண்ண : தங்களுக்குமா துன்பம் தங்கள் வாயினால் துன்பம் என்று கூறுவதை இன்றுதான் கேட்கின்றேன். நான் தான் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.
- சுதே : ஆம் அந்தத் துன்பத்தை நீக்கும் சக்தி உன்னிடம் தான் இருக்கின்றது. நீ மனம் வைத்தால் எனது துன்பம் நீங்கிவிடும். இல்லையேல் எனது துன்பம் நீங்காது. எனது

- வாழ் வில் எவரிடத் திலும் கேட்காத
வேண்டுகோளை உன்னிடம்தான் வேண்டுகிறேன்.
- வண்ண : அன்னைபோல் என்னைப் பேணிய தங்களுக்கு
நான் உதவாமல் இருக்க முடியுமா?
- சுதே : நான் சுடேற உதவிய உன் மாட்சியை
என்னென்று தான் கூறுவது. என்தமிழி உன்மீது
தகாத முறையில் காதல் கொண்டுள்ளான்.
ஆனால் நீயோ கற்பின் செல்வி. உன் கண்ணின்
கடைப்பார்வைக்காக கீசகன் ஏங்குகின்றான்.
உன் கண்களின் கடைப்பார்வையைக் காட்டி
அவனின் உயிரைக் காப்பாற்று.
- வண்ண : சுதேட்டினைதேவி யாது கூறுவீர்கள்?.....
தாங்களே கற்பின் செல்வி என்று கூறிவிட்டு
வேறு ஒரு ஆடவனின் காதலையும் கொள்ளச்
சொல்லி கூறுகின்றீர்களே அது எங்ஙனம்
செய்வது..... நீங்களும் ஒரு பெண்தானே!
- சுதே : வண்ணமகளே உன் னிடம் கீசகனின்
உயிருக்காக கெஞ்ககின்றேன். நான் கீசகனை
இழக்கத்தான் வேண்டுமா?
- வண்ண : தாயே நானோ பஞ்சமூர்த்திகள் ஜவரின்
காவலின் கீழ் உள்ளேன். அவர்கள் உன்
தமிழைச் சும்மாவிடமாட்டார்கள். இந்தத் தீய
எண்ணத்தினால் இன்றில்லா விட்டாலும் என்றோ
ஒரு நாளைக்கு அவன் அழிந்து படத்தான்
வேண்டும். ஆகையால் தாங்கள் யோசித்து
சொல்லுங்கள். தன் வினை தன்னையே
அழித்துவிடும்.
- சுதே : இவைகள் நான் அறிந்தவைகள் தான். ஆனால்

இப்பொழுது இந்த உதவியைச் செய்து உனது கற்பையும் காப்பாயாக.

- வண்ண : அது எங்ஙனம் முடியும்தாயே. தாங்கள் கூறுவது சிங்கத்தின் கழுத்திலே மாலையிட்டு உயிருடன் திரும்பி வா என்பது போலல்லவா இருக்கிறது. எங்ஙனம் கற்பினையும் காத்து வேறொரு ஆடவர் என்மீது கொண்ட காதலையும் தணிக்க முடியும்.
- கதே : நீ அவனின் அரண்மனைக்கு ஒருதரம் சென்று வந்தாலே போதும். அவனின் உயிர் மீண்டுமிடும். அவன் இப்பொழுது உயிருடன் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறான்.
- வண்ண : அரசி தாங்கள் கூறியபடி செய்கின்றேன். அதன்பின்பு காதல் தணியாது, வளருமேயானால் உங்கள் குலத்திற்கே நாசம் விளைவிக்கக் கூடியதாகும். அப்பொழுது என்னைக் குறை சொல்லாதீர் கள். என் காவலர் கள் வாளாதிருக்கமாட்டார்கள்.
- கதே : நீ செல்லும் பொழுது இந்த மாலையை எடுத்துச் சென்று அவனின் கையில் கொடுத்து விடு. இதைச் செய்தாயாகில் என்றும் உன்னை நான் வழிபடும் தெய்வமாகவே கருதுவேன்.
- வண்ண : (போய்க்கொண்டு) சரி கதேட்டினை தேவியே தங் கள் விருப்பத் தை நான் மறுக்க முடியாதவளாக இருக்கிறேன்.
- கீசக : நான் நினைத்த போது நீயே வந்து விட்டாய் வா. தயங்காமல் வா. மதி தவழும் நின் முகத்தில் களங்கம். உனது சிவந்த கண்ணத்தில் கண் ஸீர் அது ஆனந் தக் கண் ஸீராக

- இருக்குமோ? வண்ணமகளே ஏன் பேசாமல் நிற் கிறாய். கையிலே மலர் மாலை எனக்குத்தானே.
- வண்ண : ஆம் உனக்குத்தான். உன் சகோதரி கொடுத்துவிட்டு வரும்படி பணித்தாள் இதைப் பெற்றுக் கொள்.
- கீசக : சகோதரி பணிக்க நீ வந்தாய். நன்று நன்று.
- வண்ண : நன்று நன்று என்று எதற்காகச் சொல்கிறாய் நீ.
- கீசக : ஆம் சகோதரி பணிக்க நீ வந்தாய். நான் பணிக்கிறேன் உன்னை, அம்மாலையை உன் கையாலே என் கழுத்தில் அணிவிக்கும்படி.
- வண்ண : கீசகா இதனால் விளையும் தீமையை நீ உணர்கிறாய் இல்லை. நீ பணிக்க நான் செய்ய வேண்டும் என்ற நியதி உண்டா? நீ யார் என்னைப் பணிக்க நான் ஏன் உனக்குப் பணியவேண்டும்?
- கீசக : ஆத்திரத்துடன் நீ பேசினாலும் ஒரு ஆனந்தம் அதில் தொனித்து கொண்டோன் இருக்கிறது. நீ வண்ணமகளே தான்.
- வண்ண : என்னை நீ மறந்துவிடு உன் உயிர்மீது உனக்கு ஆசை இருந்தால் இதோ மாலை ஏற்றுக்கொள்.
- கீசக : அதுதான் சொல்லிவிட்டேனே. எனது கழுத்தில் அணிந்து விடும்படி.
- வண்ண : அதுதான் முடியாது. என்று ஏற் கனவே கூறிவிட்டேனே. அந்த ஆசை பூர்த்தியாகாது..... இக்கணமே மறந்துவிடு.

வீரவில்லோ

- கீசக : என்ன..... மறந்து விடுவதா? அதுவும் உன்னையா மறந்துவிடுவது. நீயோ என் வலையிற் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்.
- வண்ண : பகற்கனவு காணாதே. வலையைத் துண்டிக்க பக்கத்திலே வாள். முதலையின் வாயைப் பிளந்து விட வேல். ஈற்றில் பாம்பையே அழித்துவிட ஈட்டி இவைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு என்னுடனே இருக்கும் கந்தருவர்களை நீ உணர்மாட்டாய் போலும். அவர்கள் உன்னிலும் வலிமைமிக்கவர்கள்.
- கீசக : பெண்ணே பிதற்றுகிறாய் நீ! தேவி கூற அதற்குச் சம்மதித்து வந்துவிட்டு இங்கு பயமுறுத்துகிறாயா? பயம் என்ற சொல்லுக்கே அர்த்தம் தெரியாதவன் நான். இந்த நாட்டின் சேனாதிபதி நான் என்பதை உணர்ந்து கொள்.
- வண்ண : அதன் அர்த்தத்தை ஈற்றில் அறியத்தான் போகிறாய் நீ! நீ மதி கலங்கி விட்டாய் என் பஞ்ச மூர்த்திகள் உன்னைச் சும் மா விடமாட்டார்கள்.
- கீசக : (சிரித்து) ஏன் இந்த வீண்வாதம் பெண்ணே வா என் அருகில்.
- வண்ண : முடியவே முடியாது.
- கீசக : என்ன சொன்னாய்? அதையும் பார்த்துவிடுகிறேன் இக் கணமே எங்கே ஒடுக்கிறாய்? எங்கு சென்றாலும் பரவாயில்லை. விராடன் கொலு மண்டபத்துக்கா ஒடுகின்றாய்?
- வண்ண : (ஒடிக்கொண்டே விம்மி அழுது) நீ இராட்சியம்

செய்து பவனிவரும் இவ்வேளையில் இக்கொடுமை நடைபெறுவதை பார்த்துக்கொண்டு உனது கூரிய கிரணங்களை என் மீது செலுத்துகின்றாயே. இதுதானா உன் நீதி. பகவானே, குரியமூர்த்தியே கண்ணில் தான் தெரியாவிட்டாலும் நான் கூறுவது உன்செவிகளிலுமா கேட்கவில்லை.

- கீசக :** பெண்ணே நீ எங்கு சென்றாலும் உன்னை நான் தொடர்ந்தே தீருவேன். விராடன் எனக்கு எம் மாத்திரம்?
- வண்ண :** விராடராசனே என்னைப்பார் உன்னுடைய இராட்சியத்திலுமா கொடுமை, குடிகளைத் தன்னுயிர் போலப் பேணி வளர்க்க வேண்டிய உனது மைத்துணை தகாத முறையில் இன்னோர் பெண்ணுடன் காதல் கொண்டு பின்னால் தூர்த்துவது உனக்குத்தான் அழகாக இருக்கின்றதா? இதுதானா உனது நீதி? மற்றவர்களுக்கு ஒருநீதி தனக்கு ஒரு நீதியா? அபலைக்கு ஆதரவு கொடுத்துக் கைதூக்கிவிட இந்த இராட்சியத்தில் இடம் இல்லையா? உனது மைத்துணை அதோ வந்து கொண்டிருக்கிறானே கீசகன். என் கற்பினைக் கெடுக்க முனையும் போதும் நீ வாளா இருக்கிறாயே நீயும் ஒரு மன்னா?
- கீசக :** ஆ விராடனிடம் முறையிடுகின்றாயா நீ. விராடன்தான் என்ன செய்துவிடுவான் என்று பார்த்துவிடுகின்றேன். ஆ யாரவன் என்னைப் பின்னிருந்து தாக்குபவன்.

வீரவிள்ளோ

- குரல் : ஆ இது என்ன. (இசை)
- பலா : இந்த இருட்டில் இந்த மடைப்பள்ளியில் வந்த நீயார்? ஒ..... நீயா..... கண்ணே வா நமது விதி இருட்டில் சந்திக்க வேண்டி இருக்கிறது.
- வண்ண : நான் கந்தர்வ மூர்த்தி ஐவரைக் கணவனாகக் கொண்டு வாழ்ந்து என்ன பயன் அன்றொருவன் துகிலினை உரிகின்றான். அந்த கரியநெடுமால் கிருஷ்ண அண்ணனும் இல்லாவிட்டால் என் கெதி என்னவாகி இருக்கும். அப்பொழுது அவர்கள் தங்கள் சுயநன்மைக்காக வாழா இருந்தனர். இன்று இன்னொருவன் என் கற்பினையே கெடுக்க முனைந்தான். குரிய பகவான் தக்க சமயத்தில் என் கற்பினைக் காத்து விட்டான். இவைகள் எல்லாம் அவர்கள் முன்னிலையில் தானே நிகழ்கின்றன.
- பலா : கண்ணே கலங்காதே. உனக்குத் துண்பங்கள் ஏற்படும்போது எல்லாம் நான்படும் அவஸ்தயை நீ உணருகிறாய் இல்லை. அன்று கௌரவர்கள் உன் துகிலினை உரிந்தபோது அந்தத் தருமமே உருவான அண்ணன்தான் என்னையும் தம்பி விஜயனையும் தடுத்தார். இன்று நீ அபஸையாக விராடன் கொலுமண்டபத்துக்கு வந்தபோது நான் பச்சை மரத்தை வேரொடு பிடுங்க அதையும் அண்ணன் தடுத்துவிட்டார் பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லையுண்டு.
- வண்ண : சுவாமி அந்த எல்லை அணை கடந்து மீறி விட்டதை அவர் உணராமல் இருக்கின்றாரே தன்னைத் தாக்குபவனைப் பொறுமை பொறுமை

என்று சொல்லி விட்டு விடுவதுதான் ஷத்திரிய வீரம்.

- பலா : அவர் பொறுமையின் திருவுருவம். அத்துடன் நமது வேடம் கலைந்துவிடுமோ என்ற பயம் அவருக்கு அதிகம் இருக்கலாம் அல்லவா இன்னும் சிறிது காலம் தான் இருக்கின்றது. அவ்வளவையும் கழித்துவிட்டால் நமது வேடம் கலைவதையிட்டுப் பொருப்படுத்த வேண்டிய தில்லை. அதற்குப்பின் பொறுமை பயனற்றுப் போய்விடவும் கூடும்.
- வண்ண : ஆம் அவர் யோசியாமல் எதையும் செய்யமாட்டார்தான். ஆனால் கவாயி இந்த நள்ளிரவில் உங்களை நாடிவந்துள்ளேன். இந்த இன்னலில் இருந்து நீதான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.
- பலா : கண்ணே அஞ்சற்க நானும் அதைத்தான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதா என்று. அவனை ஒழித்துக்கட்டாமல் வாழ்வது ஏதோ அடிமை வாழ்வுபோல் இருக்கின்றது.
- வண்ண : என் அன்பரே நீ நினைத்தால் செய்ய முடியாதது எது? கீச்கனைக் கொல்லத்தக்க துணிவு உண்ணைத்தவிர வேறு யாருக்கும் இல்லையே அதை நான் நன்கு அறிவேன்.
- பலா : நீ சொல்வது உண்மைதான் ஆனால் நான் கொன்றேன் என்பது எவருக்கும் தெரியக்கூடாது அல்லவா? தெரிந்தால் நமது அஞ்ஞானவாசம் கலைந்துவிடும். அதன்பிறகு நாம் பன்னிரண்டு

- வருடம் காட்டில் வாழ்ந்ததும் பயனற்றும் போய்விடுமே.
- வண்ண : அதற்குத் தாங்கள் பயப்படவேண்டாம். இரவில் நடந்தால் நாம் செய்ததாகவே தெரியாது.
- பலா : அது எப்படி என்பதுதான் எனது சிந்தனை. கோழைபோல் மறைமுகமாய்த் தாக்குவது எங்களுக்கு அழகல்லவே நமது ஷத்திரிய குலத்துக்கே அது இழுக்கு அல்லவா?
- வண்ண : நீங்கள் கீச்கனைக் கொன்றால் எனக்குக் காவலாக உள்ள கந்தவழூர்த்திகளின் வேலை என்று தான் உலகம் நம்பும். பழி நம்மைச் சாராது. (போய்க்கொண்டு) தகாத எண்ணாங்கொண்ட அவனுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பித்தே ஆகவேண்டும்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- கீசக : ஆ..... நீயா..... இந்த மாலைமயங்கும் நேரத்தில் நீ இங்கு வந்தது என் பொருட்டுத்தானோ?
- வண்ண : ஆம் உன் பொருட்டுத்தான் இங்கு வந்துள்ளேன் உன் வீரமே வீரம். உனக்கு இத்தனை பராக்கிரமும் விராட நாட்டில் தனி மதிப்பும் இருக்கிறதென்பதை உண்மையிலே உணராது போய்விட்டேன். இன்றுதான் தங்களுக்கு இணை தாங்களே என்பதை புரிந்து கொண்டேன். என்னைக் காப்பவர்கள் என்று சொல்லிய தேவர்களும் ராட்சிய பாரஞ்செய்யும் விராடராஜா-னும் செய்வதறியாது பயந்து ஒடுங்கிப்போய்விட்டார்கள். அப்யம் தந்த பராக்கிரமசாலிகளான கந்தவர்கள் இந்தப்பக்கம் வரவே பயந்து

- விட்டார்கள். அவர்கள் உனது பராக்கிரமத்தைக் கேள்விப்பட்டு விட்டார்கள் போல் தெரிகிறது. அவர்கள் என்னைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். இனி நீதான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.
- கீசக : பெண்ணே இப்போதாவது என்னை உணர்ந்து கொண்டாயா? என் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தே அவர்கள் எல்லாரும் நடுநடுங்கிப் பயந்த ஒடுங்கி இருப்பார்கள்.
- வண்ண : ஆம் மன்னவா நான் ஆடவரைக் காணா விரதம் அனுட்டித்து வந்தேன். அது இன்றோடு முற்றுப் பெற்றுவிட்டது. அன்றியும் சில அந்தரங்க ஏதுக்கள் பற்றியும் தேவ பஞ்சமுர்த்திகள் காப்பார்கள் என்ற எண்ணத்தினாலும் உனது வேண்டுகோளுக்கு இசையாது இருந்தேன். அவர்கள் என்னைக் கைவிட்டு விட்டார்கள் என்று தான் நினைக்கிறேன். நீதான் எனக்கு இனித்துணை.
- கீசக : (சிரித்து) இனிமேலாவது என் வேண்டுகோளுக்கு இசைவாய் என்று நினைக்கிறேன். நீ எனக்கென்றே இந்தஉலகத்தில் உதித்தவள். ஏன் பேசாது நிற்கின்றாய் வண்ணமகளே.
- வண்ண : சிறிது தாமதிப்பீர்களா?
- கீசக : நீ விரும்பியது ஒன்றே போதும். உனக்காக நான் எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் தாமதிப்பேன்.
- வண்ண : நான் கூறுகிறபடி செய்தால் நீயும் நானும் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் சந்தோஷமாக இருக்கலாம்.

- கீசக : நீ கூறியபடி நான் செய்கின்றேன். உனக்காக நான் எதுவும் செய்யத் தயார். நீ கூறியபடி நடக்கச் சித்தமாக இருக்கின்றேன்.
- வண்ண : (சிரித்து) அப்படியாயின் இன்றிரவே நாம் சந்திப்போம். அரண்மனையைச் சூழ்ந்துள்ள பூஞ்சோலையில் இருக்கும் மண்டபத்தில் இரவு நடுச்சாமத்தில் நீ எனக்காக அங்கே காத்திருக்க வேண்டும். நான் அங்கு வருவேன். வரும்பொழுது (போய்க்கொண்டு) முன்னெச்சரிக்கையுடன் வருவது நல்லது. நானும் முன்னேற்பாட்டுடன் தான் வருவேன்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- கீசக : கண்ணே என்மீது நீ கொண்ட அன்பினால் எனக்கு முன்னாகவே வந்தவிட்டாய். கண்ணே இன்னும் ஏன் தாமதம்? ஆ..... நீ யார்..... வண்ணமகள் வேடத்தில் வந்த வஞ்சகமகனா நீ கணப்பொழுதில் ஏமாந்துவிட்டேன். நீயோ..... ஆண்..... பெண்வேடத்தில் அமர்ந்து என்னைப் பழிவாங்க எத்தனிக்கும் போடி.
- பலா : கீசகா கற்பு நெறிதவறாத பெண் னின் கற்பினைக் கெடுக்க முயல்வதுதான் உனது வீரமா? அதுவும் களவாக இந்த நள்ளிரவில்.....
- கீசக : நீயார்? என் னிடம் வீரத் தைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு.
- பலா : நீ கேள்விப்பட்டு இருப்பாயே கந்தர்வ மூர்த்திகள் என்று. அவர்களின் ஒருவன் நான். உனது வாழ்வின் கடைசி அத்தியாயம் இதுதான். நீ

வீரவில்லோ

இதுவரை கண்டிராத உலகத்திற்கு உன்னை
அனுப்ப வந்திருக்கிறேன் நான்.

- கீசக : அதையும் பார்த்து விடுவோமே.
- பலா : இதோ பார் காமகனே.....
- கீசக : ஆ..... (விழும் சத்தம்)
- பலா : ஒழிந்தான். இதுதான் மற்றான் மனைவியை
விரும்புவனுக்கு (போய்க்கொண்டு) ஈற்றில்
கிடைக்கும் பரிசு..... வண்ணமகளே வா
போவோம்.....

(இசை)

நூலு சென்ற காவலன்

கதா பாத்திரங்கள்

நளன்
தமயந்தி
இந்திரன்

(இசை)

(குதிரைகளின் குழம்பு ஒலி கேட்டு தேய்ந்து மறைகின்றது)

- இந் : நிடதநாட்டு அரசனே! சுயம்வரத்துக்கு வந்து இருக்கின்றீர் போலும்.
- நள் : ஆம், அதற்காகத்தான் வந்திருக்கின்றேன். நீங்கள் யார்? ஏதோ இந்திர புரத்தில் இருந்து வந்தவர்கள் போல் தெரிகின்றது. அதுவும் கூட்டமாக.
- இந் : (சிரித்து) எங்களைத் தெரியவில்லையா? உனக்கு? என் பெயர் இந்திரன்; வானுலகத்தின் ஏகச் சக்கரவர்த்தி. இதோ அவர்கள் அககினி, இயமன், வருணன், முதலியோர்.
- நள் : (குரல் கம் மி) சுவாமி, தங் களை வணங்குகின்றேன். பூவுலகத்தில் தங்களைக் காணப்பெற்றதே பெரும் பாக்கியம்.
- இந் : மன்னவனே! நான் உன்னிடம் ஒரு உதவியை எதிர் பார்க்கின்றேன். அதை நீ செய்து முடிப்பாயா?
- நள் : விசித்திரமாக இருக்கின்றது. என்னிடம் உதவி நாடித் தாங்கள் வந்ததென்பது.
- இந் : விசித்திரமில்லை. உன் மையாகத்தான் கேட்கின்றேன். நிறைவேற்றுவாயா?
- நள் : தேவர்கட்கு அரசே! என்னால் செய்யக்கூடிய உதவியாயின் நிச்சயம் தங்களுக்குச் செய்வேன். தங்களுக்குச் செய்வதில் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.
- இந் : பொய் பேசாத, நெறி தவறாத மன்னன் நீ என்று

கேள் வியற் றிருக்கின் ரோம். மறுக்காது! நிறைவேற்றுவாய் தானே.

- நள் : சுவாமி, அடியேன் இயலுமாயின் நிச்சயம் நிறைவேற்றியே தீருவேன். சந்தேகம் வேண்டாம் கூறுங்கள்.
- இந் : நீ என் பொருட்டு தமயந்திபால் தாது செல்ல வேண்டும் (சிரித்தல்)
- நள் : (தயங்கி மெல்ல) சுவாமி..... இது என்ன? நானும் சுயம்வரத்துக்குத்தானே வந்திருக்கின்றேன். நான் தாது செல்வதா?
- இந் : கட்டாயம் நீ கொடுத்த வாக்குப்படி சென்றுதான் தீர் வேண்டும்.
- நள் : தங்களோ தேவர். நானோ ஒரு அற்ப மானிடன் என் பொருட்டு சிறிது கருணை காட்டுங்கள்.
- இந் : நளனே. நீ வேண்டும் கருணையாது?
- நள் : நானோ தமயந்திபால் தீராக் காதல் கொண்டுள்ளேன். அந்தக் காதலினால் உந்தப்பட்டு இங்குற்றேன். அப்படிப்பட்ட நானே தாது செல்வதா? தயவு கூர்ந்து என்னை அனுப்பாதீர்கள் சுவாமி....
- இந் : (உறுதியாக) நீ கட்டாயம் சென்றுதான் தீரவேண்டும் இல்லாவிட்டால் சொன்ன சொல் தவறிய மன்னனாகக் கடவாய்.
- நள் : சுவாமி அந்த அவச்சொல் வேண்டாம். இதோ போகின்றேன்.
- இந் : நளனே நீ இதையே சாதகமாகக் கொண்டு உன்னு காதலையே வளர்ப்பதாக தமய்ந்தியிடம்

நடப் பாயாகில் எங் களது பகைக் குப் பாத்திரமாவீர். எங்களுக்காகச் செல்லும் தூதுவன் நீ என்பதை மனதில் வைத்துக்கொள்.

நள : அவ்வாறே நடக்கியேன். ஆனால்.....

இந் : ஆனால் என்ன.....? கூறு.....

நள : யாராவது கண் டு கொண் டால் என் ன செய்வது?.....

இந் : கவலைப் படாதே மன் னவா. நீ கன்னிமாடத்துக்குச் சென்று (போய்க்கொண்டு) தமயந்தியை கண்டு திரும்பிவருவதை எவரும் காண்மாட்டார்கள். நீ சென்று வருவாயாக.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

தம : யார் நீங்கள்?.....?

நள : (மேதுவாக) நான் ஒரு தூதுவன்)

தம : (சிரித்து) விசித்திரமாக இருக்கின்றதே. அரிவையர் அந்தப்புறத்தில் தூதுவன்.

நள : மன்னிக்கவேண்டும். மகாராணி. வரக்கூடாதுதான். வந்துவிட்டேன்.

தம : வழி தவறி விட்டார்கள் போல் தெரிகின்றது தந் தையைக் காணவந்து என் னைக் கண்டுவிட்டார்கள்.

நள : இல் லை, மகாராணி..... தங் களைக் காணவேண்டும் என்றுதான் இங்குற்றேன்.

தம : இந்த நகரினதும் அந்தப்புறத்தினதும் காவலைத் தாண்டி வந்திருக்கும் தாங்கள் மாயனோ? அல்லது தேவனோ?

விர்வில்லோ

- நள : சந்தேகிக்காதீர்கள் மகாராணி. மானிடனேதான். மந்திரமோ தந்திரமோ எனக்குத் தெரியாது.
- தம : (கோபமாக) தூதுவரே உங்களைப் பார்த்தால் எனக்கு இரக்கம் தான் ஏற்படுகின்றது. அத் துடன் உங்கள் மீது ஒரு பரிவும் ஏற்படுகின்றது. தயவுசெய்து வந்தவழியே போய்விடுங்கள். இது கண்ணிமாடமே தவிர பேட்டிகாணும் மண்டபமல்ல.
- நள : (மெதுவாக) கோபீக்காதீர்கள் மகாராணி. அடியேன் தங்கள் பால் தூதராக வந்திருக்கின்றேன். தூதுவனை விரட்டுதல் தங்களுக்கு அழகில்லையே.
- தம : தூது வந்த விடயம்.....?
- நள : தங்களின் சுயம்வரம் பற்றிப் பேசவே வந்தேன்.
- தம : (சிரித்து) நானை சுயம்வரம் இன்று சுயம்வரம் பற்றித் தூதாவது. (ஏனான்மாக) இதுவரை ஏற்பட்டிராத புது நிகழ்ச்சி.
- நள : ஆம் மகாராணி தங்கள் விடயத்தில் நிகழாதது நிகழ்ந்து விட்டது. வானவர்கள் பொருட்டே நான் தூது வந்தேன்.
- தம : (ஆத்திரமாக) யார் அவர்கள்? மண்ணுலகத்துப் பிறவியாகிய என்னை மணக்கச் சித்தம் பூண்ட மடையர்களாகி விட்டார்கள்
- நள : மகாராணி. தயவுசெய்து மடையர்கள் என்று மட்டும் அவர்களைக் கூறாதீர்கள்.
- தம : (கோபமும் ஆத்திரமும் கொண்டு) அவர்கள் யார்?

வீரவில்லோ

- நள : தேவர்கட்டு அரசன், இந்திரன், மற்றும் அவனது சகாக்களான வருணன், அக்கினி முதலியோர். அவர்கள் எவ்வாறு மடையர்களாக இருப்பார்கள்.
- தம : தூதுவரே ஒருவரைத்தானே மனக்க முடியும். எவ்வாறு இத்தனை பேரையும் மணப்பது?
- நள : மகாராணி சகாக்கள் குழ எழுந்தருளிவந்த இந்திரன் பொருட்டுத்தான் தூது வந்தேன். அவர்கள் நீ கூறுவது போல் மடையர்கள் அல்ல.
- தம : தூதுவரே தாங்கள் அறியாது பேசுகின்றீர்கள். தேவர்கள் அவர்களது ஞான திருஷ்டி சக தியால் முக காலத் தையும் அறியக்கூடியவர்கள் அல்லவா?
- நள : ஆம் அதில் சந்தேகம் என்ன?
- தம : அப்படியாயின் எனது மனநிலைமையையும் அவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். அறியாது போன மடையர்கள் தானே அவர்கள்
- நள : (விநியமாக சிரித்து) விண் னவர் கோன் அறியாமலா என்னைத் தங்கள் பால் தூது அனுப்பினார்?
- தம : இந்த சுயம்வரம் வேறு ஒருவருக் காக நடக் கிறதென் று அவருக் குப் போய் சொல்லுங்கள்.
- நள : (மெதுவாகச்சிரித்து) அப்படியாயின் அவர் யாரோ? நான் அறியலாமா?
- தம : (கோபமாக) அது தூதுவரிடம் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்த விடயத்தில்

அவர்களைத் தலையிட வேண்டாம் என்று சொல்லுங்கள்.

- நள : மகாராணி, ஒருகணம் யோசித்துப்பாருங்கள்.... விண்ணவர்கோன் விதர்ப்ப மன்னன் மகளை வேண் டி வந்துள்ளான் என்றால் யாரும் மறுப்பார்களா? அவரை அடையும் பாக்கியம் மன்னவர்களுக்கு கிடைப்பது அரிது அல்லவா? தயவு செய்து மறுக்காதீர்கள், மகாராணி.....
- தம : தூதுவரே அளவு கடந்து பேசுகிறீர். (கோபமாக) அவர் விண்ணவர் கோனாக இருக்கலாம். ஆனால் நான் ஒரு மன்னவர் கோனுக்கு ஆஸ்பட்டு விட்டேன். நாங்கள் கற்பு நெறி தவறாத பெண்கள் என்பதை உணராதவனாக இருக்கின்றீர். எங்கள் பரம்பரையே கற்பைத்தான் அணிகலமாகக் கருதுகின்றது.
- நள : (சாந்தமாக) கோபியாதீர்கள் மகாராணி. ஒருவருக்கு ஆப்பட்ட நீங்கள் சுயம்வரத்துக்கு எவ்வாறு சம்மதித்தீர்கள்? சுயம்வரத்துக்கு அவசியம் இல்லையே
- தம : ஒருவர் பொருட்டுத் தான் சுயம் வரம் நடைபெறுகின்றது. மற்ற மன்னர்கள் பொருட்டு அல்ல. அவருக் காகத் தான் சுயம் வர மண்டபத்துக்கு நான் வருவேன்.
- நள : அவர் யாரோ, இந்திரனிடம் அந்த மன்னவரைச் சொல்லி அவர் பொருட்டுத் தான் நடைபெறுகின்றதாம் என்று கூறிவிடுகின்றேன். சிலவேளை அவர்கள் அவர் பால் இருக்கம் கொண்டு ஆசிர்வதிக்கவும் கூடும் அல்லவா?

- தம : தூதுவரே அவசியம் அறியவேண்டுமாயின் இதோ சொல்லுகின்றேன். தாமரையாள் வைகுந் தடந்தோள் கொண்ட நிடத் நாட்டு மன்னன் பெயர் நளன் அனுவளவும் நீதி தவறாத மன் னன் அவர் என்று கூறுங் கள். அவர்களிடம்.....
- நள : (சிரித்து) மகாராணி நளன் பாக்கியசாலி..... வானவர்கோன் இந்திரன் நீதி தவறியவன் என்றா கருதுகிறீர்கள்.
- தம : (சிரித்து) தூதுவரே அவரிடமே இதைக் கேட்டபோருங்கள். பெண்கள் பால் எப்போதாவது நெறிதவறி தண்டனை பெற்றதா என்று.....
- நள : அவர்கள் பகையை நீங்கள் சம்பாதிக்க முயலுகிறீர்கள். அவர்கள் தேவர்கள். நளன் ஒரு மாணிடன்.
- தம : நான் அவர்களைப் பகைத்த தென்று கணித்துவிட்டீர்கள் போலும். அவர்களை என்னால் ஒருகாலும் பகைக்க முடியாது.
- நள : (தயங்கி) அப்படியாயின்.....
- தம : அவர்கள் மண்ணவர்களின் தந்தை. அதுபோல் எனக்கும் அவர்கள் தந்தை. அவர்கள் என்னுள்ளத்தில் என்றும் தந்தையாக வணக்கத்துக்குரிய தெய்வமாகவே இருக்கின்றார்கள். அவர்களை நான் வணங்குகின்றேன்.
- நள : அப்படியாயின் அவர்களுக்கு மாலையிட மாட்டேன் என்றும், தந்தையாக நினைத்து வழிபடுவேன் என்றும் உறுதியாகக் கூறுகின்றீர்கள் போலும்.

வீரவிள்ளை

- தம : ஆம்..... அப்படியேதான். அவர்களிடம் கூறுங்கள் (தயங்கி) தங்களின் பெயரை நான் அறியலாகுமா?
- நள : (சிரித்து) அவசியம் நீங்கள் அறியத்தான் வேண்டுமா?
- தம : ஆம், அந்த விண்ணவர்களின் அன்பைக் கவர்ந்து அவர்கள் பால் தூது வந்த மன்னவனாகிய தங்களை யார் என்று அறிய ஆவலாக இருக்கின்றது.
- நள : வியப்பூராதீர்கள், மகாராணி, யாருக்கு மாலையிட வேண்டும் என்று எண்ணி இருக்கின்றீர்களோ அதே நளன் தான் நான்.
- தம : (தயக்கமாகவும் வியப்பாகவும்) என்ன.... அவரா..... நீங்கள்..... ஆரம்பத்தில் நான் சந்தேகித்தது சரிதான்.... தூது வந்த அன்னம் சொன்ன அத்தனை இலட்சணங்களும் தங்களிடம் இருக்கின்றதை என் அந்தப்-புரத்துக்கு தாங்கள் வந்து நுழைந்தவுடனே அறிந்து விட்டேன்..... அத்துடன் தேவர்களே தூதுவராக அனுப்பக்கூடிய தகுதி கொண்டவர் தாங்கள் ஒருவர்தான் என்பதையும் நன்கு அறிவேன்.
- நள : என்ன அவ்வளவு தூரம் அன்னம் என் அங்கங்களைக் கூறிவிட்டதா?
- தம : (சிரித்து) அங்கங்களை மாத்திரம் என்ன உள்ளத்தையும் கூட அறிந்து வைத்திருக்கின்றேன் நான். அவ்வாறு உள்ளம் கொண்ட தாங்கள் எவ்வாறு அவர்கள் பால் தூதுவர முடிந்தது?

வீரவிலையாள்

- நள : உனது சுயம்வரத்துக்கு வந்து கொண்டு இருக்கும்போது அவர்களைச் சந்தித்தேன். உதவி ஒன்று கேட்டார்கள். மறுக்காது செய்வதாக ஒத்துக் கொண்டேன். முடிவில் தான் உண்ணிடம் தூதுவராகச் செல்ல வேண்டும் என்று அறிந்தேன்.
- தம : (சிரித்து) அதன்படி தூதுவராகி விட்டார்கள். தங்களை நான் முன்னரே கண்டதும் என் பாக்கியம் தான். தங்களுக்கே நான் மாலை குடுவேன் தவறாது தேவர்களுடன் தாங்களும் வாருங்கள்.
- நள : (சிரித்து கலக்கத்துடன்) அவர்கள் ஒருவேளை என்னைத் தடுத்துவிட்டால்.....
- தம : தாங்கள் அவையில் இல்லாவிட்டால் சுயம்வர வைபவமே நடைபெறாது. ஏன்? கவலைப்படுகின்றீர்கள் அவர்கள் குழந்தை வாழ வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு என்ன ஆசையில்லையா? நீங்கள் என் முடிவைக் கூறியவுடன் அவர்களே (போய்க்கொண்டு) தங்களை ஆசிர்வதித்து அழைத்து வருவார்கள் தங்களுக்கே நான் மாலை குட்டுவேன். நான் கூறியபடி அவர்களிடம் கூறுங்கள்.
- (இசை)
- நள : சுவாமி தாங்கள் பால் தூது சென்று எவ்வளோ நயமாக எடுத்துக்கூறினேன்.
- இந் : இணங்கி விட்டாளா? அல்லது.....
- நள : சுவாமி தங்களைத் தந்தையாகவே மதித்து

விர்விள்ளாள்

வழிபடுகின்றாள். ஆனால் தலைவனாக நளனையே கருதுகின்றாள். மாலையிடவும் விரும்புகின்றாள்.

இந் : என்ன..... உனக்கே மாலையிடவா? நாங்கள் அவளுக்குத் தந்தையா?.....

நள : தேவர் கள் அனைவரும் அவளுக்குத் தந்தையாம்.....

இந் : ஆம் அவள் புத் திசாலி. கற் பினை அணிகலனாகக் கொண்டவள். அவள்பால் நீ ஆழ்ந்த காதல் கொண்டும் எங்கள் பால் தூது சென்றாய். நின் கொற்றமே கொற்றம்.

நள : என்னால் தங்களுக்கு இந்த உதவி செய்ய நேர்ந்தது நான் செய்த பாக்கியம் தான் கவாமி....

இந் : உன் தியாகமே தியாகம் இந்த மானிடர்கள் பெண் ஆசையால் பிணிக்கப்பட்டு ஒரு அழகு அந்தஸ்து உள்ள பெண் மேல் காதல் கொண்டால் அதை நிறைவேற்ற வே அங்கலாய்ப்பார்கள். அவளை ஆரத்தழுவி அனைத்து இனபுறவே துடித்துக் கொண்டு இருப்பார்கள். ஏன் தேவர்கள் கூட அப்படித்தான் (சிரித்தல்) இதோ தீ, சோறு, நீர், அணிகலன், துகில் முதலியவைகளை நீ நினைத்த மாத்திரத்தே பெறுவாய் என்று வரும் தந்தோம். நீ இவைகளைப் பெற்று நீடுழி வாழ்வாயாக.....

(இசை)

கலையின் விளைவு

நீதிப்பிலே தனிக்குமிகு நிதி நிதியை
நிதிரூப கண்ணால் மற்றும் அதிகார ஆலோசனையிலே
நிதிரூப சொல்லி எடுத்துக்கொண்டு, நிதியை
நிதிக்காலியிலே விடுதலை ஏதுமிகு நிதியை நிதியை
நிதியை கால்முறையை போன்ற நீதியை நிதியை
நிதியை நிதியை விடுதலை ஏதுமிகு நிதியை

கலையின் விளைவு

கதா பாத்திரங்கள்

நளன்

அமைச்சர்

கலி

புட்கரன்

நீதி நிதி நிதியை நிதியை நிதியை நிதியை
நிதியை நிதியை நிதியை நிதியை நிதியை நிதியை

(இசை)

தமயந்தி கொண்ட காதல், சுயம்வர மண்டபத்தில் பூர்த்தியானது, நளனுக்கே மாலை குடி மணாளனாக ஆக்கிக் கொண்டாள். சுயம்வரத்துக்கு வந்த தேவர்கள் திரும்பிச் செல்கின்றார்கள். வழியில், “ஞாலத்தைப் புன்னெறியிலாக்கும் இருங்கலி” எதிர்ப்பட்டான். கலியும் சுயம்வரத்துக்காக வந்தான் என்பதை அறிந்த தேவர்கள், கலிக்கு நடந்தவற்றைக் கூறி, நளன் தமயந்தி என்னும் இருவர்களுடைய சிறப்பியல்புகளையும் எடுத்தோதி, திரும்பி விடுமாறு கேட்கின்றனர்.

அதற்கு கலி “விண்ணவர்களாகிய நீங்கள் எல்லோரும் அவையிருக்க இந்த மன்னவனாகிய நளனுக்கு மணமாலை ஈந்த அவளது எண்ணத்தைக் கெடுப்பேன் நளனுக்கு கீழ்மை கொடுப்பேன். செருக்கதிர்வேற் கண்ணியுடன் தேர்வேந்தர் கூட இருக்கத்தரியேன்” என்று குழுரைத் தேருகின்றான்.

நளனோ தமயந்தியுடன் இல்லறத்தை நன்கு நடத்தி அதன் பாக்கியமாக இந்திரசேனன் என்னும் ஆண்மகவையும்; இந்திரசேனை என்னும் பெண் மகவினையும் பெற்றான். கலியும் நளனில் ஏதாவது குற்றம் கண் டுபிடித்து அவனைப் பற்றிவிடவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தான். காலமும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளை விழுங்கிவிட்டது.

நளன் ஒரு நாள் வழக்கம் போல் கடவுள் வழிபாடு செய்யக் கால்களை ஜலத்தினால் கழுவும்போது நன்கு கழுவுப்படாமல் விடவே, இதனை சாதகமாகக்கொண்டு கலி நளனைப் பற்றினான். ஆனால் தனது சபதத்தை நிறைவேற்ற நெய்தல் நிலத்து சிற்றாசனாகிய புட்கரணைக் கருவியாக்க நினைத்து அவனிடத்துக்குச் சென்று.....

வீரவிளையாள்

- புட : வருக! வருக!
- கலி : நன்று! நன்று!
- புட : நீயோ உயரத்தில் குட்டையாகவும் நிறத்தில் காளமேகத் தையும் ஒத் திருக் கிறாய் உன்னைப்போல் ஒருவரை இதுவரை எனது நாட்டில் காணவில்லை. நீர் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்தான்? இங்குற்ற காரணம் யாதோ.....?
- கலி : (சிரித்து) மன்னா! என்னைப் போல் மனிதனை இதுவரை கண்டிருக்கமாட்டாய். எனக்கு யாதும் ஊரே!
- புட : இங்குற்ற காரணம்.....?
- கலி : உன் உதவி எனக்கு இப்போது தேவையாக இருக்கின்றது. அதனால் தான் இங்குற்றேன். அதனால் பயன் அடைவதும் நீ ஒருவனேதான்.
- புட : (சிரித்து) என்னிடம் இருந்து நீ உதவி கேட்கின்றாய். அதே நேரத்தில் அதன் பயனை அடைவன் நான் என்றும் கூறுகிறாய். நல்ல வேடிக்கையாக இருக்கின்றது. இவ்வாறு சாதுரியமாகப் பேசும் நீ, யார் என்று கூறவில்லையே.
- கலி : (சிரித்து) என்னை எல்லோரும் அறிந்திருப்பார்கள். ஆனால் பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். நான் தான் எதையும் நினைத்தபடி சாதிக்கும் கலி.
- புட : ஓ! கலி நீதானா.....? உன்னைக் கண்டதால் ஒரு பக்கம் பயமும் மற் றொரு பக்கம் சந்தோஷமும் ஏற்படுகின்றது எனக்கு.

விரிவில்லோல்

- கலி : புட்கரனே! பயப்படவேண்டாம். உனக்கு நல்ல காலம் வந்துவிட்டது.
- புட : நினைத்ததை தேவர்களானாலும் எழிதில் சாதிக்கும் தன்மை யூண்ட நீ என்னிடம் வருவதால் ஏதோ விஷயமாகத்தான் இருக்கும்.
- கலி : உண்மைதான் மன் னா! ஒரு முக்கிய விஷயமாகத்தான் வந்தேன்.
- புட : நீ சொல்வது ஒன்றும் புரியாது இருக்கின்றதே!
- கலி : இப்போது புரியாமல்தான் இருக்கும். பின்புதான் அது புரியும். அதோடு உனக்கு உயர்ந்த வாழ்வையும் கொடுக்கும்.
- புட : அப்படியென்றால்.....
- கலி : மன்னா! நானைப் பற்றி உனக்கு நன்கு தெரியும்..... என்று நினைக்கின்றேன்.
- புட : என்ன, அப்படிக் கேட்கின்றீர். நிடதநாட்டுக்கு அரசன். அதோடு ஒரு சக்கரவர்த்தி! உறவு முறையில் எனக்கு தமையனும் கூட.
- கலி : அவ் வளவுதானா..... அவனைப் பற்றித் தெரியும்.....?
- புட : ஏன் விரிவாகக் கூறவேண் டுமா.....? விதர்ப்பநாட்டு இளவரசி தமயந்தியைத் தனதாக்கிக் கொண்டான் அந்த நளன்.
- கலி : அதுதானே, கேட்டேன். அவனுக்கு அவள் ஒரு மாணிக்கம் போல் கிடைத்து விட்டாள். ஆனால் நீ இன்னும் சிற்றரசனாகவே இருக்கின்றாயே! உனக்கு என்ன..... ஆண்மை. இல்லையா.....? ஆற்றல் இல்லையா.....? அல்லது ராஜ

- ரத்தம்தான் உன் உடலில் ஓடவில்லையா.....?
- புட : யாது கூறுகின்றாய்.....? நான் ஒரு சிற்றரசன் தான். காலம் வரும்போது ஒரு பேரரசன்.
- கலி : காலம்! காலம்! கையைச் சும் மாக்டிவைத்துக்கொண்டு காலம் காலம் என்றால் கிடைக்காது.
- புட : அதற் காக என்னை யாது செய்யச் சொல்லுகின்றாய்?
- கலி : மன்னா கேள்! ஒரு உபாயம். நான் இப்போது நளனுக்கு எதிராக நிற்கின்றேன். உனக்குச் சாதகமாகவே இருக்கின்றேன். நீ விரும்பிய காலம் இந்தக்காலம் இதுவே ஏற்ற காலம். உனக்கு நளனை வெல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கின்றதல்லவா.....?
- புட : ஆம். ஆனால் போர் செய்து வெல்ல முடியாமல் இருக்கின்றதே! போர் செய்வதில் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவனாக வல்லவா நளன் இருக்கின்றான்.
- கலி : அப்படியா! சரி, போர் நடைபெறாமலே அடிமையாக்கிவிடுகின்றேன் அவனை.
- புட : நளனோ, இன்று விதர்ப்பநாட்டின் ஆதரவையும் பெற்று, தனது சைன்னியத்தை பெரிதாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றான். அவனுடனா என்னை நேராக வெளிப் பகைவனாக்கி வெல்லச் சொல்கின்றாய்.
- கலி : ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். பயப்படுவதே உனது ராஜை ஆண்மைக்கு இழுக்கல்லவா.....?

என்னை நீ இன்னும் நன்கு அறியாய் போல் தெரிகிறது. நான் தேவாதி தேவர்களையே ஆட்டி எனது வல்லமையைக் காட்டியுள்ளேன் என்பதை நீ அறிந்திருக்கவில்லையா? உலகத்தை ஓரடியால் அளந்த மாயனைக்கூட உரலிலே கட்டுண்டு அடிப்படவைத்தேன். உலக பிதாவாகிய நமது ஆண்டவனைக்கூட தலையோடு ஏந்தி பிச்சையெடுக்க வைத்தேன். அவ்வாறு புகழ்பெற்ற நான் உன்பக்கம் நிற்கும்போது எதற்கு நீ கலங்க வேண்டும்.

- பு. : உன் வீரப்பிரதாபங்களை நான் நன்கு அறிவேன் ஆனால்.....
- கலி : யோசிக்க வேண்டாம். நான் சொல்கின்றபடி செய்து வேண்டும்.
- பு. : சரி! நன்மையெனக் கண்டால் அதனால் இன்பம் விளையும், வாழ்வு பெருகும் எனக்கண்டால் யார் தான் விரும்பமாட்டார்கள்.
- கலி : அப்படிக்கூறு. இன்பம் பயக்கும் காரியத்தைத் தடுக்கும் எவரையும் இந்தக் கலி சும்மா விடமாட்டான்.
- பு. : நீ கூறுவதைப் பார்த்தால் உனது வீரத்திலும் சிறிது சந்தேகம் ஏற்படத்தான் செய்கின்றது.
- கலி : அவ்வாறு சந்தேகம் வரக் காரணம்.....?
- பு. : ஒன்றுமில்லை. (சிரித்து) நீயும் ஒருவரிடம் தோற்றுப்போய் வந்ததுபோல் அல்லவா தெரிகிறது. நீ கூறியதில் இருந்து உனது இன்பத்தை யாரோ கெடுத்துவிட்டது போல் தெரிகின்றது. அதனால் தான் சிறிது சந்தேகம் ஏற்பட்டது.

விரவிள்ளோ!

- கலி : ஓ! அதுவா.....? நான் அறியும் முன்பே நடந்துவிட்ட விஷயம் அது. இப்போது அவை நமக்கு வேண்டாம். உனக்கு நாடு தேவை; புகழ் தேவை பேரரசன் என்ற பட்டம் தேவை! அப்படித்தானே!
- புட் : மீண்டும் மீண்டும் அதையே கேட்கின்றாயே! நடக்கக்கூடியதாகச் சொல். செய்கின்றேன்.
- கலி : மன்னா! நளனுக்குப் பாதகமாகவும் உனக்கு சாதகமாகவும் நான் நிற்கின்றேன். நீ நிடத நாட்டுக்குச் சென்று நளனைச் சூதாடுவதற்கு அழை.
- புட் : என்ன! சூதாடுவதற்கா.....? நளன் ஒருக்காலும் சூதாடுவதற்கு உடன்படமாட்டான். மறுத்து என்னைப் பகைத் து போருக் கு அழைத்துவிட்டால்.
- கலி : புட்கரனே, கவலை ஒழிக! நளன் இப்போது முன்னைய நளன் அல்ல. (சிரித்து) என்னால் ஆட்டப்படும் ஒரு பொம்மை. நீ கூறும் எதற்கும் அவன் உடன்பட்டே தீருவான்.
- புட் : அப்படியானால் அவனை எவ்வாறு நான் சூதாட அழைப்பது.....?
- கலி : நீ உனது ஏருதின் மேல் ஏறி, கையில் கொடியேந்தி நிடதநாட்டுக்குச் செல் மற்றவற்றை நான் கவனித் துக் கொள் கின் றேன். நீ விரும்புவனவற்றை எல்லாம் பந்தயமாகக் கேள்.
- புட் : எனக்கு அரச பதவி, நாடு நகரம் அவ்வளவு கிடைத்தாலே போதும்.

வீரவிளைவு

- கலி : இவைகளை எல்லாம் நளன் தோற்றுவிட்டால்.....
- புட் : போதும்தானே.....
- கலி : (சிரித்து) மன்னா! போதும் என்ற மன்னவன் இக்காலத்தில் நீ ஒருத் தன் தான் நான் சொல்வதைக் கேள். நீ விரும்பியவற்றையெல்லாம் அவன் தோற்றுவிட்டால் ஈற்றில் அவன் மனைவி தமயந்தியைப் பணயம் வைக்கும்படி கேள்.
- புட் : என் ன மனைவியையா? யாரும் விரும்பமாட்டார்களே!
- கலி : (போய்க்கொண்டு) சரி, சரி! நீ உடனே புறப்படு! மற்றவைகளை அங்கு நான் கவனிக்கின்றேன்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- நள : ஓ, புட்கர மன்னனா! வருக வருக! நீ இவ்வளவு அவசரமாக எனது நாட்டுக்கு வந்த நோக்கம்தான் என்ன.....? அதுவும் ஏருதின் மேல் ஏறிக்கொண்டு.
- புட் : மன்னா, நான் எந்தக் காரணமும் இன்றி உனது நாட்டுக்கு வரமாட்டேன்.
- நள : அது அறிந் ததொன் றுதான். ஆனால் முன்னறிவித்தல் இல்லாது எனது நாட்டுக்கு வந்த காரணத்தைத் தான் கூறும் படி கேட்கின்றேன்.
- புட் : மன்னா, உன்னைக் காணவேண்டித்தான் இங்கு வந்தேன். அதுவும் விஷேட காரணமாகத்தான்.

வீரவிளையல்

- நள : ஏன் விஷயத்தை வளர்க்கின்றாய்! கையிலே கொடி பிடித்திருக்கின்றாய். ஏதோ வாதிடவந்த வல்லவன் மாதிரி!
- புட : நீ ஓரளவு அறிந்துவிட்டாய். கேள் விரிவாக! இக் கொடிதான் வலிமை பொருந்தியதாக மற்றவர்களால் கருதப்படும..... சூதாட்டத்தில் எதிர்க்கும் எவரையும் வெல்லும்கொடி.
- நள : என்ன சூதாட்டத்தை வெல்லுவதற்கும் ஒரு கொடியா.....? சூதாட்டம் அவ்வளவு வலிமை பொருந்தியதா ஊம். அது சரி யாருடன் ஆடுவதாக உத்தேசம்
- புட : எவராயிருந்தாலும் சூதாட்டத்தில் அவரை முறியடித்து நான் வெற்றி கொள்வதே எனது குறிக்கோள். அதற்கத்தாட்சிதான் இக்கொடி!
- நள : (போய்க்கொண்டு) அப்படியா.....? உன்னுடன் சூதாடுவதற்கு ஆயத் தமாக இதோ வருகின்றேன்!

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- நள : அமைச்சர்களே, எல்லோரும் வாருங்கள்! நான் இப்போது புட்கர மன்னனோடு சூதாடப் போகின்றேன்.
- அமை : மன் னர் மன் னா! விண் னவர் களும் மண்ணவர்களும் போற்றும் சக்கரவர்த்தியாகிய நீங்களா சூதாடப்போகின்றீர்கள்.
- நள : ஆம், அமைச்சர்களே, சூதாட்டத்தில் நாம் வென்றுவிட்டால் அவனது செருக்கு

அடங்குமல்லவா.....?

- அமை : தேன் பாயும் நாட்டின் திறல் வேந்தே! அவனது செருக்கை அடக்க சூதாட்டமா வேண்டும். மன்னர்க்கு உரிய நேரவழியான குதிரையேற்றம், யானையேற்றம், வில்வித்தை முதலியவை இல்லையா.....? அதுவல்லவா அரசு நீதி. அரசே! இந்த முயற்சியை விட்டுவிடுங்கள்.
- நள : அமைச் சரே! சூதாட்டம் பயம் பொருந்தியதொன்றாகத் தெரியவில்லையே
- அமை : மன்னவா, எல்லாம் அறிந்த நீங்களா இவ்வாறு பேசுகிறீர்கள்! நீங்கள் கற்ற வேதசாஸ்திரம், அரசதற்மம் முதலியவைகளிலுமா இது குறிப்பிடவில்லை..... அறத்துக்குப் புறம்பானவை தான் இந்த சூதாட்டம். அறத்தை கடைப்பிடியாது செய்யும் இழிந்த செயல்களில் சூதாட்டமும் ஒன்றென்பதையுமா தாங்கள் அறியவில்லை.
- நள : அமைச்சரே, அப்படியானால் சூதாட்டத்தின் பயன்.....?
- அமை : தருமத்தைக் கெடுக்கும்; நரகத்தில் தள்ளும்; இரக்கத்தை விரட்டும்; தீயவை செய்யச் சொல்லி பகைமையை வளர்க்கும். அழகையே கெடுக்கும் இவ்வாறான இழிவு பொருந்திய சூதாட்டத்தையா விரும்புகின்றீர்கள். இன்னும் கேளுங்கள் மன்னா! புகழ் ச் சியையும் உயர்ச்சியையும் கெடுக்கும். திண்டோள் வலிமையை குறைக்கும் மானத்தைக் குலைக்கும். இவைகள் சகல சாஸ்திரங்களிலும்

வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆதலால் இதை விரும்பாதீர்கள்.

நள் : (கோபமாக) அமைச்சரே! அமைச்சர் என்ற முறையில் நீர் கூறவேண்டியவை எல்லாம் கூறிவிட்டீர். நானும் கேட்டுவிட்டேன். நான் குதாடுவதால் நன்மை வந்தாலும் வரட்டும். தீமை வந்தாலும் வரட்டும். எனக்கு கட்டளையிட வேண்டாம்.

அமை : (தயக்கமும்பணிவாக) அரசே! சிறிது கணம் யோசித்துப் பாருங்கள்.

நள் : யோசிப்பதற்கு இதில் யாதுள்ளது....? நான் மனத் தால் விரும்பி குதாடுவதற்காகக் கூறிவிட்டேன். (போய்க்கொண்டு) சொன்னதை மாற்றுவதற்கு நான் தயாராக இல்லை. சொன்னது சொன்னது தான்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

நள் : நெய்தல் நாட்டு மன்னா நீண்ட நேரம் உன்னைத் தாமதிக்கவைத்து விட்டேனே..... ஊம்..... தொடங்குவோமா.....?

புத் : மன்னா, குதாட்டம் நடத்துவதானால் பந்தயப் பொருள் வைத்து ஆடவேண்டும் அப்படியென்றால்தான் ஆட முடியும்.

நள் : அப்படியா.....? நான் இதோ என் கழுத்தில் அணிந்துள்ள பிரகாசிக்கின்ற மணிமாலையை பந்தயமாக வைக்கின்றேன். நீ என் வைக்கின்றாய்.

- புட : நான் பந்தயப் பொருளாக எனது ஏருதை வைக்கின்றேன். இதோ ஆட்டம்.
- (கட்டை உருட்டும் சத்தம்)
- புட : (சிரித்து) நளமகாராசா எடுத்த எடுப்பிலே, தோற்றுவிட்டார். அடுத்து எதை வைக்கின்றீர்.....?
- நள : புட்கரனே! இதோ இரண்டு இலட்சம் பொன்னைப் பணயமாக வைக்கின்றேன்.
- புட : இதிலும் தோல்வி. அடுத்து.....
- நள : ஒரு கோடி பொன்னை வைக்கின்றேன்.
- புட : இதனையும் தோற்றுவிட்டாய். இப்போது எதை வைக்க உத்தேசம்.
- நள : புட்கரனே, இறுமாப்பு அடையாதே! இதோ எனது நாற்படை.
- புட : நாற்படையும் தோல்வி
- நள : எனது பணிப்பெண்டிர்களை இதோ பணயப் பொருளாக வைக்கின்றேன்.
- புட : (சிரித்து) நிடதநாட்டரசே! இதிலும் தோல்வியைக் கண்மர். அடுத்து ஆட்சியை வைத்து ஆடு (அகோரமாகச் சிரித்து) ஆஹா! ஹா! அதிலும் தோல்வி யாவற்றையும் தோற்று விட்டாய். ஏன் யோசிக்கின்றாய். இனி குதாடுவதற்கு ஏது பொருள் என்று யோசிக்கின்றாயோ.....? வருந்துயர் தீர்ப்பது மனைக்குரியாள் கடமை அல்லவா.....? இதோ உனது பக்கத்தில் இருக்கும் மனைவி தமயந்தியை வைத்து ஆடு!

வீரவிள்ளோள்

நள : (கோபமாக) புட்கரணே, யாது கூறினென! நான் இதுவரை தோற்றுவைகளை உன் உடமையாக்கிக் கொள். இத் தோடு இச்சுதாட்டத்தை முடித்துவிட்டேன். (தாமதித்து) பெண்ணே! நான் சூதாடுதலை இத்துடன் முடித்துக் கொண்டேன். உடனே பழப்படு. இந்நகரத்தை விட்டு எங்காவது சென்றுவிடுவோம்.

(இசை)

நீங்கள் போன்ற முறை விடுவது (நோயை) என்றால் சிறப்பாக இரண்டாவது முறை விடுவது (நோயை)

சிவக்ஞாந்தை

கதா பாத்திரங்கள்

சிவபாதவிருதயர்

பகவதியர்

பிள்ளையர்

சிவபெருமான்

பார்வதி

வீரவிள்ளா

(இசை)

- பக : (கெஞ்சலாக) கவாமி, நாங்களும் இவ்வாறு எத்தனை காலத்துக்குத்தான் வாழ்வது.....? மக்களில்லா வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா.....?
- சிவ : (பெருமுச்சுடன்) பெண்ணே, அதற்கு நாம் யாது செய்வது.....? எனக்கு இந்தக் கவலை இல்லை என்று நீ நினைக்கிறாயா..... இல்லறத்தை எந் தக் குறைவும் ஏற்படாமல் தான் நடத்துகின்றோம். அதன் பயனை அனுபவிக்க கொடுத்து வைக்கவில்லை நாங்கள்.
- பக : அவ்வளவுக்கு நாங்கள் என்ன கொடுமை செய்தோம். அம்மா என்று கூப்பிட ஒரு செல்வம் இல்லாமல் போவதற்கு!
- சிவ : எல்லாம் நான் முன் செய்த வினை!
- பக : கவாமி, முன் செய்த வினைக்கு இம்மையிலா நாங்கள் வருந்த வேண்டும்.....?
- சிவ : அதுதான் ஆண்டவன் கட்டளை. அந்தப் பிறவியில் அனுபவிக்க முடியவில்லை. இந்தப்பிறவியில் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று பனித்துவிட்டான்.
- பக : அவர் தந்த தண்டனையை மாற்றி, எங்கள் மீது இரக்கம் காட்டமாட்டாரா? அவ்வளவுக்கு நாங்கள் இருவரும் என்ன கொடுமைதான் செய்துவிட்டோம்.....
- சிவ : (இரக்கமாக) பெண் னே, கலங்காடே! வருந்துவதால் பயன் யாதுமில்லை..... இன்றில்லாவிட்டாலும் என்றாவது இரக்கம்

காட்டமலா இருக்கப்போகிறார்..... நாம் எல்லாவற்றையும் அவரிடத்தே ஒப்படைத்து அவரையே நம்பி இருக்கின்றோம்.

- பக : நம்பி இருக்கும் எங்களைத்தானா இப்படிச் சோதிக்கவேண்டும்.
- சிவ : (உறுதியாக) “கடச் கடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் துன்பம் கடச்கட நோக்கிற்பவர்க்கு! என்ற பிரகாரம் அவரை வணங்கும் எங்களுக்குத்தான் அதிக துன்பம் ஏற்படுகின்றது. அதற்காக அவரை நொந்துகொள்வதால் பயன் இல்லை. அடியார்க்கெழியன் கட்டாயம் அருள்புரிவான்.
- பக : சுவாமி, அவரை அனுதினமும் வணங்குவோம், அருள் எப்போதான் தருவார் என்று பார்ப்போமே.....
- சிவ : (உறுதியாக) அப்படியே செய்வோம். மிருகண்டு முனிவர் தவம் இருந்து மார்க்கண்டேரையும், இந்திரன் தவம் இருந்து சித்திரபுத்திரரையும் மலையத் துவசன் தவம் இருந்து உலகநாயகியாகிய உமையையும் மக்களாகப் பெற்றார்கள் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. அவர்களைப் போல் அத்தனை கொடிய தவம் இயற்ற எம்மால் முடியாவிட்டனும் அமலனைப் பணிவோம். அயராது இறைஞ்சுவோம். எம் குறையைச் சொல்லி அழுவோம். அவன் குழந்தைகளாகிய நாம் அழுதால் ஏனென்று கேட்காமல் இருந்துவிடவா போகின்றான். முயற்சி திருவினையாக்கும்.

காட்சி மாற்றம் (இசையினிடையே மணி ஒசை)

சிவ : (பக்தியுடன் கெஞ்சலாக) இங்கு பெரிய நாயகி அம்மையாரோடு எழுந்தருளியிருக்கும் என் தெய்வமே! வேண்டுவார் வேண்டுவன் வெல்லாம் கொடுக்கும் கருணாநிதியே! எங்கள் குறையை நீதான் நீக்கி அருளவேண்டும். உனது அடியேனாகிய நானும், உன்னால் ஒதப்பட்ட வேதாகமத்தையுடைய சைவசமயமும் இன்று அனுபவிக்கும் கஷ்டத்தை நான் விண்ணப்பம் செய்வதன் மூலந்தானா நீ தெரிந்துகொள்ள முடியும்! என் அப்பனே, என் குறையை நீக்கி அருள் ! நான் முற்பிறவி, இப்பிறவி, எப்பிறவியிலாவது பிழை செய்திருந்தால் அவற்றைப் பொறுப்பது உமது கடமை அல்லவா.....? பெற்றவரின் கடமைகளில் தன் பிள்ளைகளின் பிழைகளைப் பொறுப்பதும் ஒன்றைல்லவா.....? எந்தையே! எனக்கு ஒரு சந்புத்திரனைத் தந்து அருள்புரியவேண்டும்.

காட்சி மாற்றம் (மீண்டும் மணி ஒசை)

பக : (உற்சாகமாக) சுவாமி, நம்மை ஆண்டவன் கைவிடவில்லை. நமது முயற்சி வீண் போகவில்லை. எம்மீது இரக்கம் காட்டியுள்ளான்.

சிவ : (சிரித்து) ஆண்டவன் இரக்கம் எவ்வயிர்க்கும் எப்போதும் இருக்கும். அவருக்கு எவர்மீதும் வெறுப்போ விருப்போகிடையாது. எல்லாரையும் ஒன்றுபோல் கருதுகின்றார். உழைப்புக்குத் தக்க ஊதிபம் கொடுக்கும் ஒரு முதலாளி அவர். பெண்ணே..... நீ எதைக்குறிப்பிட்டு இவ்வளவு

சந் தோழத் துடன் வந் து பீடிகை
போடுகின்றாய்.....?

பக : காரணம் இல்லாமலா.....? (உறுதியுடன்) எது
வாழ்க்கைக்கு குறை என்று கருதியிருந்தோமோ
எது வேண்டுமென்று கருதி அல்லும் பகலும்
அம்மை அப்பனை வழிபட்டோமோ அது
(நாணமாக) விரைவில் கிடைத்துவிடும். இன்னும்
சில மாதங் களில் எங் களை தாய்,
தந்தையாராக்கி பூசிக்க ஒரு மழைசை செல்வம்
உதயமாகிவிடும். ஆண்டவா, அந்தக் குழந்தை
ஆணாகப்பிறக்க அருள் புரியமாட்டாயா.....?

சிவ : பெண்ணே, நல்லது மொழிந்தாய்! என் தவம்
பலித்துவிட்டது. என் இரங்கலுக்குச் செவி
சாய்த்துவிட்டான் என் அப்பன் தோணியப்பன்!
ஆண்டவா, உன் கருணையே கருணை. உன்
அருளால் பிறக்கும் இக்குழந்தைக்கு
பிள்ளையார் என்று பெயர் குட்டப் போகின்றேன்.

பக : (சிரித்து) ஏது, ஏது பெயரும் குட்டவிட்டிர்களே,
பிள்ளை பிறக்கும் முன்னரே!

சிவ : பெண்ணே, நீயும் விரும்புகின்றாய் ஆண்
குழந்தையை! நானும் அதையேதான்
விரும்புகின்றேன். நீ கூறிய மாத்திரத்தில்
குழந்தையைக் கண்டதுபோல் மகிழ்ந்து
பெயரையும் குட்டவிட்டேன். தோணியப்பா, என்
ஆசை வீணாகாமல் இருக்க கருணை காட்டப்பா!

பக : பெரியநாயகி அம்மையும் தோணியப்பரும் எங்கள்
ஆசையைக் கட்டாயம் நிறைவேற்றியே
வைப்பார்கள்.

சிவ : அம்மையே, அப்பா! எனது பிராமண குலம் தழைக்கவும், சைவமும் தமிழும் தன்னிலை குன்றாதிருக்கவும் அக்குழந்தை பாடுபட அருளைக் கொடுத்தருள வேண்டும்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

(குழந்தையின் சத்தம்)

சிவ : (சிரித்து) பெண்ணே, பார்த்தாயா எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கின்றது நம் வாழ்வு.....? குழந்தை வாழும் இடம் கடவுள் வாழும் இடத்துக்கு ஒப்பானதுதான். இதோ பார் எம் செல்வத்தை. இந்தச் சிரிப்புக்கு இணையாக எதைத்தான் கூற முடியும்.....? என்னடா கண்ணு, கையைக்கையைக் காட்டி எதை அழைக்கிறாய்.

பக : மகனே, அப்பாவிடம் இருந்தது போதும்! என்னிடம் வா! என்னுடைய செல்லப்பிள்ளை அல்லவா நீ.....?

சிவ : சரி, அம்மாவிடம் இருந்து கொள்! நான் தோணியப்பர் பெருமானின் ஆலயத்துக்குச் சென்று வரப்போகின்றேன். பெண்ணே! நமது குழந்தை மூன்று வயதை அடைந்துவிட்டான். எங்கேயாவது வெளியில் சென்றுவிடாமல் பார்த்துக் கொள்.

பக : (சிரித்து) நீங்கள் எந்தப் பயமுமின்றி போய் தோணியப்பரைத் தரிசித்துவிட்டு வாருங்கள். எனக்கென்ன தெரியாதா நம் குழந்தையைக் கவனித் துக் கொள் எ..... யாருடைய கண்திருஷ்டியும் படாமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

வீரவிள்ளோ!

- சிவ : அதற்காகச் சொல்லவில்லை. யாராவது நமது பிராமண குல ஒழுக்கம் தவறக்கூடியதாக நமது குழந்தையை ஆதரித்துவிடுவார்களோ என்ற என்னத்தினால்தான் அவ்வாறு கூறினேன். சிறுவயது. ஒன் றும் அறியாப் பருவம். இக்காலத்தில் குழந்தையின் இரு கண்களாக நங்கள்தான் இருக்கவேண்டும். மகனே, எங்கே ஒருதரம் சிரித்து எனக்கு ஒரு முத்தம் தாடா..... அம்மாவிடம் போய் இருந்து கொள். நான் சுவாமியை வணங்கிவிட்டு வருகிறேன்.
- பக : இங்கே வாடா மகன், அப்பா போய் வரட்டும். என்ன வரமாட்டாயா.....?
- சிவ : நல்ல பிள்ளையாக அம்மாவுடன் இரு. என்னோடு வர வேண்டாம். விரைவில் வந்துவிடுகின்றேன். வேட்டியை விடுடா மகன். என் குழந்தை அல்லவா நீ. சொன்னபடி கேட்டு நட! ஆலயத்தினுள் இருக்கும் குளத்திலும் நீராட வேண்டி இருக்கின்றது. உன்னால் நீரில் இறங்க இயலாது.
- பிள் : அம்மா ஆ..... ஆ..... அப்பா ஆ!
- சிவ : (சற்று கோபமாக) என்ன பிடிவாதத்தை விடாமாட்டாயா.....? சொன்னால் அதன்படி நடக்க வேண்டும்.
- பிள் : (மழலை அழுகையுடன்) உம..... ம..... அப்பா..... ஆ..... ஆ..... ஆ.....
- சிவ : உன் செய்கை இதுவாகில் வா.....
- பக : நம் குழந்தை அவ் வளவு தூரம் நடக்கமாட்டானே!

வீரவில்லாள்

- சிவ : நான் தூக்கிக் கொண்டு போகின்றேன். இங்கே வாடா சரி அங்கு வந்த என்னுடன் நீரில் இறங்குவதற்கு அடம்பிடிக்கப்படாது.
- (தண்ணீர் ஓடும் சத்தம்)
- சிவ : மகனே, நான் நமது வேதவிதிப்படி நீராடலை முடித் துக் கொண் டுவரும் வரைக்கும் இவ்விடத்தில் இந்தத் துணியின் மீது இருந் துகொள். இதைவிட்டு எங்கும் போகக்கூடாது. ஒம் சிவாய நம! கருணாகரக் கடவுளே இன்று அருளால் கிடைத்த மகனுடன் இங்கு வந்துள்ளேன். அவனை ஆசிர்வதித்தருள வேண்டும். எங்கள் நாட்டு மன்னன் மகளை மணந்து கொண்ட பாண்டிய மன்னன் சமணமதப் பிரவேசம் செய்துவிட்டான். மக்களும் அவர் வழியைப் பின்பற்றுகிறனர். என் மகன் அவ்வழி பற்றாதிருக்கவும் சைவத்தொண்டு புரியவும் நீதான் அருளால் வேண்டும்.
- பிள் : (விம்மி) அம்மே ஏ.....ஏ! அப்பா ஆ.... ஆ.... ஆ..... அம்மே அப்பா அம்மா!
- பார் : சுவாமி, கேட்டார்களா அச் சத்தத்தை! நமது குழந்தை எங்களை அழைக்கின்றான் அதோ பாருங்கள்.
- பிள் : (அழுது) அம்மா! அப்பா!
- சிவ : ஆமாம்! சிவபாதவிருதயருக்கும் நாம் கொடுத்த செல்வன் (சிரித்து) பார்வதி! எப்போதும் தாய்க்கு தந்தையைவிட குழந்தைகளிடம் அக்கறை சற்று அதிகம்தான். எழுபிறுவியிலும் இதைக் காண முடியும்.

வீரவிள்ளோள்

- பார் : சுவாமி தங்களைவிடவா.....?
- சிவ : தேவி, குழந்தை அழுவதை நான் அறியும் முன் பே நே அறிந் துவிட்டாய! இதில் விளங்கவில்லை அந்த உண்மை. (சிரித்து) உலகமும் தாயை வாழ்த்தொன் தந்தையை வணங்குகின்றது.
- பார் : (நாணமாக) போங்கள் சுவாமி! அனுவும் தாங்கள் இன்றி அசையாது என்று மன்னவர்களும் விண்ணவர்களும் போற்றுகின்றனர். ஏன்.....? (விணயமாக) நான் கூட ஒரு நாள் நீங்கள் யோகத்தில் இருந்தபோது அறிந்ததுண்டு. அக்கணம் நான் பட்ட வேதனை தாங்கள் அறியாததா.....? அப்படியிருக்க, இக்குழந்தை அழுவது மட்டும்தானா தங்கள் காதுக்கு எட்டவில்லை. நல்ல வேடிக்கையாக இருக்கின்றது.
- சிவ : (கருணையுடன்) சக்திகளுடன் வாதம் புரிவது எப்போதும் வம்புதான். அது எழிதில் முடியக்கூடியதுமன்று. ஆதி வென்றான் ஆயினை தோற்றாள் என்று ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் வைகுண்டவாசகன் கூறியதற்கு மலைதரு குருட்டுப் பாம்பாய்ப் பிற என்று சபித்துவிட்டவள்ளவா நீ.
- பார் : (கெஞ்சலாக) சுவாமி. அவை எல்லாம் எதற்கு இப் போது! குழந்தையிடம் செல்ல எழுந்தருளுங்கள்!
- சிவ : தேவி, உன் விருப் பப் படியே இதோ எழுந்துவிட்டேன் இவன்தானே.
- பார் : மைந்தா, அழாதே! அழாதே!
- சிவ : (பரிகாசமாக) மகனே அழாதே என்று கூறினால்

வீரவிழையளி

குழந்தை அழமாட்டான் என்ற எண்ணமோ உமைக்கு. குழந்தை வளர்க்கும் இலட்சணம் நன்று நன்று.

- பார் : கவாமி, இதோ பார்த்தீர்களா, முன்னர் அழுததுபோல் இல்லை! மகனே ஏன்டா அழுதாய்.
- சிவ : பசி பாலனை வருத்தி இருக்கும். அழுதிருப்பான் உனக்கு பசியின் கொடுமை தெரிந்தால் அல்லவா அதை உணர முடியும். ஏதாவது கொடு பசிநீங்க! (மெல்லலிய சிரிப்புடன்) சிறுபிள்ளையின் பசிக்கு, பருகக்கூடிய ஏதாவது கொடுத்தல் நல்லது.
- பார் : (ஆச்சரியமாக) கவாமி, அப்படியானால்.....
- சிவ : குழந்தை அழுதால் தாய் ஏதை அளிப்பாள்....? உன்னிடம் தான் இருக்கின்றதே..... எவருக்கும் கிட்ட முடியாத அழுதம். ஒரு குழந்தைக்குத் தன் தாயின் முலைப்பாலை விடவா வேறு பசி தீர்க்கும் உணவு இருக்கப் போகின்றது....? அந்தப்பாலை பொன் வள்ளத்தில் கறந்து ஊட்டு. அதனால் பல நன்மைகள் விளையும்.
- பக : கவாமி, அப்படியே இதோ செய்கின்றேன். (கெஞ்சி) புத்திரா, இதோ உன் பசி நீங்கும்வரை பருக! இது உனது வயிற்றுப் பசியையும் ஞானப் பசியையும் நீக்கிவிடும். மெதுவாகக் குடி.
- சிவ : பார்த்தாயா, தேவி! அழுகை நீங்கிவிட்டது. அவன் தந்தை வருவதற்குள் நாம் இவ்விடத்தில் இருந்து மறைந்து விடவேண்டும். போகலாம்தானே.
- (இசையினிடையே தண்ணீர் சலசலக்கும் சத்தம்)

வீரவிள்ளார்

- சிவ : மகனே, நான் சொன்னபடி வைத்த இடத்தில் இருக்கின்றாயே! இந்த மன் விளையாட்டுப் பருவத்திலேயே உன் பொறுமையின் தன்மை என்னே! ஆ..... இது என்ன.....? உன் வாயில் இது என்ன.....? ஜேயோ தெய்வமே இங்கு யாது நடந்தது.....? எனது பிராமண குலத்து ஒழுக்கத்துக்கு மாசு கற்பிக்கும் படியாக யாது செய்துவிட்டார்கள். மனைவிக்கு மகனைப்பற்றி யான் கூறிய கவனக் குறிப்புகள் யாவும் பாழாய்விட்டதே! ஜேயோ, மகனே நீ யார் தந்த பாலை உண்டாயும்.....? சொல்
- பிள் : அம்மா..... அப்பா.....
- சிவ : யார் என்று சொல்லமாட்டாயா.....? இது என்ன சோதனை எனக்கு.....? நீ என்னுடைய மகன் என்று தெரிந்திருந்தும் உனக்கு முலையேந்திப் பால் தந்த அந்த நெஞ்சுமுத்தக்காரர் யார் என்று சொல். உன்னைத் தோணியப்பன் எனக்குத் தந்தது வேற்றார் பால் குடிப்பதற்குத் தானா.....? என் னடா மகனே யார் என்று சொல்லமாட்டாயா.....? இதோபார், இந்தத் தழியினால் அடித்துவிடுவேன்.
- பிள் : (விம்மி) அம்மா அப்பா.....
- சிவ : (ஆத்திரத்துடன்) என்னடா உச்சி மீது கையைக் காட்டுகின்றாய்....? உன்னைத் தண்டித்தால்தான் மறுபடியும் இப்பிழையைச் செய்யாதிருப்பாய். இனிமேல் எவர் எதைத் தந்தாலும் வாங்கிச் சாப்பிடுவாயா.....
- பிள் : (விம்மி) அம்மே ஏ! அப்பா ஆ! (பாடுகின்றார்)

“தோடுடைய செவியன்விடை யேறியோர் தூவெண்மதிகுடிக் காடுடைய கடலைப்பொடி பூசியென் னுள்ளங் கவர்கள்வன் ஏடுடைய மஸரானுகை நாட்பணிந்தேத்த வருள்செய்த பீடுடைய பிரமாபுர மேவிய பெம்மானிவனன்றே.”

பிரமாபுர மேவிய பெம்மான்தான்தான் அப்பா எனக்குப் பால் தந்தது.

- சிவ : (அழுது) என்னுடைய மகனே, உனக்கா நான் அடித்துவிட்டேன். நீ என்னை விட உயர்ந்த பாக் கியசாலி! பிள்ளை இல்லையென்று கடவுளை வேண்டி உன்னைப் பெற்றநான் உன் அருமை தெரியாது உன் பச்சை உடம்பில் அடித்துவிட்டனே! (விம்மி) தோணியப்பா நீ பரமபிதா! என் குழந்தையை உன் குழந்தையாக ஆட்கொண்டுவிட்டாயே! அதிலும் மேலாக எனக்குக் கூடக் காணமுடியாத காட்சியைக் கொடுத்து எவருக்கும் கிடைக்காத உணவையும் கொடுத்துவிட்டாயே. வின்னவர் க்கும் கிடைத்திருக்காத அழுதல்லவா.....? தெய்வமே. உன்னால் ஆட்கொள்ளப்பட்டதை உணராது அடித் துவிட்டேனே! என்னை நீதான் மன்னிக்கவேண்டும். ஐயோ மகனே. நீ மூன்றாம் வயதிலேயே இத்தனை தெளிவாக இவ்வளவு தேவாரங்களையும் பாடிவிட்டாயே! நீ ஞானத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட ஞான சம்பந்தன்! சைவம் மீண்டும் தன்னிலை அடைய அவதரித்த ஆனுடைய பிள்ளை! ஆண்டவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட சிவக்குழந்தை! ஆமாம். நீ சிவக்குழந்தை. நீ சிவக்குழந்தை
- (மணி ஒசையுடன் சேர்ந்த இசை)

பூதகி

கதா பாத்திரங்கள்

கம்சன்

பூதகி

நந்தன் (நந்தகோபன்)

யசோதை

விரல்லோ

குரல்: “இதோ மணக்கோலத்துடன் வருகின்றாளே உன் சகோதரி தேவகி; அவளுடைய வயிற்றில் உதிக்கும் எட்டாவது குழந்தையால் நீ அழிவாய்” என்ற அசரீரி வார்த்தைகேட்டு, திடுக்குற்ற கம்சன் என்னும் அரசன் சகோதரியையும் அவள் கணவன் வச தேவனையும் சிறையில் அடைத்தான். பிறந்த ஏழு குழந்தைகளையும் ஈவிரக்கமின்றி வதைத்தான். இந்தக் கொடுமையைப் பொறுக்க முடியாமலும், பூமி பாரம் தீர்க்கப் பாரதயுத்தம் நடத்தவும் திருவுளத் கொண்ட திருமால். “எங்கு தர்மம் குன்றி அதர்மம் எழுச்சி பெறுகின்றதோ அங்கு நான் சடலம் எடுத் துப் பிறக் கின் ரேன்” என்று பின்மொழிந்ததற்கமைய, தேவகி வயிற்றில் எட்டாவது சிகவாக அவதரித்தார். இடைய சேரியில் அசோதை என்னும் பெண் ஒரு பெண் குழந்தையை ஈன்ற அதேவேளையில் தேவகியும் மூவடியால் உலகளந்த மாயவனைப் பெற்றாள். அவனருளால் சிறைக்கதவுகள் சிதறி உடைந்தன. விலங்குகள் தெறித்தன. மாயவனான குழந்தை அசோதை மடிக்கும், அசோதை பெற்ற பெண் குழந்தை தேவகி மடிக்கும் அவர்கள் சுய உணர்வு பெற்றுள்ளனரே வகதேவனால் மாற்றப்பட்டன. குழந்தை பிறந்த செய்தி அறிந்த கம்சன் சிறைச்சாலையினுள் நுழைந்தான். பெண் குழந்தையா எட்டாவது கர்ப்பம், என்று நகைத்தான், குழந்தையைத் தூக்கினான். தூக்க முடியாது திண்ணினான். குழந்தை அவன் மார்பில் உதைத்துவிட்டு ஆகாயத்தில் எழுந்து என்னைக் கொல்லப்பிறந்தவன் இடைச்சேரியில் வளருகின்றாள்” என்று கூறிவிட்டு மறைந்தது. முன்னர் ஏற்பட்ட சாபத்தின் காரணமாக இடைச்சேரியில் போக முடியாதிருக்கும்

வீரவிள்லாளி

கம்சன், இதைக் கேட்டு மனமுடைந்தான். இடைச்சேரிக்கு அருகில் காணும் சிறுவர்களையெல்லாம் கொல்லும்படி கட்டளையிட்டான். தன்னைக் கொல்லப்பிறந்தவன் இடைச்சேரித் தலைவனான நந்தன் மகன்தான் என்று அறிந்து ஒருநாள் தனிமையில் கம்சன்.

- கம் : ஆஹா..... ஹா! என்னைக் கொல்ல இடைச்சேரியில் ஒரு சிறுபையனா? என்பெயரைச் சொல்லவே அண்டசராசரங்கள் எல்லாம் நடுங்குமே. அப்படியிருக்கும்போது இந்தப் பையனால்.....
- பூத : (வந்துகொண்டு) மன்னவா திரிலோகங்களும் உங்கள் நாமத்தைக்கேட்டால் நடுங்குமே! அப்படியிருக்க ஒரு பையனைப் பற்றிப் பேசுவதாகத் தெரிகின்றதே..... அதுவும் கவலையுடன்.....
- கம் : சவலைப்படாமல் என்ன வெய்வது.....? அவனைக் கொல்ல என் மனம் கூக்கிறது.....
- பூத : கூக்கிறதா.....
- கம் : ஆம், பெண்ணே! சிறுவனை என் கையினால் கொல்லுவதா என்றுதான் கூக்கின்றேன்..... அதுவும் மந்தையின் மத்தியில் வாழும்.....
- பூத : அவன் யார்.....
- கம் : உன்னிடம் கூறுவதால் யாது பயன்.....?
- பூத : என்னை இன்னும் புரியாது பேசுகிறீர்கள்.....
- கம் : புரிந் துதான் ஆவதென் ன.....? கண்டவர்களிடமெல்லாம் ஏதையும் கூற நான் ஏமாந் தவனுமல்ல..... கோழையும்

- அல்ல.....அதுநிற்க நீயார..... எப்படி இங்கு வந்தாய். ஏன் வந்தாய..... அதைச்சொல்ல.....
- பூத : ஒரு சிறுவனைக் கொல்ல மதுரை நகருக்கருகில் உள்ள சிறுவர்கள் எல்லாரையும் கொல்லும்படி கட்டளை இட்டார்கள்.....
- கம் : நான் இந்நாட்டு மன்னன்.....
- பூத : இடையைர் குலத்துதித்தவனைக் கொல்லக் கூசுவதாகக் கூறும் தாங்களா இத்தனை உயிர்களும் இறப் பதற் குக் காரணமாயிருக்கிறீர்கள்.....
- கம் : என் கோபத்தைக் கிளறாதே! நீ வந்தவிடயத் தைக் கூறு! ஏதாவது வேண்டுமொனால் பெற்றுக் கொண்டுபோ.....
- பூத : நான் உங்களுக்கு உதவி புரியும் நோக்கத்துடன் தான் இங்கு வந்தேன். ஏத் தனையோ குழந்தைகள் உங்கள் கட்டளைக்குப் பலியாயிருக்கிறார்கள். இவைகளைச் செய்பவன் தாங்கள் தான் என்று மக்கள் உங்களை வெறுக்கின்றனர்.
- கம் : வெறுத்தால் என்ன..... என்னைக் கொல்ல இடையைர் மத்தியில் ஒரு புல்லாம். அதை வேரோடு பிடுங்கி எறிய வேண்டியது என் கடமை.
- பூத : அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றும் பொறுப்பைப் பழி உங்கள் மீது சராதிருக்கும் தந்திரத்தை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடுங்கள்.
- கம் : உன்னிடம் தந்து..... வீணாக நான் ஏன் வெட்கமடைய வேண்டும்.

விரவில்லை

- பூத : மன்னவா, வெட்கமோ துக்கமோ இதுவரை என் வாழ்நாளில் ஏற்பட்டதில்லை! நான் சாதாரணப் பெண் அல்ல..... ராட்ஷி.....
- கம் : பார்த்தால் புரிகின்றது. ஆனால் சற்று முன் கொல்லப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு அனுதாபப் பட்டவள் போல் பேசினாயே.....
- பூத : அது என் வாய்ச் சாதுரியத்தைப் புலப்படுத்தும் நோக்கப் பும் என்னால் எதையும் சாதிக்க முடியும், என்பதைக் காட்டும் எண்ணமாகவுமே அவ்வாறு பேசினேன். மன்னவா நான் இருக்கும்போது எதற்குப் போர் வீரர்கள்! அவர்கள் தங்கள் தந்திரத்தை போரில் காட்டட்டும். ஆனால் சிறுவனிடம் எனது திறமையைக் காட்டச் சந்தர்ப்பம் அளியுங்கள்
- கம் : அப்படிப்பட்ட உன் திறமைதான் என்ன.....?
- பூத : திறமையில்லாமலா உங்கள் முன் அமைச்சர் அழைக்க வந்திருப்பேன். நான் தான் நச்ச முலைக்காரி! பெயர் பூதகி!
- கம் : அமைச்சர் கூறிய பூதகி நீதானா.....? இதை ஏன் முதலில் கூறவில்லை.....?
- பூத : நான் முதலில் கூறியிருந்தால் உங்களை நானும் என்னை நீங்களும் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்காது.
- கம் : நீ சாமார்த்தியசாலிதான். ஊம..... பூதகி, நீ அவனைக் கொன்று திரும்புவாயாகில் உளக்கு வேண்டிய ஆபராணாதிகளும், திரவியங்களும் தந்து உண்ணைக் கொரவப்படுத்துவேன்.

- பூத : இதையேதான் அமைச்சரும் கூறினார். ஆனால் இடைச்சேரியில் எங்குள்ள பையன், தந்தையார், தாய் பெயர் என்ன என்று ஒருவரும் கூறவில்லையே.
- கம் : பூதகி! அவசரப்படவேண்டாம். யாரங்கே, ராஜாங்க மரியாதையுடன் இவளுக்கு விருந்து நடத்துங்கள்! பட்டாடைகள் நல்குங்கள்! இவள் தன்னை அலங்கரிக்க வேண்டிய நகைகளையும் அளியுங்கள்.
- பூத : தந்தொழுது அவசியம் இல்லை மன்னவா! பட்டாடைகள் புனைந்து பல நகைகளும் அணிந்து பவனி வரும் பெண்களைப் பலபேர் கவனிப்பார்கள். இடைச்சேரி என்றால் கேட்கவும் வேண்டுமோ.....
- கம் : பெண்ணே, உன்னுடன் பேசும்போது எனது இடது புயமும் கண்ணும் துடிக்கின்றதே! விபர்தமாக ஏதாவது நடந்துவிடுமோ.....
- பூத : எனக்குந்தான் தலையில் பல்லி விழுந்தது. இதற் கெல் லாம் சாத் திரிம் பார் த் துப் பயப்படுவர்கள் திறமையற்ற பலவீனர்கள். மன்னவா சந்தேகமோ கவலையோ அடைய வேண்டியதில்லை. இதுவரை நான் எதிலும் தோல்வி கண்டதில்லை. அவன் யார்? முளையிலே கிள்ளி எறிந்துவிட்டு வந்துவிடுகின்றேன். பால் குடிக்கும் பாலனுக்கா பயப்படுகின்றீர்கள்!
- கம் : பூதகி, நான் என்ன கோழை என்றா கருதுகின்றாய், சகுனம் பார்த்து நினைத்ததை

முடிக்காமல் இருப்பவன் இந்தக் கம்ச மன்னன் அன்று.

பூத : மன்னவா, அது எனக்கு என்ன தெரியாததா..... தந்தை உக்கிரசேனனைக் கூடச் சிறையில் அடைத்துவைத்து நாட்டில் கலகம் எதுவும் இன்றி ஆளுகின்றவரல்லவா நீங்கள். நமக்குள் ஏன் அவையெல்லாம் இடைச்சேரியில் உள்ள சிறுவன் யார்.....?

கம் : பெண் னே, இடைச் சேரித் தலைவனான நந்தனுக்கு ஒரு யாதவப் பயல் இருக்கின்றானாம். பெயர் கிருஷ்ணனாம். அவன் தானாம் என்னைக் கொல்பவன்!

பூத : அவனை யமனுலகுக்கு அனுப்பிவிட்டு உங்கள் முன் இதே கோலத்துடன் வந்து நிற்பேன்.

கம் : ஆனால் நீ அங்கு செல்வதும் எதற்காகச் செல்கின்றாய் என் பதும் எவருக்கும் தெரியக்கூடாது.

பூத : (போய்க்கொண்டு) கவலைப்படவேண்டாம் மன்னவா..... சென்று வருகின்றேன்.....

காட்சி மாற்றம் (இசை)

அசோ : இங்கே வாடா கண்ணே.....

நந் : அம்மாவிடம் போகாமல் என்னிடம் வாடா செல்வமே. உனக்கு வேண்டியதெல்லாம் நானே தருகின்றேன்.

அசோ : நீங்கள் முத்தவன் பலராமனை அழைத்துக் கொண்டு போங்கள். என் கண்ணு என்னிடம்தான் இருக்க வேண்டும்.

விரும்புவார்

- நந் : அசோதா, நன்றாய் இருக்கின்றது. உனது சுயநலம்! என் கண்ணு என்று கூறு! நிற்க நேற்று நான் ஆவினங்களை மேய்க்கச் சென்றபோது ஏதோ முக்கியமான ஆனந்த செய்தி ஒன்று உள்ளு உரைப்பதற்கு என்றாயே அது என்ன.....?
- அசோ : அதுவா நமது மகன் கிருஷ்ணன் மண்ணையல்லவோ அள்ளி உண்டான்.
- நந் : போடி பயித்தியக்காரி! தவழ்ந்து விளையாடும் பிள்ளை மண்ணை வாரி விளையாடி உண்ணாமலா இருப்பான். இதைப் போய் அதிசயம் என்கின்றாயே.
- அசோ : நான் அதைக் கூறவில்லை.
- நந் : பின் எதைக் கூறப்போகின்றாய்..... உங்கள் அதிசயத்தைத் தான் கூறுங்கள் பார்ப்போம் தாயே.....
- அசோ : என்னைப்பார்த்தால், தாய் மாதிரியாகவா இருக்கின்றேன். நான் கூறுமாட்டேன்.
- நந் : யசோதா! உன்னிடம் நான் விளையாட்டுக்குக் கூறினால் நீ.....
- அசோ : இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்ற பின்னும் சின்னப்பிள்ளை மாதிரி விளையாட்டாம். ஊம் நன் றாய் இருக்கின்றது. விளையாட வேண்டியவர்கள் இவர்கள் இரண்டுபேரும்தான்..... பிள்ளைகள் முன்னிலையில் விளையாட்டு!
- நந் : யசோதா! நமக்குள்ளே ஏன் பரிகாசமும் வாதமும். சரி அந்த அதிசயத்தைத்தான் கூறிவிடேன்.....

வீரவில்லாளி

- அசோ : கிருஷ்ணன் மண்ணை வாயிற் போட்டுவிட்டானே என்று அவனைத் தூக்கி வாயிலுள் என்னைத்தட்டித் துடைக்க முயன்றேன். அப்போது.....
- நந் : வாயில் மண் ணில் வை என் றுதானே கூறுப்போகின்றாய்.....
- அசோ : பார்த்தீர்களா..... அவசரப்படாமல் கேளுங்கள். மகனுடைய வாயினுள் இந்த உலகமே இருந்தது. சங்கு சக்கரமும் நமது இடைச் சேரியும் நாங்களும் அவ்வாயினுள் இருக்கக் கண்டேன்.
- நந் : என்ன ஆச்சரியமாக இருக்கின்றதே.....
- அசோ : (பெருமுச்சவிட்டு) ஊம்..... எல்லாம் சிறிது நேரத்துக்குத்தான்! சற்று நேரத்தில் மீண்டும் என்னிடம் பால் குடிக்கும் குழந்தையாக மாறிவிட்டான். என்னடா கண்ணு அப்பாவுக்கு ஒரு தரம் காட்டா.....
- நந் : பெண்ணே, இவன் சாதாரணக் குழந்தையல்ல. இடையர்குலம் வாழ்விக்க வந்த தெய்வம். இப்போது நமது கன்று காலிகளும் பெருகி அவைகள் பாலையும் அளவுக்கு அதிகமாகக் கொடுக்கின்றன. மகனே நீ அம்மாவிடம் இருந்துகொள்! பலராமா, தம்பியை பார்த்துக் கொள்.
- அசோ : அவனைங்கே இங்கு இருக்கப் போகின்றான், நீங்கள் போனதும்! யாராவது பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடப்போய்விடுவான்.

- நந் : மகனே, பலராமா, தம்பியை விட்டுவிட்டு எங்கும் போகாதே! யசோதா இவர்கள் இருவரையும் பார்த்துக்கொள்.
- அசோ : நாதா. நீங்கள் எந்தக் கவலையுமின்றிச் சென்று வாருங்கள். (விநயமாக) ஒரு தாய்க்கு பிள்ளைகளைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள் என்று சொல்லியா புரியவைக்க வேண்டும்.
- நந் : யசோதா உன்னிடம் இருந்து நான் தப்ப முடியாதுதான். அது நிற்க இன்று ஒரு வேளை இரவில் நேரம் கழித்துத்தான் வருவேன். வராமல் விட்டாலும் விடுவேன்.
- அசோ : எப்படியாவது நீங்கள் வந்துவிடவேண்டும். இரவு முதலாம் சாமம் முடியும்வரை உங்களுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பேன்.
- நந் : முயற்சிசெய்கிறேன்..... என் கண்ணே, செல்வம் எனக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்து வழி அனுப்பிவிட்டா..... சிரிக் கிறாயா..... (போய்க்கொண்டு) இரண்டு பல் முளைத்திருக்கின்றதே! சரி அம்மாவிடம் இருந்துகொள். நான் போய் வருகிறேன்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- புத : (தனக்குள்மெதுவாக) இதே உடையிற் சென்றால் யாரும் என்னை அடையாளம் கண்டுகொள்ள மாட்டார்கள். இந்த நேரம் எவரும் தூங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். இதுதான் வீடு. எதற்கும் முதலில் அந்த மருத மரத்தின் கீழ் மறைந்து நின்று கவனிப்போம். குழந்தையின் பக்கலில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பவள் தான் அவன்

அன்னையாக இருக்கக்கூடும். தாய் தூங்கியும் அவன் தூங்காது கையைக் காலை ஆட்டி மகிழ்கின்றானே! அவனுக்கு எங்கே தெரியப் போகின்றது..... அவனுடைய விதி. இன்னும் சில நிமிஷங்களில் என் பாலையுண்டு இந்த உலகத்தையே மறந்து அவனும் தூங்கி விடத்தான் போகின்றான். மகனே என் செல்லக் கண்ணே இங்கு வாடா. இதோ உனக்கு வேண்டியதெல்லாம் வைத்திருக்கின்றேன். ஓடிவாடா மகனே! தவழ்ந்து வந்து விட்டாயே.... பல நாட் பழகிய தாயிடம் செல்வது போல! இனி காரியம் முழந்தது போற் தான் நாளை நான் அரச மரியாதைகளுடன் அழைக்கப்படும் விருந்தான்! மகனே, இதோ பாலைக்குடியடா.... மெல்லச்சிரித்து - அது அவலச்சிரிப்பாக மாற ஆ..... என்ன இது..... குழந்தை மயங்குவதற்குப் பதிலாக எனக்குத்தான் தலை சுற்றி மயக்கம் ஏற்படுகின்றதே! என் சர்ரமும் பலமற்றதாகத் தெரிகின்றதே, பாலன் என்று என்னி வந்தேன். இவன் என்னைப் பரிதவிக்கச் செய்கிறானே! நீ சிறுவனா..... அல்லது செருச்செய்யவந்த சிங்கமா.....? (பயங்கர இசையின் ஊடே குரல் கம்ம) ஜயோ, என் முலையை விட்டா..... ஆ, உன் வாயில் இருந்து மீட்கவும் முடியவில்லையே..... ஜயோ கம்சனைக் கொல்லப்பிறந்தவன் அல்லவா நீ! ஆ..... ஆ..... (பயங்கர இசையின் உச்சமும்)

(மௌனம்)

நீதி சுல்தன் பிள்ளையின் குடும்பத்திற்கு விடுதலை எடுத்துவிட்டிருப்பதை நீதி பிள்ளையின் பில்லை குடும்பத்திற்கு விடுதலை எடுத்துவிட்டிருப்பதை நீதி பிள்ளையின் குடும்பத்திற்கு விடுதலை எடுத்துவிட்டிருப்பதை

உருத்திராக்ஷஸ்பூரை

கதா பாத்திரங்கள்

சித்திரசேன மன்னன்
அமைச்சர் வீரசோழியர்
வீரதத்தன்
வீரதத்தனின் காதலி பனிமலர்
நாட்டிய மங்கை மங்களம்
தளபதி காலகண்டன்
தளபதியின் கையாள் விமலன்
வீரவேள் பனிமலரின் தந்தை

வீரசேஷன்

- சித்திர : அமைச்சர் வீரசோழியரே..... நாட்டில் மக்கள் சில கயவர்களால் துண்புறுத்தப்படுவதாக அறிந்தோம் அல்லவா? அப்படிப்பட்ட நிலைமையை உருவாக்கியவர்கள் யாராக இருக்கலாம்? நமது தளபதி கால கண்டனும் இதில் அவ்வளவு அக்கறை காட்டுவதாகத் தெரியவில்லை.
- வீரசோ : மன்னவா, அதையிட்டுத் தான் யானும் கலங்குகிறேன்! தென்றலில் தவழ்ந்து விளையாட வேண்டிய மக்கள் செந்தமலிற் சிக்கித் தவிப்பதா? நமது ஒற்றன் கூறியதிலிருந்து முகமூடியணிந்த - எதற்கும் - துணிந்த - பார்வைக்கு அரச அதிகாரிகள் போல் தோற்றமளிப்பவர்களினால் தான் இந்த அவலநிலை ஏற்படுவதாக அறியக் கிடக்கின்றது.
- சித்திர : (வியப்பாக) என்ன அரச அதிகாரிகள் போலா? வியப்பாக இருக்கின்றதே.....
- வீரசோ : ஆம் சித்திரசேன மன்னவா! மக்கள் மத்தியிலே இப்படியான துன்பங்களை ஏற்படுத்தி, மன்னன் ஆட்சி மீது வெறுப்பேற்படுத்தலாம், என்று சிலர் கருதி விட்டனர். யாரோ பதவி ஆசை கொண்ட அத்தோடு படைப் பலமும் சற்றுச் சாதகமாக உள்ள ஒருவனால்தான் பக்கத் துணையுடன் இந்த அவல நிலை ஏற்படுவதாக அறியக் கிடக்கின்றது.
- சித்திர : படைப்பல மிக்கவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் தளபதியும் இதிந் சற்றுக் கவலையீனமாக இருப்பது போல் தான் தோன்றுகின்றது.

வீரவிளைவு

- வீரசோ : நமது அரண்மனையுள்ளேயும் உருத்திராட்சப் பூனைமாதிரி அவர்கள் உலாவக் கூடும். உதட்டிலே புன்முறைவும், உள்ளத்திலே சதித்திட்டமும் அவர்களிடம் தங்கி எங்களை ஏழாற்றுகின்றன மன்னவா.....
- சித்திர : வீரசோழியரே..... இது சிக் கலான பிரச்சினையாகத்தான் இருக்கிறது. இதற்கு யாது செய்யலாம்.
- வீரசோ : நமது ஒற்றர்களைச் சற்று விரிவாக்கி..... யாழும் ஜாக்கிரதையாக இருப்போம்.
- சித்திர : ஒற்றர்கள் விஷயம் அறிந்து கூறும் வரை மக்கள் அந்தக் கயவர்களால் கஷ்டப்படுவதா? இத் தோடு எவரையும் நம் பழுதியாமல் இருக்கின்றது. அவர்களைப் பிடிக்க நானே மாறுவேடம் பூண்டு மக்கள் மத்தியில் வாழப் போகின்றேன்.
- வீரசோ : தங்களுடைய தீர்மானம் நல்லதுதான்..... ஆனால்.....
- சித்திர : ஆனால் என்ன அமைச்சரே!
- வீரசோ : அரண்மனை வாசிகள் எவருக்கும் இது தெரியக்கூடாது. (போய்க்கொண்டு) அரசர் தனது பாட்டனாரிடம் சென்றதாக ஒரு வதந்தியைப் பரப்பிவிடுவோம்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- வீரத : கண்ணே, பனிமலர் உன்னைக் காணவேண்டு மென்று, சாட்டுப் போக்கெல்லாம் கூறி இங்கு வந்துள்ளேன்.

வீரவிலீவாள்

- பனிமல : அத்தான் நீங்கள் மாத்திரமா? கடந்த பல நாட்களாக நான் உங்களைக் காணாது ஏங்கிய ஏக்கம் எனக்கல்லவா தெரியும். என்னைச் சற்றுப் பாருங்கள்! கைகளில் உள்ள வளையல்கள் உடல்மெலிவினால் நழுவிவிடக் கூடியதாக இருப்பதை நீங்கள் காணவில்லையா?
- வீரதத் : அன்பே, பல நாட்களாக காணாமல் என்று கூறுகின்றாய்! இரு தினங்களுக்கு முன்னர்தானே இந் த வீரதத் தன் வந்து உன் குரலின் இனிமையிலும், கொஞ்சம் விழிகளிலும் இருந்து பிரிய முடியாது பிரிந்தேன்.
- பனிமல : அத்தான், ஒருநாள் எனக்கு ஒருவருடமாக வல்லவா தோன்றுகின்றது. ஊம்.... அதோ அங்கே பாருங்கள்! இந்தப் பூந்தோட்டத்தில் தங்களை மறந்தே கொத்திக் குலாவி மகிழ்கின்றன இரு குருவிகள்! அவைகள் கொடுத்து வைத்த உயிரினங்கள்..... நானோ.....
- வீரதத் : கண்ணே பனிமலர்..... கலங்காதே! காவல் மீறி, கடுகியே வந்தேன் உன்னைக் காணவல்லவா? நான் பக் கலில் இருக்கும் போது ஏன் வீண்கலக்கம்?
- பனிமல : (பெருமுச்சவிட்டு) கலங்காமல் என்ன செய்ய முடியும்? கரும்பை நாடிக் கட்டெறும்பு செல்வதும் மலரை நாடி வண்டு செல்வதும் இயற்கைதான்! ஆனால்.....!
- வீரதத் : ஆனால் என்ன கண்ணே!
- பனிமல : அத்தான் நாம் மனிதர்கள்! நமது களவு நாடகத்தை எத்தனை நாளைக்குத்தான்

நடத்துவது? அன்பு என்பது விசித்திரமானது. அது தனக்கு எப்போது எவ்வாறு எஜமான் கிடைக்கின்றதோ அவ்வாறு மாறக்கூடிய தன்மை கொண்டது. நீங்களோ அரண்மனையில் வேலை புரிபவர். நானோ ஒலைக்குடிசையில் வாழும் ஒரு ஏழை! தந்தையே தஞ்சமென்று கிடக்கும் தலைவிதி கொண்டவள்!

- வீரத்த : அப் படிப் பேசாதே, கண் ணே! நானும் மனிதன்தான், உனது தந்தை நமது உறவைக் கேள்விப்படின் யாது நடக்குமோ என்றுதானே கவலைப்படுகின்றாய்!
- பனிமல : அத்தான், நமது காதல் நிறைவேறுமா?
- வீரத்த : கண்ணே, அதில் என்ன சந்தேகம்! குரியன் உலகுக்கு ஒனி கொடுப்பதை மறந்தாலும் நான் உன்னை மறக்க முடியுமா? எனக்கென்றே பிறந்தவள் நீ! பனிமலர்.....
- பனிமல : அத்தான்.....!
- வீரத்த : பனிமலர், ஏன் நானுகின்றாய்! அதோ, உன் தோழியும் சிவபூசைக்குள் நுழைந்த கரடிபோல வந்து கொண்டிருக்கின்றாள்.
- பனிமல : அத்தான், நான் போய்வரட்டுமா?
- வீரத்த : இதுக்குள்ளாகவா?
- பனிமல : சிலவேளை, அவளைத் தொடர்ந்து என் தந்தை வந்து விட்டால்.....
- வீரத்த : வந்து விட்டால் கண்டும் காணாதவன் மாதிரி, கட்டிக் கரும்பே, உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டுபோகவே வந்துள்ளேன் என்று அவர்

வீரவின்ஸார்

- முன் உன்னை அணைப்பேன்.
- பனிமல : (சிரித்து) தாங்கள் வீரதத்தன் அல்லவா..... துணிவைத்தான் பருங்களேன்.
- வீரதத் : (போய்க்கொண்டு) அன்பே சென்று, நாளை இதே வேளை இங்கே! என்னைச் சுந்திப்பாய்தானே..... நான் வரட்டுமா..... பனிமலர்.
- வீரவே : (கோபமாக) பனிமலர், இந்த அர்த்தராத்திரியில் நீ எங்குபோய் இருந்தாய்!
- பனிமல : அப்பா, நான்.....! நான்.....
- வீரவே : என்ன கூறுகின்றாய். நீ இன்னும் சின்னக் குழந்தையல்ல. ஏன் சென்றாய்? எங்கு சென்றாய்?
- பனிமல : அப்பா, வெகுநேரம் நித் திரையில் லாது வெயர்வையினால் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தேன். சற்றுக் காற்று வாங்கலாமென்றுதான் தோழியுடன் தோட்டப்பக்கம் போனேன்.
- வீரவே : (இரக்கமா) சரி சரி, போய் தூங்குங்கள். இருவரும் இலிமேல் வெளியில் செல்லக்கூடாது. உங்களுக்கு எங்கே உலகம் புரியப் போகிறது.
- சித்திர : (கதவில் தட்டிக் கொண்டே) ஜயா, பெரியவரே! ஜயா!..... ஜயா!
- வீரவே : யாரது, இந்த நேரத்தில் கதவைத் தட்டுவது (கதவு திறக்கும் சத்தம்) யாரப்பா நீ?
- சித்திர : ஜயா, அந்நிய நாட்டிலிருந்து வர்த்தகம் செய்யும் நோக்கத்துடன் இங்கு வந்துள்ளேன். நேரமும் சென்றுவிட்டது. இடமும் புதிது. சற்று உங்கள் திண்ணையிற் படுத்து இரவைக் கழிக்கலாம்

வீரவில்லோ

- என்று கருதித்தான் தங்களை அழைத்தேன்.
- வீரவே :** ஜூயா, வணக்கரே! உன்னைப் பார்த்தால் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கின்றது. அதே நேரத்தில் புகலிடம் தந்தால் என் தலையில் பொழுது விடிந் து விடுமோ என் நு பயப்படுகின்றேன்.
- சித்திர :** பெரியவரே தாங்கள் கூறுவதையும், உங்கள் முகபாவத்தையும் நோக்கினால் உங்கள் உள்ளத்தில் சஞ்சலம் இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றதே!
- வீரவே :** எனது உள்ளத்தில் மாத்திரமல்ல! இந்த நாட்டு மக்கள் ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் வெளியிட முடியாத சஞ்சலம் உறைந்துதான் கிடக்கின்றது.
- சித்திர :** என்ன, சித்திரசேன மன்னர் ஆட்சியின் கீழா வெளியிட முடியாத சஞ்சலம் மக்களுக்கு! நீங்கள் கூறுவது எனக்கு வியப்பையல்லவா தருகிறது.
- வீரவே :** (பெருமுச்சவிட்டு) எங்கள் நாட்டைப்பற்றி அதிகம் எதற்கையா உங்களிடம் கதைக்க வேண்டும். கண்ணியமாக நடப்பவர்களுக்குப் பரிசு கத்திவெட்டு! கற்புள்ள மங்கையர்களுக்குப் பரிசு கண்ணீரும் கம்பலையுந்தான்!
- சித்திர :** ஏன், மன்னனும் இதற்கு உடந்தையாக இருக்கின்றாரா?
- வீரவே :** அதுபற்றி என்னால் ஒன்றும் கூறுமுடியாது. அரசாங்க அதிகாரிகள் தான் இதில்

சடுபடுகிறார் கள் என்பது மட்டும் தான் தெரிகின்றது. முகமூடி அணிந்த அவர்களின் குறிக்கோள் கொலை, கொள்ளள, காமம் இவை முன்றுந்தான்!

- சித்திர : அரச அதிகாரிகள் என்றால் அரசனுக்குத் தெரியாமலா இருக்கும். ஆளத்தெரியாதவன் அனுபவம் அற்றவன் என்று கூறுவார்கள்.....
- வீரவே : (பதற்றத்துடன்) வணக்கரே! எங்கள் மன்னன் சித்திரசேனனை அவ்வாறு கூறாதீர்கள்? கரிகால் வளவன்போல் நீதியில் மேன்மை பெற்றவன் மக்கள் நலனில் அக்கறை கொண்டவன்.
- சித்திர : அப்படியானால் இந்தக் கொடுமை அரசன் செவிக்கு எட்டவில்லையா?
- வீரவே : (போய்க்கொண்டு) அதுதான் புரியவில்லையே, எனக்கு. எதற்கும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் எல்லாம் புரிந்துவிடுகிறது.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- காலக : (சிரித்து) ஆஹா..... ஹா.....! மங்களம், இனிமேல் என் எண்ணங்கள் நிறைவேறிவிடும். மன்னர் உல்லாசப் பிரயாணம் செய்யச் சென்றுவிட்டார், இனி எனது கைக்குத்தான் இங்கு பலம்.
- மங்கள : பிரபு, நீங்கள் என்ன கூறுகின்றீர்கள்
- காலக : பேதைப் பெண்ணே உனக்கு என்னதான் புரிகின்றது. (சிரித்து) உனது வருங்காலக் கணவன் இன்னும் சில வாரங்களில் இந்த நாட்டின மன்னனாகப் போகின்றான்.....

- இப்பொழுதாவது புரிகின்றதா?.....
- மங்கள : பேராசை பெருந்தரித்திரம்.
- காலக : சீ, அபசகுணமான வார்த்தை! நாட்டின் தளகர்த்தனாக இருக்கும் என்முன் வேறு யாராவது கூறியிருந்தால், இந்த நேரம் இவ்வாள் பதில் சொல்லியிருக்கும்.
- மங்கள : பிரபு, நமக்கு எதற்கு மன்னர் பதவி.....? இதுவே போதாதா நாட்டுக்குச் சேவை செய்ய!
- காலக : என்ன நாடு! மங்களம் - நாட்டைக் காப்பவன் நாடு பிடித்துக் கொடுப்பவனாகிய காலகண்டன். நான் இருக்கும் போது அரியணைக்கு மாத்திரம் வேற்றாருவன் அவசியம் தானா?
- மங்கள : அது சம்பிரதாயம்.
- காலக : சம்பிரதாயம். அதைக் குழி தோண்டிப் புதைக் கத் தான் இந்தச் சேனாதிபதி தோன்றியிருக்கின்றான். மங்களம், இந்த வேளை நீ எனக்கு ஒரு உதவி செய்ய வேண்டும்.
- மங்கள : நானா பிரபு? நாட்டியம் ஆடி உங்களை மகிழ்வித்து என் மடியில் உங்களை வைத்துத் தழுவி மகிழ் வேண்டுமென்றுதானே கேட்கப் போகின்றீர்கள்.
- காலக : மங்களம், கடமையைப்பற்றி யோசிக்கும்போது காதல் கீதமா? அது இப்போது தேவையில்லை மங்களம்.
- மங்கள : இப்போது தேவை (சிரித்து) இதோ, இதைப் பருகுங்கள். தித்திக்கும் தேன்மது. முளை நன்றாக வேலை செய்யட்டும்.

- காலக : ஆம், தா, கண்ணே உன் கரங்களால். இதே மாதிரித்தான் நீ ஒரு வேலைசெய்ய வேண்டும். அமைச்சர் உனது நாட்டியம் பார்த்து அடிக்கடி பூரிப்படைபவர் அல்லவா?
- மங்கள : அவருக்கு நான் பிடிப்பதில்லை, நாட்டியம் தான் பிடிப்பு.
- காலக : கலையை ரசித்துத்தான் எத்தனையோ பேர் அழிந்தார்கள். அதில் ஒருவன்குனை அமைச்சன். நீ அவனுக்கு உன் திறமையைக் காட்டி இதோ நான் தரும் விஷத்தை பாலுடன் கொடுக்க வேண்டும். ஜாக்கிரதை, நீ அங்கு செல்வதோ நஞ்சு கொடுப்பதோ யாருக்கும் தெரியக்கூடாது. (போய்க்கொண்டே) அவசரமாய் வெளியில் சென்று வருகிறேன். சொன்னபடி செய்யவேண்டும் மங்களா.....
- மங்கள : (தனக்குள்) நாட்டையே பறிக்க, நல்ல உள்ளம் கொண்ட மன்னரையும், மந்திரியையும் கொல்லச் சதித்திட்டம் போடும் தளபதி அவன் என்னம் மாறி வேறு பெண்ணை நினைக்கும்போது என்னையும் கொல்லத் துணியாமலா இருப்பான். விஷப்பாம்புடன் என்றும் சந்தோஷமாக வாழலாமா? இன்று அமைச்சருக்கு, நாளை எனக்கு. எனவே நாட்டைக் காப்பாற்ற, தளபதியின் வஞ்சனைக்கு (போய்க்கொண்டு) எதிராகவே நடக்க வேண்டும். தளபதியை விரும்புவது போல் நடிக்க வேண்டும்.

காட்சி மாற்றம்

(இசை - குதிரைகள் குழம்பொலி கேட்டும் தேய்கிறது)

வீரவிஸ்வாரி

- காலக : விமலா, அதோ பார்த்தாயா, தங்களை மறந்து கொஞ்சிக் குலாவி மகிழ்கின்றனர். அவர்களுக்கு கழுத்துவரை காதல் வந்துவிட்டது.
- விமல : தளபதி காலகண்டரே..... அவள் வதனத்தை நோக் கினால் செந் தாமரையை விட பொலிவுற்றதாக அல்லவா தெரிகின்றது. அவளிற் தான் பிரமன் தன் படைப்பின் பிரபல்யத்தைக் காட்டியிருக்கின்றான்போலும்.
- காலக : ஏது, ஏது. இவ்வளவு தூரத்தில் இருந்துகொண்டே அவளின் வதனத்தை வர்ணித்து விட்டாயே. இவளை எப்படியாவது.....
- விமல : அது வேண்டாம் தளபதியாரே..... மங்களம்தான் தங்களுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறானே?
- காலக : நீ சொல்வதைச் சொல்.... நான் நினைத்ததை சாதிக்காமல் விடமாட்டேன்.
- விமல : தளபதியரே இவள் யாருடைய மகள் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?
- காலக : தெரிந்துதான் ஆவதென்ன?
- விமல : நான் கூறுவதையும் சுற்றுக் கேளுங்கள். அதோ அவன் பிரிந்து செல்கின்றான். அவள் யாரையோ எதிர்பார்க்கிறானே.
- காலக : (யோசித்து) வேறு யாரை எதிர்பார்ப்பாள்.... ஒகோ.... அதோ வந்து கொண்டிருக்கும் பெண் அவள் தோழியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.
- விமல : ஆமாம், அவள் தோழியாகத்தான் இருக்க வேண் டும். இருவரும் போகிறார் கள். அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து அவளைப் பற்றிச்

சற்று அறியலாமே.

- காலக : அதுவும் நல்ல யோசனைதான். சரி வா போவோம். (மெதுவாக) ஆ! இவன் மகளா இவள்!! இதுவரை எனக்குத் தெரியவில்லையே. நமது பழைய போர் வீரர் வீரவேள் அல்லவா இவனுடைய தந்தை!
- விமல : தளபதியாரே, இவனுடைய தந்தை அவனாக இருப்பதால் இவளை அடைவது கலபமென்று கருதுகின்றீர்.
- காலக : கலபம், கஷ்டம் இவைகளைப் பற்றி யோசிப்பவன் நானல்ல, நினைத்ததைச் சாதிக்கும் மதியூகி!
- விமல : எதற்கும் முன் யோசனையுடன் துணிவது நன்றா.
- காலக : (போய்க்கொண்டு) விமலா நீயா எனக்கப் புத்தி புகட்டுகின்றாய். பேசாமல் என்பின்னே வா.
- (கதவு தட்டும் சத்தம்)
- வீரவே : யாரது இந்த நேரத்தில் வந்து கதவைத் தட்டுவது. எல்லோரும் என் வீட்டைச் சத்திரமாக எண்ணிலிட்டார்கள் போல் தோன்றுகின்றது.
- காலக : (மெதுவாக) விமலா முக மூடியைச் சரி செய்து கொள். நாம் யார் என்பது எவருக்கும் தெரியக்கூடாது.
- வீரவே : (கதவு நிறக்கும் சத்தத்தினாடே) ஆ, நீயா.
- காலக : (தடுமாற்றுத்துடன்) என்ன பலநாள் பழகியவன் மாதிரி நீயா என்று கேட்பகின்றாய். உன்னை எனக்குத் தெரியாதே.

வீரவிழைளி

- வீரவே : உன்னை எனக்கு யார் என்று தெரியாமலா இருக்கும் நீரூ காமுகன், கயவன், கொலைகாரன்.
- காலக : விம..... நண்பா கிழவருக்க பித்தம் தலைக்கேறி விட்டதுபோல் தெரிகிறது. பைத்தியம்!
- வீரவே : எனக்கா பைத்தியம், நானா பைத்தியக்காரன்.... உலகத்திலுள்ள மக்களின் பெறுமதியைப் புரிந்துகொள்ளாத நீதான் பைத்தியம்! உங்கள் அட்டகாசத்தால் உயிர் இழந்து, பொருள் இழந்து, கற்பிழந்து, தவிக்கும் உயிர்கள் இந்த நாட்டில் எத்தனை எத்தனை என்று புரிய முடியாத நீதான் பைத்தியக்காரன்.
- காலக : பைத்தியம் முற்றிவிட்டது போலும்! எங்கே உன் மகள்? அன்ன மென்ன நடைபயின்று அசைந்து வந்த பூங்கொடியை அழைத்து என்னிடம் ஒப்படைத்து விடு!
- வீரவே : உன்னிடமா ஒப்படைப்பது? வேங்கையிடம் யாராவது வளர்த்த மானைப் பிடித்துப் பொடுப்பார்களா? மூளைகெட்டவனே, உனக்குத் தகுந்த விருந்தை அளிக்க வேண்டும்!
- காலக : விருந்து..... எனக்கா..... அதுவும் நீயா? அவளை இங்கு இழுத்து வா!
- வீரவே : (கோபமாக) கிழவன் கையாலாகாதவன் என்று கருதிவிட்டாய் போலத் தெரிகின்றது. இருபேரும் இதோ இந்த வானுக்குப் பதில் சொல்லிய பின்னர்தான் என் மகளைத் தொடழுடியும். (கத்தி மோதும் சத்தம் தேய் கிறது) ஆ!..... கொடியவனே (சனஸ்வரத்தில்) என் மகளை விட்டா, அவள் உனக்கு என்னடா செய்தாள்?

என்னைத்தான் உன்வாழுக்கு இரையாக்கி விட்டாய் ஜேயோ..... ஆ..... நீயார் தம்பி? அதோ முகமூடியணிந்த இருவர் என்னையும் வெட்டிவிட்டு என் மகளை இழுத்துச் செல்கின்றனர். என் மகளை என்ன செய்வார்களோ தெரியாது. அவர்களைப் பார்த்தால்.....!

- சித்திர : பெரியவர்! பெரியவர்! என்ன வீடே திறந்து கிடக்கின்றதே. (குரல் கம்ம) ஜேயோ! இது என்ன அநியாயம்? வாஞ்சுக்கிரையாகி மாண்டு விட்டாரே. கவலையுடன் நிற்கும் நீ யார் தம்பி? இந்த நிலை ஏற்படக் காரணம் யார்?
- வீரதத் : நான் ஒரு சாதாரணப் போர்வீரன், இவருடைய மகள் பனிமலரை மனதாரக் காதலித்தேன்! இவர் தான் அவங்குடைய தந்தை. நான் வரும்போது குற்றுயிராய்க் கிடந்தார்.
- சித்திர : ஏதாவது கூறினாரா உம்மிடம்?
- வீரதத் : ஆம், ஜூயா! யாரோ முகமூடியணிந்த இருவர் தன்னை வாளினால் வெட்டிவிட்டு, தனது மகளை இழுத்துச் சென்றதாகவும், அவர்களைப் பார்த்தால்..... என்று கூறும் பொழுதே இறந்துவிட்டார்.
- சித்திர : உம..... அப்படியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். நீ கலங்காதே, உன் காதலியை உன்னிடம் ஒப்படைக்கின்றேன். எதிராய் வரும் பெளர்ணமியன்று உன்னை அமைச்சர் இல்லத்தில் சந்திக்கின்றேன். இக்கடித்தை எப்படியாவது அமைச்சரிடம் சேர்ப்பது உனது கடமை. (போய்க்கொண்டு) எவருக்கும் தெரியக்கூடாது.

உயிர் போனாலும் கடிதத்தை விட்டுவிடாதே.....

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- காலக : மங்களம்! அமைச்சரை நன்கு கவனித்திருப்பாய் என்று நம்புகின்றேன். ஆடிப்பாடு அவனை அழித்திருப்பாய். அப்படித்தானே!
- மங்கள : அவர் அழிவதங்குப் பதிலாக நான் அழியும்படி ஆகிவிட்டது. அமைச்சருக்கு கொடுத்த விஷம் அவரது அந்தரங்க ஒற்றணால் தட்டி விடப்பட்டது. அத்தோடு தங்கள் திட்டங்களும் ஓரளவு அவர்களுக்குப் புரிகின்றது போல் தோன்றுகின்றது தளபதியாரே.....
- காலக : என்ன..... அந்தரங்க ஒற்றணா? தளபதியாகிய எனக்குத் தெரியாமல் அப்படியும் ஒருவன் இருக்கின்றானா? விசித்திரமாக இருக்கின்றது. உம்..... அவன் யார் என்று தெரியுமா?
- மங்கள : என்னால் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.
- காலக : சாக்சக்காரி, என் திட்டங்கள் - அதுவும் விஷம் கொடுக்கும் திட்டம் உனக்கு மட்டும்தான் தெரியும், உன்னால் தான் அவர்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.
- மங்கள : பிரபு! என்னை நம்புங்கள், நான் அவர்களுக்கு சொல்வதா? உயிரிலும் மேலாக உங்களை நேசிக்கும் நானா உங்களுடைய இரகசியத்தை வெளிப்படுத்துவது.
- காலக : அப்படியானால், வேறுயார் கூறியிருக்க வேண்டும் என்று நீ நினைக்கிறாய்.

விரவிஸ்வாளி

- மங்கள : அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை.
- காலக : ஏன் பொய் கூறுகின்றாய்? நீ அமைச்சரை ஏதோ காரணத் திற்காகக் கொல்லாது விட்டு வந்திருக்கும் நீ, அவனது ஒற்றன் தட்டி விட்டதாகக் கயிறு திரிக்கின்றாய்! பாவி, எனது ஆசைகளை நிராசையாக்கத் துணிந்து விட்டாயே நீ!
- மங்கள : நான் ஒரு பாவமும் அறியாதவள் (குரல்கம்ம விம்மி) என்னை நம்புங்கள்.
- காலக : (ரெளத்திரமாக) சீ, நாயே வாயை முடு. செய்கிறதையும் செய்துவிட்டு உள்ளை நம்பும்படி கூறுகின்றாய். அத்தோடு என்னை எதிர்த்தா பேசுகிறாய்? இந்த அறையைவிட்டு நீ எங்கும் செல்லக்கூடாது. விமலன்..... இனி இவளை நீதான் கவனிக்க வேண்டும். யாரும் உள்ளுக்குள் வரவோ, (போய்க்கொண்டு) வெளியில் செல்லவோ இனி அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள். நினைவிருக்கக்கூடும்.

காட்சீ மாற்றம் (இசை)

- வீரதத் : ஜூயா! வணக்கம்.
- வீரசோ : நீ யார்? இங்கு ஏன் வந்தாய்?
- வீரதத் : ஜூயா! ஒரு தாதுவனாக உங்கள் முன் நிற்கின்றேன். உங்களுடைய பழைய நண்பராம் ஒரு தாடிக்கார வணிகர் இதை உங்களிடம் கொடுத்துவிடும்படி கட்டளை இட்டார்.
- வீரசோ : என்ன அயல் நாட்டு வணிகரா? எங்கே..... தா..... ஆ! என்ன அப்படியா சங்கதி. நான் நினைத்தது

சரிதான். தம்பி நீ எதற்கும் தயங்காதே, நமது மன்னர் வந்ததும் உமது குறையைக் கூறி ஆவண செய்கிறேன்.

- வீரதத் : எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை. என் பனிமலர் இந்த நேரம், அந்த முரட்டு மனிதனிடம் சிக்கி என்ன அவஸ்தைப்படுகின்றாரோ, அதுதான் எனக்குக் கலக்கத்தையும், தயக்கத்தையும் அளிக்கின்றது.
- வீரசோ : கவலைப்படாதே! எதற்கும் முடிவு ஒன்று உண்டு. இனி நீ இந்த அரண்மனையில்தான் வசிக்க வேண்டும். (போய்க் கொண்டு) யாருடைய கண்ணிலாவது நீ சிக்கினால் ஊழையன் மாதிரி நடந்துகொள்.
- காலக : (வந்துகொண்டு) அன்பே! கற்பனைக்கும் எட்டாக் கணிசமே, என் கண்களுக்கும் களிப்பருஞும் கற்பகமே!
- பனிமல : சீ..... நீயும் ஒரு மனிதனா?
- காலக : நான் மனிதன் அல்லத்தான், ஆனால் மன்மதன், நீ எனது ரதி. என்கிட்டே சிறிதுவா.....
- பனிமல : சீ..... வாயைழு! உயிர் போனாலும் உன் எண்ணத்திற்கு இசையமாட்டேன்.
- காலக : (அுகங்காரமாய் சிரித்து) இதுவரை நான் நினைத்தது நடைபெறாமற் போகவுமில்லை, எவர் எதிர்த்ததுவுமில்லை! நீ என்ன எதிர்த்து வாதாடுவதால் ஒரு பயனுமில்லை. கூண்டில் அடைக்கப்பட்ட பச்சைக் கிளி நீ.....
- பனிமல : நீ ஒரு மிருகம்!

வீரவிள்ளோ!

- காலக : சீ, என்னையா மிருக மென்றாய்! பார், உன்னை என்ன செய்கின்றேன் என்று.
- பனிமல : ஜேயோ! (கலகத்துடன் நாத்தமு தமுக்க) இது என்ன அக்கிரமம் யாருமில்லையா இங்கு. சீ விடு கையை..... பெண்களுடன் பழகும் பண்பற்றவனே!
- காலக : அதைப்போய்க் கோழைகளிடம் கூறு! உனது வேதாந்தத்தைக் கேட்டு உன்னை விட்டுவிட நான் ஒரு கோழை அல்ல.
- பனிமல : விடு என் கையை!
- வீரதத் : (ஊமைபோல் தூரத்தில் நின்றபடி) ஆ..... ஆ..... ஆ..... ஆ.....
- காலக : (திடுக்குற்று) யாரது? நீயார்?
- வீரதத் : ஆ..... ஆ..... ஆ.....
- காலக : ஊமையா? நீ தான் சரியான ஆள். எனக்கு! நான் சொல்கிறபடி கேட்டு நட. இவளை நான் வெளியில் சென்று வரும்வரை கவனமாகப் பார்த்துக் கொள், ஜாக்கிரதை. நான் கூறுகிறபடி நீ நடந்தால் உனக்கு வேண்டிய பணமெல்லாம் தந்து, உன்னை என்னுடைய பணியாளாக வைத்துக் கொள்வேன்.
- வீரதத் : இம.....
- காலக : (போய்க்கொண்டு) சரி, இவளைக் கவனித்துக் கொள்.

ஜன ஆராவாரம்
(கத்தி மோதும் சத்தம்)

சித்திர : ஏ! முகமூடி இந்தக் காயம் உனக்கு எப்போதும் ஞாபகமாக இருக்கட்டும். மீண்டும் நீ இந்தப் பக்கம் வாலாட்டு வாயாகில் உன் உயிருக்கு அது கடைசி முடிவைத்தான் கொடுக்கும். சரி, எழுந்து ஒடிப்போ, ஊரவர்களே, பயப்படாதீர்கள், இனிமேல் இவன் இந்தப் பக்கம் வரவேண்டான். பெளர்ணமிக்கு அடுத்த நாள் நீங்கள் யாபேரும் அரச சபைக்கு சமூகம் கொடுக்க வேண்டும். கட்டாயம் மன்னர் முன் (போய்க்கொண்டு) உங்கள் குறையைக் கூற வேண்டும். நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- காலக : விமலா, எப்படி இருக்கின்றாள், மங்களம், ஏதாவது கூறினாளா?
- விமல : ஒன்றும் கூறவில்லை ஆ..... இது என்ன கையில் கட்டியிருக்கிறீர்கள்.
- காலக : ஒன்றுமில்லை, வழமையான வேலையில் ஈடுபட்டபோது ஏற்பட்ட சிறு தாக்கல். மக்கள் மத்தியில் நமக்கெதிராகச் சிலர் எழுச்சி கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் செய்த வேலை தான் இது. நிற்க, மங்களம் எப்படி இருக்கின்றாள்.
- விமல : பணிப்பெண்கள் கொண்ரந்த ஆகாரங்களையும் உண்ண மறுத்து, எவருடனும் பேசவும் மாட்டாது, படுத்த படுக்கையாய் இருக்கின்றாள்.
- காலக : (சிரித்து) பைத்தியக்காரி. மக்கள் மத்தியில் எழுந் த கிளர் ச் சிக்கள் சமப் படுத் த வேண்டுமானால் இவளை நாம் வெறுக்கக்-

கூடாது. இவளிடம் அன்பு காட்டுவதுபோல் நடித்து நமது பாதுகாப் பிலேயே (போய்க் கொண்டு) வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவளிடம் போய் அவளை நான் சமாதானப்படுத்துவேன். (வந்துகொண்டு) மங்களம் என்னை மன்னித்து விடு..... யோசியாமல் உன்னை வருத்தி விட்டேன்.

மங்கள : பிரபு, என்னை மன்னித்து விடுங்கள். எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. நீங்கள் தான் என் தெய்வம், அப்படியிருக்க.....

காலக : உன்னைத் தண்டிக்கின்றேனே என்றுதானே கூறுகின்றாய். மங்களம், வேறு யாராலோ அமைச்சருக்கு விஷயம் புரிந்திருக்கும் என்று கூறினாயே அல்லவா அதை அறிந்துவிட்டேன்.

மங்கள : அறிந்து விட்டர்களா, பிரபு. அப்படியானால் என்னை ஏற்றுக் கொள்வீர்கள்தானே.....

காலக : மங்களம் என்மீது உனக்கு சந்தேகமா, நமது அந்தரங்கங்களைக் கூறியவள் அமைச்சரின் மகளின் தோழியாம். அவளை அதோ அந்த அறையில் அடைத்து வைத்திருக்கின்றேன். கவனமாகக் கவனித்து கொள்.

மங்கய : ஒரு ஒற்றன் செய்த காரியத்திற்கு ஒரு பெண்ணை அடைத்து வைப்பதால் பயன் ஏதும் தோன்றி விடுமா?

காலக : அவ்வளவிற்கு என்னை அறிவு கெட்டவன் என்று நினைத்து விட்டாய். அவளுடைய காதலன் தான் அந்த அந்தரங்க ஒற்றன்.

வீரவிள்ளான்

- மங்கள : அவனைப் பிடித்துத் தண்டிக்காமல், பாவம் ஒரு பெண்ணை.....
- காலக : மங்களம் என்னை என்ன வென்று நினைத்து விட்டாய். எப்படியும் அவனைத்தேடி அவன் வராமலா போவான்.
- மங்கள : பிரபு, அவனை உங்களுக்குத் தெரியுமா?
- காலக : இதுவரை தெரியாது. தெரியாமலா போய்விடும். (போய்க்கொண்டே) அவனைப் பத்திரமாயக் கண்காணித்துக்கொள். நான் வருகின்றேன்.
- மங்கள : நீதானா அவன்?
- பனிமல : (வந்துகொண்டு) சகோதரி ஏன் என்னுடன் கடுமையாகக் கோபிக்கிறாய். நான் ஒருவருக்கும் ஒரு தீங்கும் செய்யவில்லையே.
- மங்கள : நீ யார்?
- பனிமல : என்னையிட்டுக் கூறினால் உங்களுக்குத் தெரியாது. நான் ஓர் ஏழை. புலியிடம் சிக்கிய புள்ளிமான்.
- மங்கள : யார் அந்தப் புலி?
- பனிமல : அரண்மனையில் வாழும் உனக்குப் புலி யார் என்று கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமாகத் தான் இருக்கும். நாட்டிலே நடமாடும் பெண்களையெல்லாம் விரும்பும் தளபதி காலகண்டனையா உங்களுக்குத் தெரியவில்லை.
- மங்கள : தளபதியார் பதவியாசையும் நாடாசையும் கொண்டவரே தவிர பாவையர்கள் ஆசை கொண்டவர் அல்ல.

வீரவில்லை

- பனிமல : பந் தம் , பாசம் முதலியவைகளில் கட்டுப்பட்டவர்களுக்கும் அதிலும் விசேஷமாகக் காதலினால் சிக்குண்டவர்களுக்கு ஒருவர் குற்றம் மற்றவருக்கு புலப்படுவதில்லை. நேற்று நடந் தவையெல்லாம் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப்பார்த்த அந்த ஊமைப் பணியாளுக்குத் தான் தெரியும்.
- மங்கள : பயனற்றவைகள் சாட்சிக்குக் குறிப்பிட்டு பிரயோசனமில்லை.
- பனிமல : நீ நம்பினாலும் சரி நம்பாவிட்டாலும் சரி நான் இறக்கத் தீர்மானித்து விட்டேன். ஆனால் தளபதியாளருக்கு நான் கட்டுப்பட்டு, வாழ மாட்டேன். இதை மாத்திரம்தான் நான் உன்னிடம் உறுதியிட்டுக் கூற முடியும்.
- மங்கள : நீ கூறுவது உண்மைதானே.
- பனிமல : என்னை நம்புங்கள். சாகத்துணிந்த நான் ஏன் பொய் சொல்ல வேண்டும். என் தந்தையைக் கொன் று, என் னை இழுத் து வந் து சிறைவைத்திருக்கிறான்.
- மங்கள : (கனிவாக) சகோதரி, நீ பயப்பட வேண்டாம். அரண்மனை நாட்டியக் காரியான என்னைக்கூட இரண்டு நாள் சிறைப்படுத்தி விட்டான். தளபதியாரையிட்டு எனக்கு நன்கு தெரியும். உன்னை அறிவுதற்காகவே உன்னிடம் இவ்வாறு நடந்து கொண்டேன். உன்மீது அனாவசியமான பழியைச் சுமத்தி, தளபதி என்னிடம் கூறினார்.
- பனிமல : கெட்டவர்கள் மத்தியிலும் நல்லவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். நீங்கள் என்னைப்

புரிந்து கொண்டதொன்றே எனக்கு போதும்.

- மங்கள : சகோதரி, உன்னை எப்படியும் காப்பாற்றியே தீருவேன். காப்பாற்றுவதற்காகவே இங்கு வந்துள்ளேன். உனது ஆடைகளையும் ஆயரணங்களையும் என்னிடம் தந்துவிட்டு இந்த ஆடைகளை அணிந்து கொள். அசல் போர்வீரன்போல் நடக்க வேண்டும். இந்த மோதிரத்தின் உதவி கொண்டு நீ மாளிகையில் (போய்க்கொண்டு) இருந்து தப்பி ஓடலாம். தளபதி வருவதற்குள் இவ்வழியாகச் சென்றிவிடு.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- காலக : என்ன இது? இத்தனை காவலையும் மீறி ஒரு பெண் எனது பிடியிலிருந்து தப்பி விடுவதா. தோல்வியே கண்டிருக்காத எனக்கு சதி மூலம் தோல்வி ஏற்படுத்துகின்றார்கள். எல்லாம் அனர்த்தமாகவே விளைகின்றதே.
- மங்கள : பிரபு, அந்த ஊமையன் மேல்தான் எனக்கு சந்தேகம் ஏற்படுகின்றது.
- காலக : வாய்பேசாதவன் எதையும் கூறமுடியாதவன் என்றுதானே அவன்மீது பழியைச் சுமத்துகின்றாய். உன்னை அல்லவா அவளைப் பார்த்தக் கொள்ளுமாறு கட்டளை இட்டேன்.
- மங்கள : நான் அவனால்தான் கெட்டேன். அந்த ஊமையன் நீங்கள் என்னை அழைப்பதாகக் கையைக் காட்டி அழைத்தான். ஆசையுடன் இங்கு ஒடி வந்தேன்.
- காலக : வந்ததும் என்ன நடந்தது.

விர்விள்ளோ

- மங்கள : உங் களைக் காணவில்லை. என்னை வரச்சொல்லி விட்டு எங்கே அவசரமாக சென்று விட்டார்கள் போலும் என நினைத்து மீண்டும் அங் கு சென் ரேன். ஊழையனையோ, அப் பெண் ஞையோ காணவில்லை சுற்றுப்புறமெல்லாம் தேடினேன்.
- காலக : சுற்றிப்பார்த்துக் கண்டு பிடிக்கலாம் என்று எண்ணி விட்டாய் போலும்.
- மங்கள : பிரபு! அவள் தப்பி விடுவதற்கு யாரோ ஒரு பெரிய அதிகாரி உதவியிருக்கத்தான் வேண்டும். என யுகிக்கிறேன். ஒருவேளை அமைச்சராக இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஊழையனை நியமித்ததும் அமைச்சர் தானே.
- காலக : என்ன அமைச்சரும் உதவி செய்திருப்பாரா? அமைச் சருக்கு இது எப் படித் தெரிந்திருக்கக்கூடும்.
- மங்கள : அமைச்சருடன் அந்த ஊழையன் அளவளாவிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன்.
- காலக : என்ன பேசுகின்றாய்..... முழு ஊழையனை, போயும் போயும் அளவளாவினான் என்கிறாயே! உனது மூளைதான் கலங்கி விட்டதோ.
- மங்கள : என் கூற்றை நம் புங்கள். இந் த இரு கண் களாலும் ஊழையன் பேசியதைக் கண்டேன்.
- காலக : என்ன கூறினார்கள்? எதைப்பற்றிப் பேசினார்கள்.
- மங்கள : தணிந்த குரலில்தான் பேசினார்கள். அதிகம் விளங்கவில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் முடிவுகாலம்

வீரவிளைவு

வந்துவிட்டது என்றும் (போய்க்கொண்டு) மன்னர் வந்தபின் கூறியவற்றையும் சுறுவதாகவும் கூறி அவனை அனுப்பி விட்டார்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- சித்திர : ஆ..... நீயா?
- பனிமல : ஆம் வணிகரே. பாம்பின் வாயில் இருந்து தேரே தப்பாது. ஆனால் நான் தப்பிவிட்டேன்.
- சித்திர : பெண்ணே! உன்னை யாரோ முகமூடியனிந்த இருவர் இழுத்துச் சென்றதாக அல்லவா கேள்வியற்றேன்.
- பனிமல : அது உண்மைதான், பெரியவரே.
- சித்திர : அந்தக் கயவர்கள் யார் தெரியுமா?
- பனிமல : (மெதுவாக) வேறு யாருமல்ல. வேலியே பயிரை மேய்வதுபோல நாட்டைக் காப்பாற்ற வேண்டிய தளபதி காலகண்டக்தான் இந்த இழிசெயலை புரிந்தான்.
- சித்திர : நன்றாகத் தெரியுமா?..... ஆ..... இந்த நாட்டில் இப்படியும் நடக்கிறதா? கொதிக்கிறது எனது இரத்தம்..... பின்பு என்ன நடந்தது.
- பனிமல : சிறையில் தள்ளி சித்திரைவதைப்படுத்தினான். நல்லகாலமாக நாட்டியராணி மங்களாம் என்னைக் காப்பாற்றி விட்டாள்.
- சித்திர : நாட்டிய ராணி மங்களமா உன்னைக் காப்பாற்றினாள். அவள் தான் தளபதியின் கைப் பொம்மை ஆகிவிட்டாளே..... அவள் எவ்வாறு உன்னைக் காப்பாற்றியிருக்க முடியும்.

வீரவில்லோ

- பனிமல : அவளை ஏற்கனவே உங்களுக்குத் தெரியுமா?
- சித்திர : இல்லை, இல்லை. பலர் சொல்லக் கேள்வி.
- பனிமல : பெரியவரே நானும் அப்படித்தான் நினைத்திருந்தேன். தளபதியாரின் செயல்களுக்குத் தடையாகக் கரும் ஆற்றுவதிலும் அவனுடன் சேர்ந்தே அவனது எண்ணங்கட்குச் சாவுமணி அடிப்பதிலும் மிகவும் புத்தியுடன் கரும் ஆற் றுவதில் திறமையுள் எவள் அவள் ஒருத்திதான்.
- சித்திர : பெண்ணே! உன்னை என் சகோதரியாகவே கருதுகிறேன். தங்காய் கவலைப்படாதே.
- பனிமல : ஜயா, எனது காதலன் வீரனைக் கண்மர்களா? அவர் என்ன செய்கிறார்? எங்கிருக்கிறார்?
- சித்திர : கண்டேன், சுகமாக இருக்கிறார். (சிரித்து) தங்காய் நீ அங்கு அமைச்சர் வீரசோழியரைக் கண்மரா? அவர் அங்கு என்ன செய்கிறார்?
- பனிமல : அவரையும் கொல்லத் திட்டம் தீட்டுகிறான் தளபதி. மன்னர் திரும்பும்வரை உயிருடன் இருப்பாரோ என்பது சந்தேகந்தான்.
- சித்திர : அவ்வளவுக்கு முற்றிலிட்டதா நிலைமை. நன்றி கெட்டவன், உம்..... சரியான பாடம் கற்பித்தே தீரவேண்டும். தங்காய், பயப்படாதே என்னுடன் வா, விருது நாட்டு மக்களுடன் உன்னையும் சேர்த்து விடுகிறேன்.
- பனிமல : ஜயா, நான் முதலில் என் காதலனைக் காண வேண்டும், அவரின் உதவியுடன் மன்னர் செவியில் மக்கள் குறை ஏற்ச செய்ய வேண்டும்.

விரிவிளை

சித்திர : அவசரப்படாதே, பெளர்ணமிக்கு அடுத்த நாள் விருது நகர் மக்களுடன் அரசசபைக்கு வா. அங்கு உனது கணவனும் வருவான். நானும் குறை கூற அங்கிருப்பேன். உங்களை எப்படியும் ஒன்று சேர்த்தே தீருவேன். நீ சிறிதும் கலங்காதே.

பணிமல : அதற்கிடையில் தளபதி தேடி என்னைக் கண்டு கொண்டால்.

சித்திர : விருது நகர் மக்கள் உன்னை அவனிடம் (போய்க்கொண்டு) ஓப்படைத்து விட்டு உயிருடன் இருக்க மாட்டார்கள் பயமின்றி என்னுடன் வா.

(இசை)

காலக : (ரெளத்திரமாக) ஏ. ஊமைப்பிடியே நீ யார்?

விரதத் : ஆ.....! ஆ ஆ.....!

காலக : என்னிடமா நாடகம் ஆடுகிறாய். உன்னை என்ன செய்கின்றேன் என்று பார்.

விரதத் : ஆ..... ஆ.....

காலக : உனது நடிப்பு பாராட்டக்கூடியது. நீ என்னிடம் ஊமையாகவா நாடகம் நடத்துகின்றாய். அன்றே எனக்குத் திடீர் என அரண்மனையில் உலாவ வந்த உன்மீது சந்தேகம் ஏற்பட்டதுதான்.

விரதத் : ஆ..... இம..... இ.....

காலக : மீண்டும் என்கோபத்தை கிளறாதே. உனக்கு நான் அளிக்கும் தண்டனை உன்னைக் கொல்வதுதான். இதேகையால் உன் ஊமைத் தொண்டையை நெரித்து.....

வீரதத் : (பயத்துடன்) வேண்டாம்! வேண்டாம்!! நான் ஒரு பாவமும் அறியாதவன். ஊழையாக நடித்தால் வேலை கிடைக்கும் என்ற ஆசையால் தான் அவ்வாறு நடந்து கொண்டேன் என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.

காலக : (கோபமாக) உன்னையா மன்னிப்பது? அதுவும் என்னிடம் நாடகமாடி என்னையே ஏமாற்றிய உன்னையா மன்னிப்பது. இன்றோடு உன் கதையும் முடியட்டும். நீ ஆடிய நாடகம் இன்றோடு முடிந்தது.

சித்திர : (வந்துகொண்டே) யார் நாடகம் முடிந்தது? அவனுடையதா அல்லது உன்னுடையதா? உன் அட்டகாசங்களுக்கு முற்றுப் புள்ளிவைத்து உன் வேஷ்ட்தைக் கலைக்கவே இங்கு வந்துள்ளேன்.

காலக : ஓ..... தாடிக்காரா நீயும் வந்துவிட்டாயா? அனாறு என்னை அவமானப் படுத்தியதற்கு இன்று தகுந்த பாடம் கற்பிக்கின்றேன். யாரங்கே? (கத்தி மோதும் சத்தம்) மாட்டிக்கொண்டு விட்டாயா தாடிக்காரா. இவர்கள் இருவரையும் பாதாளச் சிறையில் தள்ளிக் காவல் புரியுங்கள். (போய்க்கொண்டு) நாளை மன்னர் வந்ததும் இவர்களின் சிரசைக் கொய்து விடுகின்றேன்.

காட்சி மாற்றம் (இசை)

வீரசோ : மன்னர் மன்னர் சித்திரசேனன் வாழ்க!

சித்திர : அமைச்சரே நான் ஊரைவிட்டு வெளியிற் சென்ற காலத்தில் நாட்டில் ஏதாவது அசம்பாவிதங்கள் நடைபெற்றனவா?

- வீரசோ : அரசே, பல பல நடந்திருக்கின்றன. மன்னர் பெயரைச் சொல்லியே மக்களை வஞ்சித்திருக்கிறார்கள்.
- சித்திர : அவர்கள் யார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வில்லையா?
- வீரசோ : அவர்களில் அந்த முகமூடி அணிந்த கயவர்கள் தான் கொடுமை பல செய்திருக்கின்றார்கள்.
- சித்திர : அப்படியா, தளபதி காலகண்டா..... அந்த முகமூடி அணிந்தவர்களை பிடித்துவரும்படி கட்டளையிட்டேனே! என்ன நடந்தது.
- காலக : மன்னர் மன்னா. என்னை எந்திறமையைக் கொண்டுதானே தளபதியாக கிணீர்கள். அவர்களைப் பிடித்துப் பாதாளச் சிறையில் அடைத்து வைத்திருக்கிறேன். அவர்களை இழுத்து வாருங்கள் மங்கள் மன்னர் முன்னிலையில். (தூமதித்து) என்ன தாஷக்காரன் மறைந்து விட்டானா? ஒரு சமயம் முகமூடி - மறுசமயம் தாடி அவன் மறைந்தா விட்டான்.
- சித்திர : தளபதியாரே! நன் ராயிருக்கின்றது உமது நாடகம். பாதாளச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டவன் எப்படித் தப்பியிருக்க முடியும்?
- காலக : யாரோ, அவனுக்கு உதவி புரிந்திருக்க வேண்டும்.
- சித்திர : பாதாளச் சிறையில் அடைத்தவன் இந்த கட்டுக் காவலுக்கூடாகவா உதவி! உமது கற்பனை நன்றாயிருக்கின்றது.

விரவில்லாள்

- காலக : கற் பனையில் வை மன் னவா !
உண்மையாகத்தான்!
- பனிமல : அரசர் பெருமானே, ஒரு வேண்டுகோள் எனக்கும் இந்த அவையில் பேச அனுமதியுங்கள்.
- காலக : (பதற்றத்துடன்) ஆ நீயா?
- சித்திர : தளபதியாரே ஏன் அவளை அப்படிப் பார்க்கிறீர்?
இதற்கு முன்னரே இவளைத் தெரியுமா?
- காலக : ஆ..... ஆமாம்! இவள் ஒரு சித்தப் பிரமை கொண்டவள். பேசுவதற்கு அருகதை அற்றவள்.
- சித்திர : பாதகமில்லை..... அவள் கூறுவதையும் பார்ப்போமோ, பெண்ணே நீ கூறுவதைச் சொல்.
- பனிமல : அரசே, நான் ஒரு அணாதை, என் தந்தையைக் கொற்றவன் ஒரு முகமூடி. அந்தஸ்தைக் காட்டி பயமுறுத்தினான்.
- சித்திர : அப்படியா? எப்படி அவனிடமிருந்து தப்பினாய்?
- பனிமல : அங்குள்ள ஒரு பெண் தான் என் னைக் காப்பாற்றினாள்.
- காலக : முகமூடி இவளைப் பிடித்துவிட்டால் உயிருடனா விட்டிருப்பான்? சித் தப் பிரமையில் உள்ளுகின்றாள் இவள்.
- சித்திர : பயப்படாதே, அவர்கள் இங்குதான் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. எவ்வித பீதியுமின்றிக் கூறலாம் என்முன்.
- பனிமல : முகமூடிதான் தளபதி, காப்பாற்றியவள் நாட்டியராணி மங்களம்.

வீரவிள்ளை

- காலக : என்ன சொன்னாய், சித்தப் பிரமை கூடிவிட்டதா? உனக்கு சாட்சிகள் யாராவது உண்டா?
- பனிமல : ஆம்..... ஊமையென..... மங்களம்....., ஒருவணிகன்.....!
- சித்திர : இதோ, சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் இவன் தானே?
- பனிமல : ஆம்..... இவரே தான்.
- சித்திர : தளபதி, ஏன் விழிக்கின்றாய்? உருத்திராவுப் பூனை வேஷம் கலைந்த தென்றா? அயல் நாட்டு வணிகன் இப்போதைக்கு வரமாட்டான். மற்றவர்களை விசாரிக்கத் தேவையில்லை, சபையோர்களே! எனது குடிமக்களே, உங்களை இவ்வளவு காலமும் வருத்திய முகமூடியான தளபதிக்கு தகுந்த தண்டனை, அதாவது மரண தண்டனை நாளை நடைபெறும். விருது நகர மக்களே, உங்கள் மத்தியில் ஒரு தாடிக்காரன் உலாவினான். அவன் யார்? பனிமலர், உன் இல்லத்தில் ஒரு அயல்நாட்டு வணிகன் கஞ்சியுண்டு களிப் பெய்தினான். அவன் யார்? தனபதி, உன்னுடன் விருது நகர மக்கள் முன்னிலையில் சண்டை செய்து உன் வலது கையில் வாட் காயம் ஏற்படுத்தினான் அவன் யார்? உன்னால் பாதாளச் சிறையில் பக்க உதவியுடன் ஒருவனைத் சிறைப்படுத்தினாய் அவன் யார்? உங்களுக்குத் தெரியுமா? இதோ, இந்த அரியணையில் வீற்றிருக்கும் நானே தான். தளபதி, போதுமா சாட்சியம்! அமைச்சரே எங்கே கடிதத்துடன் வந்த தூதுவன்?

வீரவில்லாள்

வீரசோ : பொய்க் குற்றம் சாட்டப்பட்டு சங்கிலியினால் பிணைக்கப்பட்டு இதோ நிற்கும் ஊமையன்தான் அவன்!

சித்திர : வீரா, உனது வேஷத்தையும் கலைத்து உன்னையும் விடுவிக்கின்றேன். இவ்வளவு காலமும் ஊமையாக நீ நடந் து ஏமாற்றியதற்காக உனது காதலி பணிமலரை மணந்து மங்களமாய் வாழு என்று தண்டனை விதிக்கிறேன்.

(இசை)

நீநான்டு நீநான்டுபோல நீநான்டு
 நீநான்டு நீநான்டுபோல நீநான்டு

நான் பிரம்மவிழி

கதா பாத்திரங்கள்

பிரம்மன்

தீர்சங்கு

கெளசீகன்

வசிட்டர்

(இசை)

(காதிமன்னன் புதல்வனாகிய மன்னன் கெளசிகன் அஞ்சாநெஞ்சமும், அறிவுத் திறனும் கொண்டவன். தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைப் பேணும் தன்மை கொண்டவன். விற்தொழிலும், போர்த்தொழிலும் கற்றுத் திற்மை மிக்கவன். உரியபருவத்தில் இல்லற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு, நூறு புதல்வர்களுக்கு தந் தையாக உள் எவன். அன் ஹாருநாள் மக்கள் துயர்தீர்ப்பதற்காக வனம் சென்றபொழுது.....

(இசை - குதிரையின் அழும் பொலி கேட்டுத் தேய்கிறது.
குருவிகளின் சத்தங்கள்)

கெளசி : (தனக்குள்) இந்தக் காட்டிலும் இப்படி ஒரு இடமா? இது தேவர்கள் வாழும் தேவலோகமா அல்லது இந்திரன் வாழும் இந்திரபுரியா? புத்துக் குலுங்கும் புதுமலர்களும் அழகுமிகுந்த மரவகைகளும் குழப்பெற்றிருக்கும் இந்த இடத்தை யார்தான் சிருஷ்டித்தார்களோ? ஆ..... பறவைகளின் பண் ஒலி மதுரமாக இருக்கின்றதே! ஆமாம், ரிஷிகள் வாழும் இடம் இதுதான் போலும். அதோ ஒரு ஆச்சிரமம் தெரிகிறதே! அங்கு சென்று! பார்ப்போம் (பணிவாக) தங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். சுவாமி!

வசி : அரசே, தங்கள் வருகை நல் வரவாக அமைவதாகுக!

கெளசி : முனிபுங்கவரே, மட்டற்ற மகிழ்ச்சி!

வசி : மன்னவா..... அதோ அந்த ஆசனத்தில் அமருங்கள்!

கெளசி : நன்றி!

வீரவிளைவு

- வசி : மன்னா, சற்றுக்களைப்படிற்று வந்திருக்கிறீர்போல் தோன்றுகின்றது! பசி ஆஜ இந்தக் கணிகளையும், கிழங்குகளையும் அருந்துங்கள்.
- கெளசி : நான் மிகவும் பாக்கியசாலி! இந்தக் கணிகளைப் புசிப் பதற் குத்தான் யாது புண் ணியம் செய்தேனோ, தெரியவில்லை!
- வசி : தாங்கள் மன்ற என்று அறிந்தேனே தவிர தங்களுடைய பெயர் தெரியவில்லையே!
- கெளசி : முனிசிரேஷ்டரே, நான்தான் கெளசிகன்!
- வசி : 'மா நிலத்து ஊறுகண் நீக்கப் போதுக நதியாய் என்று இருஷிகன் புகன்றது உன்தங்கை கெளசிகையைத்தானே?
- கெளசி : ஆமாம். அவ்வாறு புகன்ற கெளசிகையின் கணவனான அந்த இருஷிகன் இல்லறத்தை துறந்து தறவறத்தை மேற்கொண்டுவிட்டான்.
- வசி : அவை எனக்குத் தெரியும் மன்னா, தெரியும்! தங்கள் குடும்பமே பாக்கியம் செய்ததுதான். அவர்களை இனமாகக் கொண்ட நீ மகா பாக்கியசாலி!
- கெளசி : சவாமி, தங்களை யாரென்று அறியலாகுமா?
- வசி : இதுவரை அறிந்திருப்பாய் என்று நினைத்தேன். யான் வசிட்டன்! பிரமரிஷி என்று புகழ்ப்படுவன் நான்தான்!
- கெளசி : ஆ.....! தாங்களா அந்த பிரமரிஷி! வணங்குகிறேன் சவாமி! தங்கள் வல்லமையும் தவவலிமையும் கேள் விப்பட்டிருக்கிறேன். குரியகுலத்தின் குருவாகிய தங்களை நேரில்

பார்த்தும் விட்டேன், நான் பாக்கியசாலிதான்! குரிய குலமன்னர்கள் தங்களைப் புகழாத நாட்களே இல்லை எனலாம்!

- வசி : எல்லாம் தவத்தினுடையதும் அறிவுரையினுடையதும்தான். மன்னா உமது ஆட்சியின்கீழ் மக்கள் துன்பமற்று வாழ்கிறார்கள்தானே? குறை ஒன்றும் இல்லையே!
- கௌசி : நான் இங்குற்றதும் மக்கள் துயர்துடைத்தல் பொருட்டேதான்! காட்டு மிருகங்கள் என்குடிகளைத் துன்புறுத்தின. அவைகளை வேட்டையாடி குடிமக்களைக் காத்தல் பொருட்டுத்தான் இங்கு வந்து தங்களையும் தரிசித்தேன்.
- வசி : நன்று..... அறவழியிலும் தாங்கள் சற்றுக் கவனமெடுக்க வேண்டுமென்பது தான் எனது அவா! அறவழி வீட்டின்பத்தை நல்கும். அது இல்லறமாக இருக்கலாம் அல்லது துறவறமாக இருக்கலாம்.
- கௌசி : சுவாமி, இல்லறத் தை மேற் கொண்டு அறவழியைச் செவ்வனே நடத்தி வருகின்றேன். குடிகளுக்கும் ஏன், எனக்கும்கூட ஆத்மதிருப்திக்காக தருமசிந்தனைகளைத் தூண்டும் அறநெறிக் கழகங்களையும், அறச்சாலைகளையும் ஸ்தாபித்து வளர்த்து வருகின்றேன்.
- வசி : மன்னனுக்கு உரிய இலட்சணம் உமக்கு இயற்கையாக அமைந்துதான் இருக்கின்றது. குடிகளிடத்தில் கவனம் செலுத்துவதுபோல், உமக்குக் கீழ் உள்ள பணியாட்களிடமும்

கவனம் செலுத்தி, பண்புடை வேந்தனாக ஆட்சி புரிவாயாக!

- கௌசி : முனிசிரேஷ்டரே, இந்த நாட்டின் மன்னன் என்ற தன் மையிலும் யானும் சிலவற்றை அறியவிரும்புகின்றேன். தங்களுக்கு ஏதாவது அசெளாகரியங்கள் உள்ளதா? தவமும் தடையின்றி நடந்து சீட்டர்களும் ஞானத்திலும் திளைத்து தங்களைப் பின்பற்ற ஏதாவது என்னால் செய்ய வேண்டியது.....
- வசி : மன்னா, எல்லாம் கலப்பாக நடக்கிறது. எதுவித குறையும் எமக்கு இல்லை. உமது மனதில்தான் ஏதோ குறை ஒன்று இருப்பதுபோல் தெரிகின்றது. நீர் மறைக்க முயன்றும் உமது முகம் அதை மறைக்கமுடியாது தவிக்கிறது.
- கௌசி : அப்படி ஒன்றும் இல்லை, என்பரிவாரங்களைப் பற்றித்தான் யோசிக்கின்றேன். அவர்கள் வரும் ஆராவாரமும் கேட்கிறது. (மெதுவாக மனிதர் வரும் ஒசை போன்ற சத்தம்)
- வசி : வரட்டுமே, எதற்குக் கவலை! (சிரித்து) மன்னர் பெருமான், ஏழைச் சடைதாரியின் குடிசையினுள் நுழைந்து அளவளாவுகிறாரே என்று இகழக்கூடுமென்று யோசிக்கிறீரா?
- கௌசி : அப்படி அல்ல கவாமி! தங்கள் ஜூச்சிரமத்தில் நான் தங்கி இருப்பதற்கே கொடுத்துவைத்தவன். அதுபற்றி நான் மனதிலும் நினைக்கவில்லை.
- வசி : அப்படியாயின் - அவர்கள் பசிக்கு உணவு கொடுக்க வேண்டுமே, அதுவும் மன்னன் கடமை என்றுதானே என்னுகின்றீர்.

வீரவின்ஸாளி

- கௌசி : ஆம், சுவாமி! நானே தாங்கள் அளித்த கணி கிழங்குகளை உண்டு பசியாறி இருக்கின்றேன். அவர்கள் பசித்திருக்க நான் மாத்திரம் புசித்தது பிழைதானே! என் குழந்தைகளும் பசித்திருப்பார்களே!
- வசி : மன்னா, இதற்காகவா இவ்வளவு கவலைப்படுகின்றாய்? எல்லாரும் இன்று என் விருந்தாளிகள்.
- கௌசி : முனிபுங்கவ, தங்களுக்கு வேண்டாம் அந்தக் சிரமம்! தங்களுடைய அன்பு மொழியே எனக்கு அழுதமாகத் தித்தி கிறது. அதுதான் பெருவிருந்து! அது ஒன்றே போதும்!
- வசி : அப்படிக் கூறாதீர், மன்னவா! என்னால் இயன்ற அளவு உணவு அளிக்க முடியும். பசியுடன் வந்தவர்கள் புசியாது செல்லல் நல்லதன்று. அவர்களை உபசரியாது அனுப்புதல் எனக்கும் நல்லதன்று.
- கௌசி : தங்கள் வார்த்தையை மறுத்துரைக்கிறேன் என்று கோபிக்கவேண்டாம். இத்தனை பேரின் பொருட்டு தாங்கள் வருந்துவதை நான் எப்படி விரும்புவேன்.
- வசி : அனைவரும் விருந்துண்டபின்தான் செல்லல் வேண்டும். இது இந்தப் பிரமரிஷியின் கட்டளை!
- கௌசி : (போய்க்கொண்டு) தங்கள் சித்தம் அப்படியாயின், அவ்வாறே நடக்கட்டும்!

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- கெளசி : முனிசிரேஷ்டரே, வேண்டுவார் வேண்டுவன கொடுக்கும் சசன் போன்று எல்லோரையும் எக்குறையும் இன்றி உபசரித்த தன்மையை என்னென்பது! இங்கே தினசரி விருந்தாளியாக இருந்து விடலாம் போல்லவா தோன்றுகின்றது! இவ்வாறு மேன்மை பொருந்திய விருந்தை இதுவரை ஒருநாளும் நான் உண்டதில்லை.
- வசி : புகழ்ச்சியில் யாம் ஒருபோதும் மயங்குவதில்லை. காவலர்க்கும், பாவலர்க்கும்தான் அதில் நாட்டம்! மன்னா, இந்த விருந்தை அளிக்க உதவியது அதோ நிற்கும் பகதான்! அது தான் காமதேனு. என் னும் தெய் வப் பச! அதன் வல்லமையினால்தான் இந்த விருந்தை, தங்களுக்கும் தங்கள் பரிவாரத்துக்கும் அளிக்க முடிந்தது.
- கெளசி : காமதேனு என்று குறிப்பிடும் பச இதுதானா? இதன் உதவியினால்தானா எங்களுக்கு இந்தப்பெரும் விருந்து! ஆச்சரியமாக இருக்கின்றதே!
- வசி : இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு யாதும் இல்லை. இது உண்மை! இதன் சக்தி அளவிடற்கரியது.
- கெளசி : அப்படி அளவற்ற சக்தி கொண்டதா இந்தப் பச? அப்படியானால்.....
- வசி : ஏன் தயக்கம்?
- கெளசி : நான் கூறும் வார் த்தைகளைக் கூற கேட்பீர்களா?

- வசி : மன்னா, நீர் நினைப்பதை ஒழிவு மறைவின்றி என்னிடம் கூறலாம். நியாயமான எதையும் கேட்கக் கீத்தமாக இருக்கிறேன்
- கெளசி : எனக்கும் ஓர் ஆசை பிறந்தள்ளது.
- வசி : ஆசையா? ஆசை வெட்கம் அறியாதது என்பர். ஆனால் மன்னா! ஆசைக்கும் அளவு உண்டு. எனவே எப்போதும், எதற்கும் ஆசை கூடாது. உமது ஆசைதான் என்ன?
- கெளசி : மன்னன் என்பவன் எப்போதும் உயர்ந்தவன். அவனிடமுள்ள பண்டங்களும் விலைமதிப்பு அற்றது. அவன் நினைப்பதும் அவ்வாறு உயர்ந்தனவே! அதோட் நினைப்பதை அடைந்தவிடவும் தூஷிப்பவன்.
- வசி : ஏன்? அதற்காக பகைமையைத் தேடிப்போர் புரிவதும் ஏத் திரிய மரபு என்றுகூட கூறியிருக்கலாம். அவை எதற்கு இப்போது? உமது ஆசையை இன்னும் கூறவில்லையே!
- கெளசி : உயர்ந்த தெனக் கருதும் எதையும் நான் பெறுவதற்கும் அனுபவிப்பதற்கும் எனக்கு உரிமை உண்டு!
- வசி : அதனால் என்ன? சொன்னால்தானே புரியும்?
- கெளசி : முனிவரே இதுவரை புரிந்திருக்கும் என்று நினைத்தேன். காமதேனு என்னும் பகவை என்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டுகிறேன்.
- வசி : மன்னா, உமது எண்ணம் தகாதது, உமது ஆசை அளவு கடந்துவிட்டது!
- கெளசி : இல்லை. அதற்கு ஸ்டாக் நூற்றாயிரம் பக்களை

வீரவிளைஞர்

- அதுவும் சிறப்பு அம்சங்கள் கொண்ட பக்களைத் தருகின்றேன்.
- வசி : காமதேனுவுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியுமா? நூறாயிரம் அதற்கு ஒரு ஈடா? நன்றாய் இருக்கிறது உமது மதியீனம்!
- கெளசி : நூறாயிரம் அல்லவாயின் அதனிலும் மேலாக இளமையும் பலவாறான இலக்கணங்களும் பொருந்திய ஒரு கோடி பக்ககளையும் தருகிறேன். அதற்கு ஈடு ஒரு பகுதானே!
- வசி : மன்னா, கோமேதகத்தைக் குன்றுமணியிடன் ஒப்பிடுகின்றாய். நீர் எந்தப் பொருளைத் தந்தாலும் நான் காமதேனுவைத் தருதல் முடியாது. அது எனக்கு உரிய பொருள் அல்ல, நான் தருவதற்கு!
- கெள : (ஆத்திரமாக) அப்படியானால் யாருடைய பொருள்?
- வசி : கெளசிகா, இது தேவர்களுக்குச் சொந்தமானது. பசி தீர்ப்பதற்காகவும், என் வசதிக்காவும் இதை என்னிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.
- கெளசி : துறவியே பொய் சொல்லத் தொடங்கிலிட்டார் சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்து! தேவர் களா உமக்குத் தந் தார்கள், விசித் திரமான கட்டுக்கதை!
- வசி : கெளசிகா, ஏன் ஆத்திரப்படிகின்றாய்? நான் ஏன் உன்னிடம் பொய் சொல்லவேண்டும், உனக்குப் பயந்தா..... அல்லது நீ கொன்றுவிடுவாய் என்ற எண்ணத்திலா? துறவிக்குவேந்தன் துரும்பு'

என்பதை அறியாது நீ பேசுகின்றாய்! நான் நினைத்தால் எதையும் செய்ய முடியும். ஆனால் இன்று நீ என் விருந்தாளி.

கெளசி : முனிவரே, மன்னாக நான் இருக்கும்போது உம்மிடமா ஒப்படைத்தார்கள் பகவை! மக்களை ஆள் பவள் நான், என் னிடமல் லவா ஒப்படைத்திருத்தல் வேண்டும். அரசருக்கல்லவா இத்தகைய வசதி வேண்டும். போயும் போயும் ஓட்டாண்டியான ஒரு துறவிக்கு அளித்தார்களே!

வசி : தவறு மன்னா! எனக்கு அளிக்கவில்லை. ஒப்படைத்தார்கள், பசி என்றபோது புசி என்று அளிக்க! அது உதவிய விருந்தை யுண்ட நீ, அகங்கார மமதையில் நன்றி மறந்து இவ்வாறு பேசுவாய் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

கெளசி : முனிவரே, புரிகிறது! உம் முடைய சகல ஜூஸவரியமும் இந்தப் பசுஞ்சூ தான்! உமது உடல் வளர்ச்சிக்கும் யாகத்துக்கும் இது இன்றி பயன் இல்லை. இதுதானே உமது எண்ணம். கரி, பரி, தேர், இவைகளே உமக்கு நல்குகின்றேன். எப்படியும் இதை எமக்குச் சொந்தமாக்கி விடு.

வசி : விருந்துக்கு அழைக்க விபரீதமாகிவிட்டது. மன்னா, காமதேனுவை உமக்குத்தர என்னால் முடியாது.

கெளசி : முனிவரே, நான் மன்னன் கட்டளை இடுகின்றேன். கட்டளையை மீறினால் கடுந்தண்டனை அளிக்கப்படும்.

வசி : (சிரித்து) கெளசிகா, அதுதான் முன்னரே

கூறிவிட்டேனே, துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு என்று! உமது கட்டளையை உமது குடிமக்களிடம் கூறு. நான் பிரமரிவி! இத்தனைக்கும் நான் பொறுப்பது நீ எனது விருந்தாளியாக இருப்பதினால்தான்!

கெளசி : நான் துரும்பு உனக்கு..... பற்றற்றவர்கள்தான் துறவி என்பார்கள். ஆனால் நீ யோ பக, ஆசை பிடித்த சம்சாரி!

வசி : நன்றி மறந்த உண்ணிடம் அதிகம் பேசுவதால் பயன் இல்லை! நீ ஒரு மன்னனா? இல்லை..... ஆணவ அகங்காரங்களுடன் கூடிய ஒரு பேராசை கொண்டவன். உம்முடன் காமதேனு வர இசைந்தால் அழைத்துச் கொண்டு போகலாம்.

கெளசி : (ஆத்திரமாக) அதையும் பார்த்துவிடுகின்றேன். கையாலாகாத துறவி காமதேவனுவைக்காட்டி விட்டார். (தாழ்வாக) பகவே, என்னுடன் வா! இந்த ஆச்சிரமத்தில் வாழுதல் உனக்கு இழுக்கு! அரண்மனை வாசந்தான் உயர்ந்தது. மதிப்புக்குரிய பொருளை மதிப்பான இடத்திற் தான் வைத்தல் வேண்டும். ஊம்..... நான் இழுத்தும் வரமாட்டாயா? (பக கதறும் சத்தம்) நான் மன்னன், அவர் துறவி! என்னுடன் வா! என்ன..... வரமாட்டாயா? அசையவும் மாட்டாமல் இருக்கின்றாயே! ஏதோ மந் திரம் செபித்துவிட்டானா உனக்கு.

வசி : (மெதுவாக) மகளே காமதேனு, நீ கலங்காதே! உன்னை நான் கைவிடவில்லை. என்னைக்

வீரவிளையாளி

காட்டிலும் மன்னன் வலிமை மிக்கவன் என்று இறுமாப்பு அடைகின்றான். நானோ அவன் என் விருந்தாளி என்று கருதுகின்றேன்.

- கெளசி : வீரர்காள், இந்தப் பகவை இழுங்கள் அப்போதாவது அசைகிறதா என்று பார்ப்போம். வசிட்டவர் தான் பெரிது எனக் கருதி அவரையே நோக்கியபடி கண்ணீர் சிந்துகிறதே! என்ன.....! இத்தனை பேர் இழுத்தும் அசையாது நின்ற இடத்திலே நிற்கிறதே!
- வசி : காமதேனு, மன்னன் ஆணவ மமதையால் உந்தப்பட்டு தகாத காரியங்களை செய்ய தலைப்பட்டு விட்டான். நீ ஏதாவது செய்ய நினைத்தால் அதன்படி செய்! உன் ஆற்றலை வெளிப்படுத்த இது ஒரு சந்தர்ப்பம் எனக்காகத் தயங்காதே.
- கெளசி : என்ன பகவிடமா பேசுகிறாய். பேசிப் புரிந்துவிடுமோ இதற்கு.
- வசி : மன்னா, அவசரப்படாதே! அதோ பார்!
- கெளசி : தளைகள் யாவும் தெறித்துவிட்டன. எங்கோ ஒடிவிடப்போகிறதே. பகவை வளைத்துக் கொள்ளுங்கள்..... என்ன எனது வீரர்களைப் பக விரட்டுகிறதே (பக கதறும் சத்தம்) அதோ, அவனை குத்திவிடுகிறதே என்ன ஆச்சரியம்! பகவின் உடம்பில் இருந்து போர்வீரர்கள் தோன்றுகிறார்கள். வீரர்களே, அஞ்சவேண்டாம். எதிர்த்து நில்லுங்கள். ஊம..... மேலும் மேலும் போர்வீரர்கள், நானும் போர்க்கோலம் பூண்டுவிட்டேன்!.

வீரவிளை

- வசி : மன்னா, இப்போதாவது உனது எண்ணத்தை கைவிட்டுவிடு! உனது போர்த்தியம் அதனிடம் பயனற்றுவிடும்.
- கெளசி : அதைப்போய் உம்போன்ற துறவிகளிடம் அல்லது கோழைகளிடம் போய் சொல்!
- வசி : (சிரித்து) பசுவை, அதுவும் காமதேனுவை சாதரணமாகக் கருதி விட்டாய்! உனது அறிவு மங்கிவிட்டது.
- கெளசி : (ஆத் திரமாக) வசிட்டரே, உன் னைக் கொன்றால்தான் உன்மந்திரத்தால் ஆட்டப்பட்ட பகு என்னிடம் சரணாகதி அடையும்!
- வசி : மந்திரத்தால்தான் பகுவை ஆட்டுவதாக நம்பும் உன்னை, என்னால் ஆட்டமுடியா தென்றா நினைக்கின்றாய். என்னையா நீ கொல்லப் போகிறாய்!
- கெளசி : வீர்காள் வசிட்டரை வளைந்து போரிடுங்கள். என் புத்திரர்களே உங்கள் வல்லமையைக் காட்ட இது ஒரு சந்தர்ப்பம். தயங்காது வசிட்டருடன் போரிடுங்கள்.
- வசி : (அகோரமாகச் சிரித்து) ஆஹா..... ஹா.....! கெளசிகா இதோ பார் உன் புதல்வர்களை!
- கெளசி : என்ன.....! என் புதல்வருள் ஒருவனைத் தவிர மற்றவர்கள் மாண்டு விட்டார்களா? நாறு புதல்வர்களைப் பெற்ற எனக்கு மிகுதி ஒருவனா? வசிட்டரே, உன்னையும் அவர்கள் பின்னால் வழி அனுப்புகிறேன்!

வீரவில்லோ

வசி : மன்னா, நீ ஏதைக் கூறினும் உன் மீது இரக்கம்தான் ஏற்படுகின்றது! வீணாக ஆசை கொண்டு அழியாதே! தகாத ஆசை அழிவுக்கு அறிகுறி

கௌசி : அதை என்னிடம் கூறாதே! இதோ வரும் அம்புக்கு இயலுமானால் பதில் சொல்!

வசி : கௌசிகா, நான் பதில் சொல் லத் தேவையில்லை. இதோ நடப்படும் என்னுடைய கைத் தடியே பதில் சொல்லும்! ஒ..... பிரம்மதண்டமே, நீ கௌசிகானுடன் போர் செய்!..... என் மகளே காமதேனுவே நீ இவ்விடத்தில் இருந்து மறைந்துவிடு! நான் பிரம்மதண்டத்தை போர் செய்யப் பணித்துவிட்டேன். உனக்கு இங்கு போர்க்கோலம் தேவையில்லை. சாந்தியுடன் செல்க!

கௌசி : நான் எப்த எல்லா அம்புகளையும் தண்டம் தன் வயப்படுத்தி விட்டதே வசிட்டரை ஒன்றும் அடையவில்லையே! இதற்கு என் செய்வேன். (பெருமுச்சவிட்டு) நான் தோற்றுவிட்டேன். தவவலிமை என் வலிமையை மிஞ்சிவிட்டது. துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு என்று நிருபித்து விட்டான் போல் தோன்றுகிறது.

வசி : (பணிவாக) கௌசிகா, நீதிதான் வெல்லும்! தவவலிமையையும், துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு என்றும் உணர்ந்துவிட்டாயே! நான் உம்முடன் போர் செய்தால் உன்கெதி என்னாகும். உன் செருக்கு இப்போதாவது அழிந்துவிட்டதா?

கௌசி : வசிட்டரே, இறுமாந்துவிடாதே! உன்னைப்போல்

நானும் ‘பிரம்மரிஷியாக மாறியே தீருவேன். இது உறுதி (விரக் தியுடன்) மன்னன் என்று மதிப்புத்தரும் மணிமுடியே, என் சிரசில் இருந்து இன்றோடு நீங்கி விடு! வில்லும் அம்பும் வெறும் போலி ஆயுதங்கள்! (போய்க்கொண்டு) மரவுரி தரித்து மாதவம் செய்யப்போகிறேன். ‘பிரமரிஷி’!! அதுதான் என் கொள்கை! இன்றுடன் மரவுரிதரித்த ரிஷி!

காட்சி மாற்றம் (இசை)

திரி	:	(பணிவாக) எனது குலகுருவாகிய வசிட்ட மகரிஷியே, தங்களுக்கு எனது பணிவான வணக்கம்!
வசி	:	குரிய குல மன்னர் திரிசங்குவா, வருக வருக! என்ன விசேடமோ?
திரி	:	சுவாமி, அடியேன் ராஜ்யபாரத்தை என்மகன் அரிச்சந்திரனுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்.
வசி	:	கேள் வியுற் றேன். முடிஇுட்டுவிழாவுக்கு வருவதற்கு முடியாமற் போய் விட்டது. உன்னிலும் பன்மடங்கு திறமையும் ஆற்றலும் கொண்ட அரிச்சந்திரரின் கீழ் கோசலநாடு புகழ் அடைவதாகுக! மன் னா, தற் போது ராஜ்யபாரத்தை முடித்துக் கொண்ட நீர், என்ன செய்வதென்று எண்ணியுள்ளீர்?
திரி	:	சுவாமி, வீட்டின்பத்தை அடைந்து முத்திபேறலாம் என்று நினைக்கிறேன்.
வசி	:	அதுதான் நன்று! அறம், பொருள், இன்பம், முன்றையும் நுகர்ந்த நீர் வீட்டின்பத்தை

- அடையறுணவதுதான் சாலச் சிறந்தது.
- திரி : கவாமி, குருவாகிய தாங்களே, விட்டின்பத்தை நுகரும் மார்க்கத்தையும் வகுத்தருள்ள வேண்டும்!
- வசி : மன்னா, தவம் ஒன்றுதான் சிறந்தவழி! மேற்கொள், பயன்டைவாய்.
- திரி : ஆனால், கவாமி, இந்த மாணிட தேகத்துடன் மேலுலகம் அடைய விரும்புகிறேன்.
- வசி : மன்னா, பிரபஞ்சத்தில் உள்ள எதுவும் மேலுலகத்துக்குப் பயன்படாது! உடலும் அவ்வாறே. அது ஒரு வாடகை வீடு! நாம் போகும் போது அதைவிட்டுத்தானே செல்ல வேண்டும். முதலில் உனது மனதை வெல்வதற்கு நினை! மனதின் கண் ஏற்படும் ஆராபாசங்களை - அகங்காரத்தை வென்று சித்த சுத்தியுடன் ஜீவபோதத்தை ஒடுக்கு! அந்தத் திபான மூலம் உனக்கு தெய்வசொருபம் ஏற்படும்! இதுதான் வழி. ஆனால் தூலசர்ரத்துடன் போதல் வேண்டும் என்ற ஆசையை விட்டுவிடு.
- திரி : தாங்கள் தவத்திற் பெரிய பிரமரிஷி! தாங்கள் நினைத்தால், என்னை தூலசர்ரத்துடன் அனுப்புமிகுமல்லவா?
- வசி : திரிசங்கு, நினைப்பதற்கும் ஒரு அளவு வேண்டும். புகழ் என்னும் ஆசை உன்னைப்பற்றிக் கொண்டுவிட்டது. அரசன் என்ற எண்ணம் மாறி அடியான் என்று தெளிவுபடு! மனத்தின் கண் மாசிலன் ஆகி; எண்ணாத எண்ணமெல்லாம்

என்னி என்னி ஏழை நெஞ்சும் புண்ணாகச் செய்தது இனிப்போதும், சிந்தை அவிழ்ந்து சின் மயமாய் நின்னடியின் உவட்டாத பேரின்பத்தை நல்காய், எம் இறைவா, என்று நினை! மெய்வருந்தக் கூலி தருவான் அவன்! ஆனால் இந்த மெய்யுடன் மேலுலகம் செல்ல விரும்பும் ஆசை நிறைவேற முடியாதது! நாடுவிட்டு நாடு செல்லும் பிரயாணம் அல்ல இது. தவத்தை மேற்கொள் வீட்டின்பாம் கிடைப்பதற்கு!

- திரி : கவாமி தாங்கள் இதற்கு உதவாவிட்டில் நான் வேறு ஒரு குருவையாவது அடைந்து இந்தச் சரீரத்துடன் மேலுலகம் அடைய முயற்சி செய்வேன்.....
- வசி : திரிசங்கு, இவ்வளவு கூறியும் நீ உன் நீச என்னைத்தை மாற்றுகின்றாய் இல்லை!
- திரி : என் என்னை எனப்படியாவது நிறைவேற்றத்தான் வேண்டும்.
- வசி : இந்த நீச என்னை உன்னைப்பற்றி, உன்னுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டது. நீ எனக்கு சீடனாக இருக்க தகுதி அற்றவன். நீ நீசன்! உனது வனப்பும் அழிந்துபோகக்டும். நீ எந்தச் சரீரத்தை மேன்மை எனக்கருதுகிறாயோ அந்தச் சரீரத்தின் அழகு இப்போது மாறக்கடவது! என் முன் நில்லாதே! போய்விடு!

காட்சி மாற்றம் (இசை)

- கெளசி : (தனக்குள்) கிழக்கில் தவம் செய்த என்னை இந்திரன் அனுப்பிய திலோத்தமை காமத்தில்

புகுத்தி காமாந்தகாரனாக்கி விட்டாள். அவளையும் இழிவுபடுத்தி மண்ணுலகத்தில் பிறக்குமாறு சமித்துவிட்டேன். தெற்குத் திசையான இங்கு ஆச்சிரமம் அமைத்து தவம் செய்யப்போகின்றேன். நான் 'பிரமரிஷி' யாகவே வேண்டும். அதுவே என் இலட்சியம்

- திரி : கவாமி, தங்களை வணங்குகிறேன்!
- கெளசி : கண்டவர் வெறுக்கும் அங்கவனப்புக் குறைந்த நீர் யார்? எங்கிருந்து வருகிறாய்?
- திரி : நான் திரிசங்கு!
- கெளசி : என்ன..... திரிசங்குவா? கோசல நாட்டை ஆண்ட அழகின் பிறப்பிடமாக இருந்த அந்தத் திரிசங்குவா நீ?
- திரி : ஆமாம், கவாமி!
- கெளசி : ராஜபோகத்தை நுகர்ந்த நீயா இவ்வாறு வனப்புக்குன்றி காட்டில் அலைகிறாய்?
- திரி : எல்லாம் எனவிதி!
- கெளசி : திரிசங்கு, நீயா விதியையிட்டு நொந்து பேசுகிறாய்! மதியூகியும், தவ வலிமையும் கொண்ட வசிட்டரைக் குருவாகக் கொண்டவனாயிற்றே நீ!
- திரி : (ஏனமாக) வசிட்டர் - அவரால் நேர்ந்ததுதான் இந்தக் கோலம்.
- கெளசி : என்ன..... உன் குருவால் விளைந்ததா? ஆச்சரியமாக இருக்கின்றதே! என்னைத் துன்புறுத்திய அவர் உம்மையும் துன்பத்துக் குள்ளாக்கிவிட்டாரே.

விரிவிள்ளை

- திரி : சுவாமி, தாங்கள்.....!
- கௌசி : மன் னா, நானும் உன் னைப் போல் மன்னாகத்தான் இருந்தேன். குடிகளுக்கு மன்னாக இருந்த நான் தவத்துக்கு மன்னாக வேண்டுமென்று அலைகின்றேன். நான்தான் கௌசிகன்! நீ எதற்கும் பயப்படாதே, குரு சபிக்கும் அளவிற்கு நீ செய்த குற்றம் என்ன?
- திரி : இந்த உடம்போடு மேலுலகம் செல்ல வழிகாட்டுமாறும், மறுத்தால் வேறு குருவை அடைந்து என் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற முயல்வேன் என்றும் கூறினேன். அதன் பலன்தான் இந்தக் கோலம்.
- கௌசி : திரிசங்கு, அஞ்சாதே! நான் உன்னை இப்பொழுதே சீடனாக ஏற்றுக் கொண்டேன். உன்னை என் தவபலத்தால் உடலோடு மேலுலகம் அனுப்புகிறேன்.
- திரி : தங் கள் கருணையே கருணை! பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப் பரிவுடைய தாங்கள்தான் என் குரு! நான் தங்கள் சீடன்!
- கௌசி : திரிசங்கு, இன்றே உன் (போய்க்கொண்டு) பொருட்டு யாகம் செய்கிறேன். எப்படியும் உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றியே தீருவேன்.
- (இசை)
- கௌசி : திரிசங்கு, தேவர்களும் அவிபாகம் ஏற்க இந்த வேள்விக்குவர மறுத்து விட்டார்கள். அவர்கள் வராவிட்டால் என்ன! என் தவவலிமையை உன் மூலம்தான் பரீட்சைசெய்யப் போகிறேன்.

- பயப்படாதே! இதோ இந்தத் தேரில் ஏறு!
மேலுலகம் அடையலாம். ஊம் ஏறு போ, மேல்
உலகம்!! (கப்பல் செல்லும் சத்தம் போல்
அண்மையில் கேட்டு, தேய்ந்து பின்
அண்மையில் கேட்கிறது. அச்சத்தினாடே)
- திரி : (அவலக்குரலாக) கவாமி, என் கருவே என்னைக்
காப்பாற்றுங்கள்! குருவின் சாபம் பெற்ற எனக்கு
மேல் உலகத்தில் இடம் இல்லையாம். தேவர்கள்
என்னைப் பூமிக்குச் செல்லுமாறு தள்ளிவிட்டார்கள். காப்பாற்றுங்கள்! காப்பாற்றுங்கள்!!
- கௌசி : மறுத்துவிட்டார்களா அவர்கள்! (கோபமாக)
உனக்கு யான் என்ன செய்கின்றேன் என்றுபார்.
புதிய தொரு விண் ஞுலகத் தையும்,
விண்ணவர்களையும் இப்பொழுதே படைத்துத்
தருகின்றேன்.
- பிரம : (இசையினாடே) முனிவரே, நான் பிரம்மதேவன்
பேசுகின்றேன். ஆத்தரம் அடையாதே!
சாந்திஅடை! உம்மால் ஒரு நட்சேத்திரம்
வானமண்டலத்தில் தோன்றியது போல் திரிசங்கு
இவ்விடத்தில் தரிக்கட்டும்! திரிசங்குவைச்சுந்திரி
மற்றை நட்சேத்திரங்கள் அமையட்டும்! உனது
இலட்சியத்தை மனத்தில் கொண்டு கோபத்தை
அடக்கவிடு!
- கௌசி : பிரம்மதேவா, உங்கள் கட்டளைப்படியே
திரிசங்கு அமையட்டும்! திரிசங்கு, நீ இன்றுமுதல்
பெறுதற்கரிய பேரு பெற்றுவிட்டாய்! எப்போதும்
ஒளிவீசும் தாரகை நீ! (சிரித்து) ஆமாம், நீ
தாரகை! நிலையான இடத்தை தந்துவிட்டேன்.

வீரவிஞ்சனி

பிரம : கெளசிகா, நீ சாதாரண ரிஷி அல்ல! ராஜரிஷி. கோபத்தையும் மோகத்தையும் துறந்து தவமே குறிக்கோளாகக் கொள். புலனைந் தடக்கி புகழ் அடைவாயாக!

கெளசி : தேவா, வணங்கு குகின் றேன் ! என் தவம் பலித்துவிட்டது. (போய்க்கொண்டு) இன்று ராஜரிஷி! எப்படியும் பிரமரிஷியாக வேண்டும். அதுவே என் குறிக்கோள்!

(இசை)

பிரம : நீங்கள் தவத்தைக் குலைக்க முயன்றும் முடியாதவாறு கெளசிகன் தவம் இயற்றுவதையும், அத்தவத்தின் வலிமை எப்படிப்பட்ட தென்பதையும் இட்டு இதுவரை மிகைபடக்கூறிவிட்டார்கள். புடமிட்ட தங்கமாக மாறிக் கொண்டு வருகின்றார் கெளசிகர்! தவத்தின் அகோரம் இந்த உலகத்தையும் பாதித்துவிட்டது. காமத்தையும் கோபத்தையும் துறந்தவனே தூறவியாவான் என்று யான் கூறியின், மேனகையின் காமத்தில் சிக்கி அவளை சபிக்காது வானுலகுக்கு அனுப்பிய அவர், அதன்பின் இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட அரம்பையை கல்லாகக் சபித்து வசிட்டரால் சாபம் நீங்கும் என்றும் விமோசனம் கொடுத்தார். அதன் பின்பே இந்த அகோரதவம் செய்கிறார். நீங்கள் எல்லாரும் கூறியதுபோல் கெளசிகன் ‘பிரமரிஷி’யேதான். இப்போதே போகிறேன், கெளசிகன் தவச்சாலைக்கு!

கெளசி : (பக்தியுடன்) வணங்குகிறேன் பிரம்மதேவா!

வீரவில்லான்

தாங்கள் என தவசசாலைக்கு வந்ததே பெரும் பாக்கியம்!

- பிரம : உமது தவத்தின் சக்தி என்னை இங்கு அழைத்துவந்து விட்டது. உன் தவத்தின் சக்திதான் என்னே! மேல் உலகத்தை ஒரு ஆட்டம் அல்லவா ஆட்டவிட்டது!
- கௌசி : நான் விரும்புவதை அடையும் வரை தவம் செய்தே தீருவேன்! இது உறுதி.
- பிரம : நீ எதைக் குறித்து தவம் செய்தாயோ, அதை அடைந்தே விட்டாய். நீ இன்றுடன் பிரமரிஷி! ஆமாம் நீ பிரமரிஷி தான். இந்த ஒப்பற்ற பதவியைத் தந்து உன்னை வாழ்த்துகின்றேன்.
- கௌசி : (மகிழ்வடன்) தங்கள் வாழ்த்து என்னை மகிழ்வடையச் செய்கிறது. நான் பாக்கியசாலி!
- பிரம : மேலும் தவத்தை செய்து இனிது வாழ்வாயாக! இதோ பரமசிவனும் விட்ட னுவும் கூட வந்துவிட்டார்கள். உன் தவத்தின் சக்தியை இப்போதாவது உணர்ந்தாயா?
- கௌசி : யரமபிதாவே அருட்பெருஞ் சோதி, கைலாசவாசா! அன்பர் இதயத்தில் நடனமிடும் வைகுந்தவாசா தங்களைக் கண்ட கண்களே கண்கள்!
- பிரம : இன்று நான் கௌசிகனுக்கு பிரமரிஷிப் பட்டம் அளித்துவிட்டேன். தாங்களும் ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்கள். கௌசிகா திருப்திதானே!
- கௌசி : மும் மூர் த் தியாகிய நீங் கள் நான் நினைத்ததையே அளித்ததையிட்டு திருப்தி

அடையாமல் இருக்கமுடியுமா? இருந்தும் ஒரு ஆசை!

- பிரம : அப்படிப்பட்ட ஆசைதான் என்ன?
- கௌசி : நான் வசிட்டர் வாயால் பிரமரிஷி என்று கேட்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றேன். அவரே எனக்கு வழிகாட்டி. அவரே உங்களைக் காணக்கூடியதான் உயர் பதவியை அளித்தவர்.
- பிரம : அப்படியா, இதோ அழைக்கிறேன். அதோ வந்து கொண்டிருக்கிறார்.
- வசி : (வந்துகொண்டு) முழுமூர்த்திகளுக்கும் எனது பணிவான வணக்கம்.
- பிரம : வருக வருக! வசிட்டமுனிவரே வருக!!
- வசி : கௌசிக ராஜரிஷியே நலம்தானே! மூவரையும் ஒன்றாகப் பார்த்த நீ பாக்கியசாலிதான்.
- பிரம : வசிட்டரே, இவர்பொருட்டு நான்தான் உம்மை அழைத்தேன்.
- வசி : பிரமதேவா, தாங்கள் அழைத்த ஞாக்கம்.....!
- பிரம : நாங் கள் கோழுனியான கௌசிகரை பிரமரிஷியாக ஏற்றுக் கொண்டோம் ஆனால் கௌசிகரோ பிரமரிஷியான உமது வாக்கால் பிரமரிஷி என்று கேட்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்.
- வசி : தங்களைவிடவா யான் உயர்ந்தவன், தங்கள் முடிவுக்கு மாற்றம்தான் யாது? எனக்கு எந்தவித ஆட்சேபனையும் இல்லை. தங்கள் வாக்குப் போல் கௌசிகர் பிரமரிஷியாகவே இருக்கட்டும்.

வீரவில்வார்

பிரம : கெளசிகா இப்போது திருப்திதானே! நாங்கள் மூவரும் செல்கிறோம். மேலும் தவமியற்றி மேன்மை அடைவாயாக.

கெளசி : எவருக் கும் கிட்டாத செல்வத் தைப் பெற்றுவிட்டேன்..... நான் பிரம்மரிவி
(இசை)

நூல் எல்லாவிட்டிருப்பு (பிரம்மரிவி)
ஏதோ நூலே

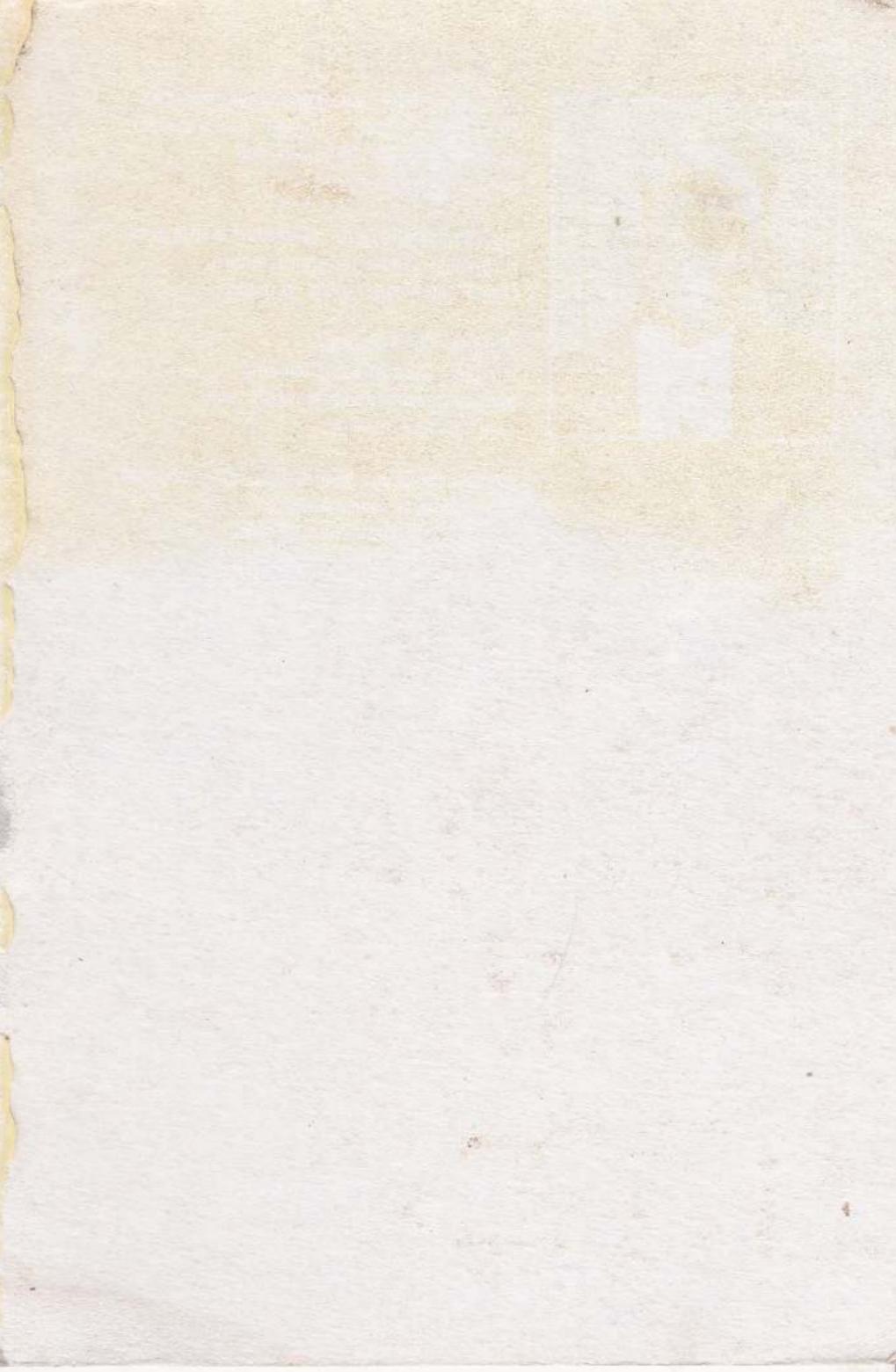
நூல் கீழ்க்கண்ட நூல் கருப்பு
பிரம்மரிவி மீதிலிருப்பு கலைவி :

நூலினால்விடை கீர்த்தி பொறுத்த
நூலை நாலுக்கு பிரம்மரிவி பிரம்மரிவி

நூல்களை கட்டுவத் தொட்டு நாலுக்கு
நூலை கீர்த்தி கீர்த்தி நூலை கருப்பு

நூலை கீர்த்தி கீர்த்தி நூலை கருப்பு
நூலை கருப்பு நூலை கீர்த்தி கீர்த்தி நூலை

நூலை கருப்பு நூலை கீர்த்தி கீர்த்தி நூலை
நூலை கருப்பு நூலை கீர்த்தி கீர்த்தி நூலை

ம.ட.க்கலனிப்பி துணைநல்வாசங்களில்
1939.03.14 இல் பிறந்து கல்லூரியை
நடவடிக்கைக் கொண்ட வரி
வெள் முத்துக்குமாரன்.

பழக்காளர்நாயகரும் நினைவுகளத்தின்
சூதானிப் பதிவுகளர்நாயகருமாக
பதவி வகுந்த ஒரே தமிழர்.

சிறந்த பேச்சானர்,
சமயச் சொற்பொழிவானார்
இவையெல்லாவற்றையும் விரு
ஏரு நல்ல மனிதர்.

வாணோவிக்கு, இலக்கிய நூல்கள்கள்
எழுதுவதில் வெல்லவர்.
பூராண, இதிகாசங்களிலும்
பழந்தாலும் இலக்கியத்திலும்
பலமோ வாய்ந்தவர்.

மகாபாரதம், நலவெண்டா, பெரியபூரணம்,
திருவாதாஸராத்ரகள் பிராணம், காஷாம்மாணன்,
குறுந்தோக்க, போன்ற காட்சிகளில் இருந்து
பல வாணோவி நூல்கள்களை பிரசாரித்தவர்.

அந்த நூல்களுளில் சிலேவ்
அந்த ‘வீரவிள்ளானி’ நூல்.

அந்தால் ம.ட.க்கலனிப்பிலிருந்து அதும்
(முதலாவது) முழுமூலம் போன்ற இலக்கிய
நூல் கூல்.

ஒ.கே. குணாநுதான்